MARIE LU

AUTOAREA SERIEI WARCROSS

AL TREILEA VOLUM
AL SERIEI
TINERELE ELITE

STEAUA DE LA MIEZUL NOPȚII

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

LEDA EDGE

virtual-project.eu

Colecție coordonată de Shauki Al-Gareeb

MARIE LU

STEAUA DE LA MIEZUL NOPȚII

AL TREILEA VOLUM AL SERIEI
TINERELE ELITE

Traducere din limba engleză
IULIA DROMERESCHI

CORINT BOOKS
- 2019 -

Redactare: Alina Sârbu
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu
Designul copertei: Linda McCarthy
Ilustraţia copertei: Shutterstock
Harta de la pp. 6 – 7: Russell R. Charpentier

Marie Lu, *THE MIDNIGHT STAR*
Copyright © 2016 by Xiwei Lu.
Map illustration copyright © 2014 by Russell R. Charpentier.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978–606–793–618–6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Lu, Marie
Steaua de la miezul nopţii / Marie Lu; trad. din lb. engleză: Iulia Dromereschi. — Bucureşti: Corint Books, 2019
ISBN 978 – 606 – 793 – 618 – 6
I. Dromereschi, Iulia (trad.)
821.111

Dedic această carte tuturor acelora care,
în ciuda tuturor vicisitudinilor,
încă mai aleg bunătatea.

Miazănoapte
Răsărit
Apus
Miazăzi
Țările Nordului
Beldavin
Valea Vulpii
Kenetira
Marea Soarelui
Marea Sacră
Țările Mării
Dumor
Kennetia
Insulele Cenușii
Țările Soarelui
Tamoura
Domacca

Cândva, am zărit-o eu însumi, la puțin timp după ce armata ei supusese poporul din Dumor. A trecut prin satul nostru, după ce străbătuse câmpurile presărate cu leșurile oștenilor. O însoțeau Tinerele sale Elite, Trandafirii ei, iar în urma lor mărșăluiau, rânduri, rânduri, inchizitori în veșminte albe, care fluturau stindardele alb-argintii ale Lupului cel Alb.

Pe oriunde treceau, cerul se întuneca, iar pământul se despica. Norii se buluceau în spatele oștirii sale ca o creatură vie, întunecată, care clocotea de furie – de parcă ar fi sosit însăși zeița morții.

Ea s-a oprit să îl privească pe unul dintre soldații noștri care trăgea să moară. Acesta, căzut la pământ, tremura ca varga, însă ochii nu i se dezlipeau de pe chipul ei. I-a scuipat o sudalmă, însă regina s-a mulțumit să îl privească. Nu știu ce a văzut ostașul în expresia ocârmuitoarei, însă mușchii lui s-au încordat, picioarele i s-au înfipt în pământ și parcă a încercat, zadarnic, să se îndepărteze de ea. Apoi, bărbatul a început să urle, scoțând un sunet pe care nu-l voi uita câte zile voi avea. Ea i-a făcut semn lui Aduce-Ploaie, care a descălecat și și-a implântat sabia în oșteanul care trăgea să moară. Chipul ei a rămas neclintit. Cu toții au pornit mai departe.

Nu am mai văzut-o de atunci. Dar chiar și acum, bătrân fiind, mi-o amintesc atât de limpede, de parcă s-ar mai afla încă, aievea, în fața ochilor mei.

Ea era un sloi de gheață.

Cândva, întunericul acoperea întreaga lume, ca un lințoliu. Iar bezna avea o regină…

Relatare a unui martor despre asedierea
Dumorului de către regina Adelina
Satul Pon-de-Terre
28 marţien 1402

Tarannen

Dumor

Tărâmurile Mării

Moritas a fost întemnițată în lumea de dincolo de către ceilalți zei. Dar Amare, zeul iubirii, s-a milostivit de tânăra divinitate cu sufletul negru ca smoala. Așa că i-a adus daruri din lumea celor vii: raze de soare strânse-n coșuri, ploaie proaspătă-n clondire de sticlă. Amare se îndrăgostise, așa cum i se întâmpla adesea, de Moritas, iar în urma vizitelor lui s-au născut Formidite și Caldora.

Mordove Senia, O explorare a miturilor antice și moderne

Adelina Amouteru

În ultima lună, am tot avut același coșmar, noapte de noapte, fără greș. Se face că dorm în iatacul regal din palatul meu aflat în Estenzia, când mă trezește un scârțâit. Mă ridic în capul oaselor și privesc în jur. Ploaia biciuiește geamurile. Violetta doarme lângă mine, căci, speriată de tunete, s-a strecurat în iatacul meu, iar acum s-a ghemuit sub pături, lipită de mine. Aud din nou scârțâitul. Ușa camerei se deschide încet. Dincolo de ea se află ceva oribil, o beznă care pare făcută din gheare și din colți, ceva ce nu pot deslușî însă niciodată cu adevărat. Ceva care știu însă că există, fără putință de tăgadă. Mătăsurile pe care le port devin insuportabil de reci, de parcă aș fi cufundată până la gât în mare, iarna, și nu mă pot stăpâni, așa că tremur din toți rărunchii. O scutur pe Violetta, s-o trezesc, dar ea nu se urnește.

Atunci, sar din pat și mă grăbesc spre ușă, dar nu pot s-o închid. Orice s-ar afla de partea cealaltă este prea puternic. Mă întorc spre sora mea.

— Ajută-mă! îi strig, deja cuprinsă de disperare.

Dar ea nici nu se clintește măcar și îmi dau seama că nu doarme. Că e moartă!

Tresar și mă trezesc în același pat, din același iatac, cu Violetta dormind lângă mine.

A fost doar un coșmar, îmi spun.

Zac o vreme, tremurând ca varga. Apoi, aud scârțâitul și văd ușa deschizându-se din nou. Sar iarăși din pat și mă grăbesc să o închid. O strig din nou pe Violetta. Dar, încă o dată, îmi dau seama că sora mea a murit. Așa că adorm, apoi sar în capul oaselor și văd, din nou, cum se crapă ușa!

Mă voi trezi așa de mai bine de o sută de ori, rătăcită în nebunia acelui coșmar, până când primele raze de soare se vor strecura pe fereastră și vor pârjoli scena înspăimântătoare. Dar chiar și ore bune după aceea, nu voi putea fi sigură că nu mă aflu încă în visul meu.

Și mă tem nespus de mult că, într-o noapte, nu mă voi mai trezi. Voi fi damnată să alerg spre ușa aceea, iar și iar, încercând să fug de un coșmar în care voi rătăci însă pe veci.

Cu un an în urmă, sora mea, Violetta, ar fi călărit alături de mine. Astăzi, sunt însoțită doar de Sergio și de inchizitorii mei. Care alcătuiesc aceeași armată de soldați nemilostivi înveșmântați în alb, pe care toată Kenettra o cunoaște atât de bine, doar că, firește, acum mă slujesc *pe mine.*

Când mă uit la ei, văd un fluviu de mantii albe, imaculate, care contrastează puternic cu cerul mohorât. Mă întorc în șa și privesc din nou casele în flăcări pe lângă care trecem.

Arăt cu totul altfel decât arătam când am luat tronul. Părul meu este din nou lung, argintiu ca o placă de metal, și nu mai port nici mască, nici vreo iluzie ca să-mi ascund chipul cicatrizat. Părul meu este împletit la spate și strâns într-un coc împodobit cu nestemate. Mantia mea neagră și lungă se unduiește în spatele meu și acoperă spatele calului.

Fața îmi este expusă privirilor.

Vreau ca oamenii din Dumor să-și poată vedea noua regină.

În sfârșit, în timp ce străbatem piața abandonată din fața unui templu, îl găsesc pe cel pe care-l căutam, pe Magiano, care ne părăsise, pe mine și restul trupelor mele kenettrane, chiar după ce intraserăm în orașul Tarannen, fără îndoială, pentru a pleca în căutarea comorilor ascunse în casele abandonate de fugari. E un obicei pe care l-a căpătat imediat după ce am devenit regină, de când mi-am abătut pentru prima dată atenția asupra statelor și popoarelor din jurul Kenettrei.

Când ne apropiem, își îndeamnă calul prin piațeta goală și încetinește, mergând domol la trap, când ajunge lângă mine.

Sergio îi aruncă, agasat, o privire, dar nu-i spune nimic. Magiano îi face cu ochiul.

Haosul de cozi lungi și l-a legat în creștet, astăzi, iar veșmintele obișnuite și le-a înlocuit c-o-nvălmășeală de haine mai sălbatică decât orice menajerie, completând totul cu o mantie grea și o platoșă de aur decorată și presărată cu nenumărate nestemate.

Cineva lipsit de experiență ar putea presupune, la o primă privire, că *el* este conducătorul oștirii.

Pupilele îi sunt alungite, iar, sub soarele amiezii, pe chip i se citesc doar toropeala și lenea. Pe spate îi atârnă mai multe instrumente muzicale, ale căror curele îi brăzdează pieptul, iar în coburi îi zornăie pungi grele, pline cu galbeni.

— Arătați cu toții magnific în dimineața asta! le strigă, vesel, inchizitorilor mei.

Soldații se mulțumesc să își plece frunțile. Cu toții știu că orice dovadă de lipsă de respect arătată lui Magiano le-ar aduce, iute, moartea de mâna mea.

Ridic o sprânceană, să-i arăt că-s mirată.

— Ai pornit la vânătoare de comori? îl întreb.

Încuviințează, voios.

— Mi-a luat o dimineață-ntreagă să scotocesc un singur cartier al orașului, îmi răspunde, nonșalant.

Dus pe gânduri, își lasă degetele să îi plutească parcă deasupra corzilor unei lăute care îi atârnă la piept. Chiar și gestul acesta atât de mic pare să facă să răsune un acord perfect.

— Ar trebui să rămânem aici câteva săptămâni, să pot aduna toate obiectele de valoare lăsate în urmă, continuă. Uită-te numai! Nu-i așa că n-ai mai văzut niciodată în Merroutas ceva atât de fin lucrat?

Își îndeamnă calul mai aproape de mine. Acum văd, învelite într-o cârpă prinsă la oblâncul șeii lui, buchete de plante: trifoi galben, margarete albastre și o tulpină sfrijită de rădăcină-neagră. Recunosc imediat buruienile de leac și îmi înăbuș un zâmbet. Fără să spun o vorbă, îmi dezleg plosca din cobur și i-o întind lui Magiano, încercând să nu fiu văzută de ceilalți. Doar Sergio bagă de seamă, însă el își ferește privirea și trage o dușcă din propria ploscă. Fostul mercenar se plânge de sete de săptămâni întregi.

— Ai dormit prost noaptea trecută, murmură Magiano, în timp ce zdrobește plantele și mi le amestecă în apă.

De dimineață, am avut grijă să țes o iluzie peste cearcănele adânci de sub ochii mei. Dar Magiano își dă întotdeauna seama când am coșmaruri.

— Voi dormi mai bine la noapte, după ce-o să beau asta, spun și arăt spre licoarea pe care mi-o pregătește.

— Am găsit rădăcină-neagră, mă informează, întinzându-mi plosca. Crește ca o buruiană aici, în Dumor. Ar trebui să mai iei o dușcă și diseară, dacă vrei să… să *le* ții la distanță.

Vocile din mintea mea! Despre ele vorbește. Acum, le aud mereu. Șușoteala lor este ca un nor

din zgomote în urechile mele, întotdeauna prezent, fără să tacă vreodată. Șușotesc când mă trezesc dimineața și când mă duc la culcare. Uneori, vorbesc fără noimă. Alteori, îmi spun povești violente. În clipa asta, își bat joc de mine.

Cât de amabil e! mă șicanează, când Magiano își îndepărtează puțin calul și ciupește iar corzile lăutei. *Știi că nouă nu ne place foarte mult de el, nu-i așa? Mereu încearcă să ne țină departe de tine. Dar tu nu vrei ca noi să plecăm, Adelina, nu? Suntem parte din tine, rodul minții tale. Și de ce-ar iubi-o pe una ca tine un băiat atât de amabil, ă? Nu vezi? Încearcă să te schimbe! Exact ca sora ta, Violetta. Îți mai aduci măcar aminte de ea?*

Scrâșnesc și iau o înghițitură din băutura întăritoare. Ierburile sunt amare, însă accept, recunoscătoare, gustul. Astăzi ar trebui să joc rolul reginei invadatoare. Așa că nu pot îngădui ca iluziile să îmi scape de sub control în fața noilor mei supuși. Simt pe dată că ierburile de leac își fac efectul: vocile se aud înfundat de-acum, de parcă le-ar fi tras cineva înapoi, iar restul lumii își recapătă contururile clare.

Magiano atinge o altă coardă, apoi continuă:

— M-am tot gândit, *mi Adelinetta*[1], spune, în felul lui obișnuit, nepăsător. Cred că am prea multe lăute și fleacuri, ca să nu mai pomenesc de monedele acestea micuțe, cu safire.

Se oprește să se răsucească în șa și să scotocească într-un cobur, de unde scoate câteva monede mititele care au incrustate în centru câte o nestemată albastră: fiecare valorează cât zece talanți de aur kenettrani.

Râd și, în spatele nostru, văd câțiva inchizitori care par surprinși să mă audă hohotind. Numai și numai Magiano e în stare să mă umple de voioșie cu atâta ușurință.

— Ce înseamnă asta? Marele prinț al hoților e, dintr-odată, copleșit fiindcă are *prea multe* bogății?

El ridică din umeri.

— Ce să fac eu cu cincizeci de lăute și zece mii de monede cu safire, mă rog? mă întreabă. Dacă mai adaug fie și numai câțiva galbeni, o să cad de pe cal și mai multe nu, de-ncărcat ce voi fi! Apoi, vocea lui devine aproape o șoaptă: Mă gândeam că le-ai putea dărui noilor tăi cetățeni toate aceste comori. Nici măcar nu trebuie să le dai prea mult. Câteva monede cu safir de fiecare, câțiva pumni de aur din cuferele tale… Care deja dau pe dinafară, mai ales după ce ai cucerit Merroutasul…

Buna mea dispoziție piere pe dată, iar vocile încep să se vânzolească din nou în mintea mea: *Asta-i bună! Îți cere să te târguiești pentru loialitatea noilor tăi cetățeni! Vasăzică, e de părere că până și dragostea poate fi cumpărată, așa cum știai deja, nu? În fond, și tu i-ai cumpărat iubirea lui Magiano! Banii reprezintă singurul motiv pentru care e aici, cu tine, nu-i așa?*

Mai iau o gură din licoarea din ploscă, iar tonul vocilor scade, din nou.

— Vrei să le arăt bunăvoință și bunătate acestor dumorieni, abia îngăim.

— Da, cred că astfel s-ar reduce numărul atacurilor împotriva ta. Magiano se oprește din cântat și murmură: Îți amintești că în Merroutas un asasin a încercat să te omoare. Apoi, când armatele tale au ajuns în Domacca, am prins de veste că-ncepuse să se formeze un grup de rebeli – *saccorișți,* parcă așa-și spuneau, nu?

— Ei, n-au fost în stare s-ajungă nici măcar la un kilometru de mine! mă burzuluiesc.

— Da, totuși au fost în stare să-ți ucidă vreo câțiva inchizitori în miez de noapte, să-ți incendieze corturile și să-ți fure armele! mă contrazice. Iar tu n-ai izbutit nicicum să le dai de urmă. De incidentul din Tamoura de Miazănoapte ai uitat? Petrecut imediat după ce, chipurile, cuceriseși și pacificaseși tărâmul acela?

— La ce incident te referi, mai exact? îl întreb, pe un ton glacial. La acela când un intrus m-a așteptat în cortul meu, să mă omoare? Sau la explozia de la bordul navei mele? Ori la descoperirea leșului acelui băiat care purta însemnele febrei sângelui și care fusese lăsat, ostentativ, chiar lângă tabăra noastră?

— Și la acelea, răspunde Magiano, fluturându-și mâna. Dar, în primul rând, mă gândeam la faptul c-ai ignorat scrisorile primite de la ocârmuitorii tamourani, cei care alcătuiesc așa-numita *Triadă de Aur.* Ți-au oferit un armistițiu, *mi Adelinetta!* Fâșia de miazănoapte a regatului lor, în schimbul eliberării prizonierilor și al recuperării terenurilor agricole de lângă singurul râu important al țării. Ți-au făcut o ofertă nespus de generoasă. Iar tu, în schimb, le-ai trimis înapoi ambasadorul, să le ducă blazonul tău scăldat în sângele soldaților lor căzuți. Se uită țintă la mine: Parcă-parcă îmi amintesc că-ți sugerasem ceva mai subtil.

Clatin din cap. Ne-am mai certat deja în legătură cu povestea asta, când am ajuns în Tamoura, și nu sunt dispusă să iau parte la o nouă discuție în contradictoriu.

— Nu sunt aici să-mi fac prieteni, îi amintesc. Armata noastră le-a cucerit deja tamouranilor pământurile de la miazănoapte, fără să țină cont de ofertele lor. Și voi cuceri și restul Tamourei, așa să știi.

— Da, însă invazia te-a costat pierderea unei treimi din oștirea ta. Ce se va întâmpla când vei încerca să pui stăpânire pe ce-a mai rămas din Tamoura? Sau când beldienii se vor revolta din nou? Iar regina Maeve știi bine că e cu ochii pe tine, sunt convins de asta. Trage adânc aer în piept și continuă: Adelina, acum ești ocârmuitoarea Tărâmurilor Mării. Ai alipit regatului tău kenettran Domacca și Tamoura de Miazănoapte, din Tărâmurile Soarelui. La un moment dat, scopul tău n-ar mai trebui să fie să cucerești noi teritorii, ci să

păstrezi ordinea în cele pe care le ai *deja.* Și nu vei izbuti să faci asta dacă le vei ordona inchizitorilor tăi să îi târască afară din casele lor și să îi ardă cu fierul roșu pe toți supușii tăi care nu au însemnele febrei sângelui.

— Crezi că sunt plină de cruzime, remarc.

— Nu. Magiano șovăie îndelung, apoi adaugă: Poate doar puțin.

— Nu îi ard fiindcă sunt *crudă,* îi dau de știre, calmă. Fac asta doar ca să le reamintesc ce ne-au făcut ei *nouă,* celor însemnați de febra sângelui, celor pe care-i numeau *malfetto.* Pari să uiți atât de repede!

— Nu voi uita nicicând! îmi răspunde Magiano.

De data asta, tonul îi e, parcă, mai tăios. Mâna lui plutește într-o parte, unde rana din copilărie continuă să îl chinuie.

— Dar să-i arzi cu fierul roșu pe cei fără însemne nu îi va face deloc să-ți fie mai loiali.

— Însă îi va determina să se teamă de mine.

— Teama dă cele mai bune rezultate doar dacă e amestecată și c-un dram de iubire, spune Magiano. Arată-le că poți fi înfricoșătoare și totuși generoasă. Cordelele de aur pe care și le-a împletit în păr scot un clinchet când adaugă: Îngăduie-le oamenilor să te iubească un pic, *mi Adelinetta!*

Prima mea reacție este să mă las cuprinsă de amărăciune.

Hoțu' ăsta nenorocit mereu aduce vorba de *iubire!*

Trebuie să-mi păstrez cumpătul ca să-mi pot ține armata sub control, iar gândul de a le dărui aur oamenilor care i-au ars cândva pe rug pe cei însemnați de febra sângelui mă dezgustă.

Dar trebuie să recunosc: tot ce spune Magiano are sens.

De cealaltă parte, Sergio al meu, Aduce-Ploaie, călărește fără să scoată vreun cuvânt. E palid și pare să nu-și fi revenit încă după răceala cu

care se alesese în urmă cu vreo câteva săptămâni. Dar se străduiește din răsputeri să nu arate nimănui asta, iar eu, una, înțeleg că nu se simte bine doar din tăcerea lui și din felul în care-și strânge mantia în jurul umerilor, chiar dacă vremea este nespus de blândă.

Îi întorc spatele lui Magiano, fără să spun nimic. Se uită în față, însă buzele parcă-parcă au prins să i se arcuiască într-un zâmbet. Își dă seama că mă gândesc la propunerea lui.

Cum de-mi poate citi gândurile atât de limpede? Asta mă enervează și mai tare. Îi sunt recunoscătoare că, măcar, s-a abținut și n-a pomenit-o pe Violetta, că n-a confirmat cu glas tare că, în parte, îmi trimit inchizitorii să îi scoată pe străzi pe toți cei fără însemne fiindcă o caut *pe ea.*

De ce vrei încă să o găsești? prind șoaptele din mintea mea să mă tachineze. *De ce? De ce? De ce?*

E o întrebare pe care mi-o adresează iar și iar.

Răspunsul meu este mereu același.

Fiindcă eu și numai eu *am dreptul să hotărăsc când are voie să plece! Nu ea!*

Dar, indiferent de câte ori le răspund vocilor din mintea mea, ele continuă să întrebe. Fiindcă, de fapt, nu îmi dau crezare.

Am ajuns deja în centrul orașului Tarannen și, cu toate că pare pustiu, Sergio rămâne nespus de atent, cu ochii pironiți asupra clădirilor din jurul pieței mari. În ultima vreme, trupele mi-au fost atacate de câteva ori de răzvrătiții care au ajuns să fie cunoscuți drept *saccorișți* – un termen derivat din cuvântul domaccan care înseamnă *anarhie.* Asta îl face pe Sergio să caute în permanență rebeli pe care-i crede ascunși peste tot.

O arcadă înaltă dă spre piața centrală. În piatra ei a fost sculptată o complicată înlănțuire de luni în diferitele lor faze, în pătrar sau pline, sau noi. Trec pe sub ea împreună cu Sergio și cu

Magiano, apoi mă opresc în fața unei adevărate mări de prizonieri dumorieni. Calul meu lovește pământul cu copitele, cuprins de nerăbdare. Îmi îndrept spatele și îmi ridic bărbia, refuzând să îmi arăt istovirea.

Niciunul dintre acești dumorieni nu are însemnele de *malfetto,* firește. Cei înlănțuiți nu poartă niciun însemn, fiind de teapa celor care aruncau cu mâncare râncedă în mine și scandau îndemnuri la uciderea „pocitaniilor". Ridic o mână spre Sergio și Magiano, care-și conduc armăsarii departe de mine și se postează la câte un capăt al pieței, cu fața spre oameni.

Inchizitorii se răspândesc și ei. Prizonierii noștri se dau înapoi când ne văd, rămânând cu ochii pironiți asupra mea, șovăitori. E atât de liniște, încât, dacă mi-aș închide singurul meu ochi, aș putea pretinde că sunt singură-singură în piață. Simt totuși norul de teroare care-i cuprinde, valurile de neîncredere și de nesiguranță care-mi lovesc parcă oasele. Șoaptele din mintea mea se reped precum șerpii hămesiți asupra unor șoareci speriați. Vor să se înfrupte din teama lor!

Îmi îndemn armăsarul în față, câțiva pași. Privirea mea mi se abate de la oameni spre acoperișurile clădirilor aflate de jur-împrejurul pieței. Chiar și acum, îmi dau seama că, din instinct, caut orice urmă a lui Enzo, care-ar putea sta ghemuit acolo, după cum îi e obiceiul. Legătura dintre noi, formată din toate acele fire nevăzute care-l leagă pe prinț de mine, se încordează, de parcă de undeva, de peste mări și țări, Enzo ar ști că Dumorul a fost cucerit de armata mea. Prea bine! Sper că-mi simte triumful!

Atenția mea revine asupra prizonierilor.

— Oameni ai Dumorului, sunt regina Adelina Amouteru! le strig, iar vocea îmi răsună peste piață. Acum, sunt și regina *voastră.* Privirea mea trece de la o persoană la alta: De acum faceți parte cu toții din Kenettra și vă puteți considera supuși

kenettrani. Fiți mândri, fiindcă de acum aparțineți unui popor care le va conduce, în curând, pe toate celelalte. Imperiul meu este în expansiune, iar voi veți putea crește odată cu el. De astăzi, vă veți supune legilor Kenettrei. Așadar, aflați că oricine va numi *malfetto* o persoană care poartă însemnele febrei sângelui va fi condamnat la moarte. Orice abuz, hărțuire sau șicanare a unei persoane care poartă însemnele, din orice motiv, nu vor fi pedepsite doar cu executarea făptașului, ci și cu uciderea întregii familii a respectivului. Să știți că toți cei care poartă însemnele au fost însemnați de mâna zeilor. Sunt stăpânii voștri și sunt intangibili. În schimbul loialității voastre, fiecare dintre voi va primi în dar cinci safftoni dumorieni și cincizeci de talanți de aur kenettrani.

Oamenii murmură, ușor surprinși, și, când privesc într-o parte, văd că Magiano îmi aruncă o privire aprobatoare.

Sergio sare de pe cal și avansează, însoțit de o echipă mică, formată din foștii lui mercenari. Trec prin mulțime, alegând câte o persoană, ici și colo, apoi le târăsc în față, unde Sergio îi obligă să îngenuncheze în fața mea. Teama a pus deja stăpânire pe cei aleși și li se citește pe chip. Așa se și cuvine, de bună seamă!

Privesc spre ei. Așa cum mă așteptam, cei aleși de Sergio și de echipa lui sunt bărbați și femei puternici, musculoși. Tremură, cu capetele plecate.

— Aveți șansa de a vă alătura armatei mele, le spun. Dacă acceptați, vă veți pregăti cu căpitanii mei. Veți călări cu mine spre Tărâmurile Soarelui și ale Văzduhului. Veți primi arme, mâncare și îmbrăcăminte, iar toți cei care fac parte din familiile voastre se vor afla sub oblăduirea mea.

Ca să-mi întărească spusele, Magiano coboară de pe armăsar și se apropie de ei. În fața fiecăruia, face un adevărat spectacol când scotocește în sac și lasă să cadă câte o pungă grea de aur kenettran.

Oamenii îl privesc lung. Unul dintre ei apucă punga cu atâta disperare, încât monedele se rostogolesc afară, sclipind în lumină.

— Dacă vă veți împotrivi, voi și familiile voastre veți fi aruncați în temniță. Vocea îmi devine mai adâncă, autoritară: Nu voi îngădui să existe răzvrătiți în mijlocul vostru. Jurați-mi credință și mă voi asigura că veți fi răsplătiți cum se cuvine.

Cu coada ochiului, îl văd pe Sergio care pare neliniștit. Privirea i se întoarce spre piață. Înlemnesc. Am început să-mi dau seama când Sergio simte primejdia. Mormăie ceva câtorva dintre oamenii săi, iar aceștia dispar în spatele unei uși.

— Jurați credință? îi întreabă Magiano pe cei îngenunchiați.

Unul după altul, dumorienii răspund fără pic de șovăială. Le fac semn să se ridice și câțiva inchizitori vin să-i escorteze de acolo. Mai mulți bărbați și mai multe femei care par, cu toții, apți pentru a deveni soldați sunt aduși în fața mea. Repetăm același ritual și cu ei. Apoi, din nou, cu un alt grup. Astfel se scurge un ceas.

O femeie dintr-un grup refuză să îmi jure credință. Scuipă spre mine și mă ocărăște folosind un cuvânt în dumoriană, pe care nu-l înțeleg. Mă uit urât la ea, însă nu se dă înapoi, ci mârâie de-a dreptul.

Iată c-am parte și de una capabilă să mă sfideze! îmi spun.

— Vrei să ne fie teamă de tine, mârâie dumoriana, vorbind o kenettrană cu accent. Crezi că poți veni aici să ne distrugi căminele, să îi ucizi pe cei dragi nouă, și apoi te-aștepți să ne târâm la picioarele tale? Crezi că ne vom vinde sufletele pentru câteva monede? Își înalță bărbia, îndrăzneață, și-adaugă: Dar mie nu mi-e teamă de tine!

— Serios? o iscodesc și-nclin capul spre ea, curioasă. Ar trebui să-ți fie!

Ea mă provoacă din nou, zâmbindu-mi cu obrăznicie.

— Nici măcar nu ești capabilă să ne verși *tu* însăți sângele. Face un semn spre Sergio, care deja își scoate sabia și spune: Îl pui întotdeauna pe vreunul dintre slugoii tăi s-o facă-n locu' tău! Ești o *regină lașă,* care se ascunde în spatele armatei sale! Dar nu ne poți strivi pe toți sub călcâiele Trandafirului tău! Nu ai cum să câștigi!

Cândva, aș fi fost, poate, intimidată de asemenea cuvinte. Acum, doar oftez.

Vezi, Magiano? aș vrea să-l întreb. *Asta se-ntâmplă când dau dovadă de blândețe.*

În timp ce femeia își continuă discursul, descalec. Sergio și Magiano mă privesc în tăcere.

Dumoriana încă vorbește când mă opresc în fața ei.

— Va veni ziua în care te vom doborî! mă amenință. Ține minte vorbele mele! Îți vom bântui coșmarurile!

Încleștez pumnii și înfig o iluzie de durere în trupul ei.

— Eu *sunt* coșmarul însuși, îi declar.

Nu mai izbutește decât să se holbeze la mine. Lasă să-i scape un strigăt înăbușit, apoi se prăbușește și începe să scurme pământul. În spatele ei, întreaga mulțime tresare, în același timp parcă, iar toți își feresc privirile, să nu mai vadă cumplita privelițte.

Teroarea care se scurge din ea mă hrănește, iar vocile din mintea mea explodează în urlete, umplându-mi urechile de încântarea lor.

Perfect! Continuă, continuă! Ce mai aștepți? Lasă durerea să-i oblige inima să bată tot mai repede, până crapă!

Le dau ascultare. Îmi încleștez și mai tare pumnii și îmi amintesc de noaptea în care am luat pentru prima oară viața cuiva cu bună știință,

noaptea când am stat deasupra trupului lui Dante. Femeia se zbate, iar ochii ei caută, înnebuniți, în jur monștri care nu se află însă acolo aievea. De pe buze îi zboară picături stacojii. Fac un pas în spate, astfel încât sângele ei să nu îmi păteze cumva tivul rochiei.

Într-un târziu, femeia încremenește, căci și-a pierdut cunoștința.

Mă întorc, calmă, înapoi spre ceilalți prizonieri, care stau acum nemișcați precum statuile. Aș putea să le tai groaza cu cuțitul.

— Mai dorește și altcineva? întreb, iar vocea îmi răsună cu ecou în piață. Nu?

Nimic nu tulbură tăcerea.

Mă aplec. Punga cu monede aruncată de Magiano la picioarele dumorienei zace neatinsă lângă femeie, așa că o ridic cu două degete, în mod delicat. Apoi, mă întorc la armăsarul meu și mă aburc în șa.

— După cum ați văzut cu toții, eu, una, îmi respect cuvântul dat, strig mulțimii din piața centrală. Nu care cumva să profitați de generozitatea mea, pentru ca nici eu să nu profit de slăbiciunile voastre! Arunc punga cu galbeni a femeii către cel mai apropiat inchizitor, căruia îi poruncesc: Pune-o în lanțuri și găsește-i familia!

Soldații mei o târăsc pe femeie din piață și un nou grup este adus în fața mea. De data asta, fiecare își acceptă în tăcere aurul și își pleacă fruntea în fața mea, iar eu încuviințez. Totul continuă fără alte incidente. Dac-am învățat ceva în viața mea, din trecut și din prezent, atunci am învățat cât de mare este puterea fricii. Le poți oferi supușilor tăi toată generozitatea din lume, și ei tot vor cere mai multă și mai multă. Dar cei cărora le este teamă nu ripostează, nu se mai luptă. Eu, una, știu prea bine asta.

Soarele se ridică mai sus și alte două grupuri jură credință armatei mele.

Dintr-odată, un obiect ascuțit scânteiază în lumină. Privirea îmi țâșnește spre el.

Un tăiș, o armă ascuțită ca un ac, aruncată dinspre acoperișuri! îmi dau seama.

Din instinct, trag de energie și mă înconjor într-o iluzie de invizibilitate.

Dar nu reușesc să reacționez îndeajuns de iute. Un pumnal îmi zboară spre braț, mușcând, adânc, din carne. Trupul meu tresare când sunt lovită, iar vălul de invizibilitate slăbește.

Prizonierii izbucnesc în strigăte. Apoi, se aude scrâșnetul a o sută de săbii care sunt smulse din tecile lor în același timp: inchizitorii mei își scot armele. Magiano este lângă mine înainte să-i pot simți prezența. Se întinde să mă prindă, în timp ce eu mă clatin în șa, însă îl îndepărtez cu un semn.

— Nu! izbutesc să icnesc. Nu pot să-mi permit ca acești dumorieni să mă vadă sângerând. Asta ar fi de ajuns să-i facă să se revolte.

Mă aștept ca alte săgeți și pumnale să se abată asupra mea de pe acoperișuri, însă nu se întâmplă nimic. În colțul îndepărtat al pieței, Sergio și oamenii săi reapar. Târăsc vreo patru-cinci oameni.

Saccoriști! înțeleg.

Poartă haine de culoarea nisipului, pentru a se camufla pe lângă ziduri.

Furia îmi crește din nou, iar durerea din brațul care îmi sângerează îmi alimentează energia. Nu aștept ca Sergio să mi-i aducă. Mă reped asupra lor. Îmi ridic brațele spre cer și încep să țes năluci, folosindu-mă de teama mulțimii și de forța din mine. Cerul capătă o nuanță stranie, de un albastru profund, apoi de roșu. Oamenii se înghesuie unii într-alții, urlând îngroziți. Apoi, mă întorc spre răzvrătiți și trimit o iluzie de sufocare în jurul lor. Se apleacă în față cu toții, așa cum sunt, în strânsoarea aghiotanților lui Sergio, apoi își arcuiesc spinările când simt că aerul le este smuls direct din plămâni. Scrâșnesc și întăresc iluzia.

Aerul nu este aer, ci apă! Vă înecați în mijlocul acestei piețe și nu aveți cum să mai ieșiți la suprafață, fiindcă aceasta nu există!

Sergio le dă drumul. Saccoriștii cad în genunchi, chinuindu-se să respire, și se zvârcolesc pe pământ. Măresc și întăresc iluzia, căutându-i pe ceilalți prizonieri din piață. Apoi, îmi dezlănțui întreaga putere.

O plasă de durere îi cuprinde pe toți prizonierii încă aflați pe pământ. Strigă cu toții ca unul singur, sfâșiindu-și pielea de parcă i-ar arde vătraie încinse, smulgându-și părul de parcă li s-ar târî furnici printre șuvițe și le-ar pișca fără milă scalpurile. Îi privesc cum se chinuie și îmi las propria durere să îi pătrundă, până când hotărăsc să fac iluzia să se risipească.

Toți dumorienii din mulțime sunt zguduiți de suspine. Nu îndrăznesc să îmi ating brațul rănit, ci mă concentrez să privesc lumea cu severitate.

— Iată! le spun. Ați văzut de-acum cu ochii voștri ce pot face! Aflați că nu voi accepta altceva decât credință nestrămutată din partea voastră. Inima îmi bubuie în piept când adaug: Dacă mă veți trăda pe mine sau pe oricare dintre cei apropiați mie, vă asigur că vă voi chinui atât de rău, încât o să mă implorați să vă ucid.

Le fac semn trupelor mele să se apropie și să-i înconjoare pe rebelii care urlă încă de durere. Numai atunci când mantiile albe ale inchizitorilor se învârtejesc de jur-împrejurul meu, îmi întorc armăsarul și părăsesc piața. Trandafirii mei mă urmează. Când am ajuns îndeajuns de departe, încât să nu mai pot fi zărită de dumorienii din piață, îmi îngădui să nu mai stau țanțoșă. Umerii mi se lasă în jos. Descalec.

Magiano mă prinde, iar eu mă sprijin de pieptul lui.

— Înapoi la corturi! murmură el și mă înconjoară cu brațul.

Pe chip i se citesc încordarea, dar și deplina înțelegere a situației mele, căreia nu-i dă însă glas. Nu spune decât:

— Trebuie să-ți coasem rana!

Îl las să mă susțină, căci sunt secătuită de putere din cauza pierderii de sânge și vârtejului de iluzii pe care le-am creat.

Încă o tentativă de asasinare!

Va veni și-o zi în care nu voi mai fi la fel de norocoasă. Data viitoare când vom pătrunde într-un oraș proaspăt cucerit, s-ar putea să se arunce asupra mea înainte ca oricare dintre Trandafirii mei să apuce să reacționeze. Iar eu nu sunt asemenea lui Teren: iluziile mele nu mă pot proteja de loviturile pumnalelor…

Trebuie să îi descopăr pe rebeli înainte să devină o amenințare reală. Trebuie să fac din execuțiile lor spectacole mai dure, pilde mai convingătoare.

Trebui să fiu și mai nemilostivă, și mai neîndurătoare.

Aceasta este viața mea, de-acum.

Raffaele Laurent Bessette

Zgomotul valurilor care se sparg de țărm îi amintește lui Raffaele de nopțile furtunoase din portul Estenziei. Aici, însă, în mijlocul poporului tamouran din Tărâmurile Soarelui, nu există canale și nici gondole care să se desprindă din bolarzii lor și s-o pornească, agale, clătinându-se, de-a lungul zidurilor de piatră. Nu se zăresc decât o singură plajă cu nisip roșiatic și auriu și pământul presărat cu arbuști și, ici-colo, cu câte-un arbore. Sus, pe o colină, un palat, care s-a extins și s-a tot extins în decursul vremii, pare să supravegheze oceanul. Silueta întunecată a clădirii se deslușește în noapte, căci intrarea sa celebră e luminată de strălucirea felinarelor.

În seara aceasta, o briză călduță, de început de primăvară, pătrunde prin ferestrele unuia dintre apartamentele palatului, iar lumânările ard mocnit. Enzo Valenciano șade într-un jilț aurit, adus de spate, cu coatele sprijinite pe genunchi. Bucle negre îi tot cad pe față, și pare să scrâșnească. Are ochii strânși de durere, iar pe obraji îi șiroiesc lacrimi.

Raffaele îngenunchează în fața lui, desfăcând cu grijă bandajele albe care îi ajung până la umeri prințului. Mirosurile de carne arsă și de alifie dulceagă umplu încăperea. De fiecare dată când Raffaele trage o bucată de fașă de pe o porțiune a brațului lui Enzo, odată cu pielea rănită, prințul își încordează maxilarul. Cămașa atârnă pe el, leoarcă de transpirație. Raffaele înfășoară bandajele la un loc. Simte agonia care-l învăluie pe prietenul său, iar aceasta îi sfâșie inima, de parcă ar fi și el rănit.

Sub fețe, brațele lui Enzo sunt o masă de arsuri care nu par să se mai vindece. Cicatricele și

rănile, pe care le avusese dintotdeauna parcă și care acoperiseră mereu mâinile prințului, s-au întins acum în sus, agravate de dezlănțuirea sa spectaculoasă din bătălia împotriva Adelinei, din portul Estenziei. Îl costase nespus de scump faptul că făcuse să fie mistuită de flăcări aproape întreaga flotă beldainã a reginei Maeve.

O bucată de piele se desprinde odată cu bandajele. Enzo scoate un geamăt ușor.

Raffaele tresare, la vederea cărnii arse.

— Vrei să te odihnești o clipă? îl întreabă pe prinț.

— Nu, răspunde Enzo, printre dinții încleștați.

Raffaele îi dă ascultare și, încet și cu mare dificultate, îndepărtează ultimele bandaje de pe brațul drept al lui Enzo. Acum, ambele brațe ale prințului sunt expuse.

Raffaele scoate un suspin și se întinde după ligheanul cu apă rece, curată, de lângă el. Îl așază în poala lui Enzo.

— Poftim! îl îndeamnă. Înmoaie!

Enzo își cufundă brațele în apa rece. Expiră încet. Stau tăcuți, o vreme, lăsând minutele să se târască. Raffaele îl privește pe prinț cu multă atenție. Zi după zi, acesta a devenit tot mai retras și pare să privească tot mai des, cu dor, către mare. În aer plutește o energie nouă, pe care fostul consort nu o poate defini.

— Încă îi simți atracția? întreabă, în cele din urmă.

Enzo încuviințează. Se întoarce, instinctiv, spre fereastră, în direcția mării. Un alt moment trece înainte să răspundă:

— Uneori, e tăcere, îi mărturisește consortului. Dar nu și acum.

Raffaele așteaptă să continue, însă Enzo cade din nou pradă unei tăceri adânci, iar privirile îi rămân pironite asupra apelor de afară. Raffaele se întreabă la cine se gândește Enzo. Nu la Adelina,

ci la o fată demult dispărută, dintr-un trecut mai fericit.

După o vreme, Raffaele îndepărtează ligheanul cu apă și îi usucă brațele lui Enzo, cu multă blândețe, apoi aplică un strat nou de alifie pe pielea arsă. Este un balsam străvechi, unul care cerea să-i fie pregătit la Curtea Fortunata, ori de câte ori prințul îl vizita nopțile să-i bandajeze mâinile. Acum, nu mai există nicio curte a consorților și consoartelor. Regina Maeve s-a întors în Beldain, să-și lingă rănile și să-și refacă flota. Pumnalele au venit aici, în Tamoura – sau în ce a mai rămas din Tamoura. Inchizitorii Adelinei împânzesc dealurile din miazănoapte, rezistând pe pozițiile lor.

— Ai ceva vești despre Adelina? întreabă Enzo, în timp ce Raffaele se întinde după niște bandaje curate.

— Capitala Dumorului a fost cucerită de armata ei, răspunde Raffaele. De acum stăpânește toate Tărâmurile Mării.

Enzo privește spre întinderea apelor, căutând parcă, din nou, firele nevăzute ale legăturii veșnice dintre el și Lupul cel Alb. Pare dus pe gânduri.

— Nu va dura mult până când își va abate din nou atenția asupra acestor meleaguri, asupra a ceea ce a mai rămas încă în libertate din regatul Tamourei, murmură prințul, într-un târziu.

— E drept, nu m-ar surprinde dacă navele ei ar apărea la granițele noastre, este de acord Raffaele.

— Membrii Triadei de Aur au acceptat să se întâlnească mâine cu noi?

— Da. Raffaele îl privește pe prinț, apoi adaugă: Familia regală din Tamoura spune că armata le este încă slăbită de ultimul atac al Adelinei. Și că ei vor încerca să negocieze din nou cu ea.

Enzo își mișcă degetele mâinii stângi, dar tresare.

— Și tu ce crezi despre asta?

— Va fi o pierdere de timp. Raffaele clatină din cap și continuă: Adelina a refuzat ultima lor încercare fără să șovăie nicio clipă măcar. Nu mai poate fi schimbat nimic. Ce ar putea să îi ofere tamouranii pe care ea să nu-l poată lua cu forța?

Tăcerea îi învăluie iar, de parcă ar fi unicul răspuns care s-ar putea da întrebării lui Raffaele. Continuând să înfășoare brațele lui Enzo în bandaje proaspete, fostul consort încearcă să nu bage în seamă zgomotul valurilor de afară.

Zgomotul mării sub ferestre…

Câteva lumânări arzând în beznă…

O bătaie în ușă…

Amintirea sosește, nechemată și nemilostivă, trecând prin zidurile ridicate de Raffaele în jurul inimii sale, acelea înălțate după moartea și învierea lui Enzo.

Pumnalul nu mai îngrijește rănile prințului, ci rămâne în picioare, așteptând, înfricoșat, în dormitorul său de la Curtea Fortunata, cu ani în urmă, privind spre o adevărată mare de oameni mascați.

Păruse că tot orașul fusese prezent la „debutul” lui Raffaele. Nobili și nobile în veșminte din mătăsuri tamourane, împodobite cu dantelă kenettrană, răspândiți prin încăpere, cu chipurile parțial ascunse de măști colorate, cu râsetele amestecându-se cu zgomotele paharelor ciocnite și al condurilor târșâiți. Consorți și consoarte se plimbau printre ei, în tăcere, cu grație, servind băuturi și platouri cu struguri de la gheață.

Raffaele se afla chiar în mijlocul camerei, un tânăr timid, îmbrăcat și aranjat perfect, cu părul ca o perdea de satin întunecat, cu robele mătăsoase, albe cu auriu, cu ochii ca nestematele fardați cu pudră neagră, privind marea de licitatori curioși. Își amintește cum îi tremurau mâinile, cum și le încleștase una de cealaltă, să le oprească tremurul. Fusese antrenat îndelung pentru a deosebi ce

expresii se cuvenea să lase să i se citească pe chip și pentru a putea reproduce miile de combinații rafinate, ale pozițiilor buzelor, sprâncenelor, obrajilor și ochilor, măștile lui, pe care învățase să le poarte indiferent dacă îi reflectau sau nu emoțiile reale. Așa că, în clipa aceea, afișase o expresie senină, un amestec de timiditate și de bucurie blândă, liniștită și tăcută precum zăpada proaspăt așternută, din care nu lipsea decât teama pe care o resimțea.

Când și când, energia din încăpere păruse să se transforme, să se miște. De fiecare dată, Raffaele își întorsese capul, ca un automat, în direcția respectivă, neștiind cu siguranță ce simțise. La început, crezuse că, poate, mintea îi jucase feste – până când își dăduse seama că energia părea să se concentreze într-un tânăr necunoscut, care mai-mai că plutea printre oamenii din mulțime. Ochii lui Raffaele l-au urmărit, captivați de puterea care părea să-l însoțească pretutindeni.

Licitația a pornit de la o sumă uriașă, care a devenit apoi, iute, mai mare și tot mai mare. Și a crescut astfel, până când Raffaele a pierdut șirul sumelor oferite, iar tot ce vedea și auzea în jur a început să fie cuprins ca de o ceață. Alți consorți șușoteau între ei, din mulțime. El, unul, nu mai auzise să se fi oferit vreodată asemenea sume la o licitație de „debut”, iar stranietatea situației îi făcea inima să îi bubuie și mâinile să îi tremure mai tare. Dacă o țineau tot așa, nu avea să se înalțe niciodată la înălțimea așteptărilor câștigătorului, nu avea cum să demonstreze că merita banii plătiți.

Și apoi, când deja numărul ofertanților se redusese atât de mult, încât nu mai rămăseseră decât vreo câțiva, un servitor tânăr, ascuns în mulțime, dublase cea mai mare ofertă!

Expresia calmă a lui Raffaele se tulburase pentru prima dată, în timp ce oamenii se puseseră pe șușotit. Matroana a întrebat din nou dacă nu

dădea cineva mai mult, însă nimeni nu a îndrăznit să mai liciteze. Raffaele a rămas tăcut, silindu-se să nu se miște, iar servitorul a câștigat.

În seara aceea, cu mâini tremurătoare, Raffaele a aprins câteva lumânări și s-a așezat pe marginea patului. Păturile sale erau mătăsoase, tivite cu fir de aur și cu dantelă, iar parfumul crinilor nocturni plutea în aer. Minutele se scurgeau cu greu. A ascultat zgomotul pașilor care se apropiau de iatacul lui și și-a repetat lecțiile oferite de alți consorți de-a lungul anilor.

După o perioadă care i se păruse o veșnicie, a auzit dinspre hol sunetul pe care îl tot așteptase. Câteva clipe mai târziu, a urmat o bătaie ușoară în ușă.

Totul va fi bine, și-a șoptit Raffaele, deși nu era deloc sigur de adevărul acelor vorbe.

S-a ridicat apoi și a spus cu voce tare:

— Intră, rogu-te!

O servitoare a deschis ușa. În spatele ei a intrat un tânăr mascat, care avea grația unui animal de pradă experimentat. Ușa s-a închis în urma lui, chiar când și-a scos masca.

Raffaele a bulbucat ochii, surprins. Era necunoscutul pe care-l remarcase în mulțime! Stânjenit, și-a dat seama că tânărul era nespus de chipeș. Avea bucle negre, legate la spate într-o coadă, gene lungi, tot negre, care-i încadrau ochii cu irișii vârstați cu stacojiu. Era înalt și nu zâmbea deloc. Energia pe care Raffaele o simțise în timpul licitației îl învăluia, în straturi.

Foc.

Flăcări.

Ambiție.

Raffaele s-a înroșit tot. Știa că s-ar fi cuvenit să-l invite pe necunoscut să se apropie și să se așeze pe pat. Dar nu mai putea gândi.

Tânărul a făcut un pas în față. S-a oprit înaintea lui Raffaele, și-a dus brațele la spate și a făcut un semn scurt din cap. Raffaele a simțit iar

cum se transforma energia, chemându-l, parcă, și nu s-a putut abține să nu-l privească pe străin în ochi. S-a silit să îi zâmbească, să îi ofere acel surâs pe care de ani și ani buni îl tot antrenaseră cum să îl schițeze.

Străinul a vorbit primul.

— M-ai remarcat în mulțime, a spus. Am văzut cum ochii tăi m-au urmărit prin toată încăperea. De ce?

— Cred că am fost atras de tine, i-a răspuns Raffaele, coborându-și privirea și simțind că se îmbujora din nou. Cum te numești, *signore?*

— Enzo Valenciano.

Vocea străinului era blândă și profundă, precum un voal de mătase care ar fi învelit o spadă de oțel.

Ochii lui Raffaele l-au privit din nou.

Enzo Valenciano!

Nu era, oare, numele prințului Kenettrei, al celui care căzuse în dizgrație după ce se îmbolnăvise de febra sângelui? Doar acum, în lumina slabă, și-a dat seama Raffaele că părul băiatului strălucea într-o nuanță de roșu-închis, atât de închis, încât părea de-a dreptul negru.

Un însemn al celor numiți *malfetto!*

Necunoscutul era fostul prinț moștenitor!

— Alteța Voastră? a șoptit Raffaele, atât de uimit, încât nici nu i-a trecut măcar prin cap să-i facă iar o plecăciune.

Tânărul a încuviințat.

— Și mă tem că nu am nicio intenție să te ajut să-ți faci „debutul” în seara asta.

Tabloul se destramă când, pe neașteptate, se aude o bătaie în ușă.

Raffaele și Enzo privesc în același timp spre intrare, iar Raffaele expiră lung, împingând amintirea în străfundurile minții. Pune jos bandajele.

— Da? strigă fostul consort.

— Raffaele? răspunde o voce timidă. Eu sunt.

Tânărul Pumnal își vâră mâinile în mânecile robei, după obicei.

— Intră!

Ușa se deschide și Violetta intră, șovăind. Ochii ei îi întâlnesc pe ai lui Raffaele, apoi se îndreaptă spre Enzo, care stă cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Îmi pare rău că vă întrerup, spune fata. Raffaele, se întâmplă ceva tare ciudat jos, pe țărm. M-am gândit că vei dori să vezi.

Raffaele o ascultă, încruntat. Violetta a simțit ceva. E palidă în seara asta. Tenul ei măsliniu a devenit cenușiu, parcă, își pungește gura cu buze pline și și-a strâns părul sub un acoperământ tamouran. Tânăra dăduse de urma Pumnalelor de una singură, cu ajutorul puterii sale, acum un an aproape. Îi luase o săptămână să-și adune curajul pentru a-i spune lui Raffaele ce se petrecuse între ea și sora sa, și mai avusese nevoie de încă o săptămână până să le implore, printre lacrimi, pe Tinerele Elite să găsească o cale pentru a o ajuta pe Adelina. De atunci, a rămas în preajma lui Raffaele, lucrând cu el, în timp ce el îi testa atașamentele și o învăța cum să-și concentreze puterea pentru a simți energiile altora. Era o elevă nespus de bună.

O ucenică de-a dreptul fantastică! își spune Tânăra Elită.

Îi amintește atât de mult de Adelina! Dacă și-ar permite, Raffaele și-ar putea imagina că se uită la o versiune mai tânără a reginei Tărâmurilor Mării, la aceea care fusese ocârmuitoarea din prezent înainte să îl trădeze. Înainte să fi ajuns acea ființă care nu mai putea fi ajutată.

Gândul îl întristează mereu.

Adelina a ajuns în halul acesta numai și numai din vina mea! își spune fostul consort. *Al meu și numai al meu e păcatul că de-acum e prea târziu pentru ea. Că nu mai poate fi salvată.*

Raffaele îi face semn Violettei și o asigură:

— Voi veni îndată. Așteaptă-mă afară, rogu-te!

După ce tânăra se retrage pe hol, el îi termină de bandajat brațele lui Enzo, apoi își masează ceafa, căci e sleit de puteri. A petrecut în felul acesta prea multe nopți în șir, săptămâni după săptămâni care s-au transformat în luni, încercând iar și iar, mereu în van, să îi vindece rănile lui Enzo. Și, ori de câte ori acestea păreau că-ncepeau să arate mai bine, situația se înrăutățea din nou.

— Încearcă să dormi! îl sfătuiește Raffaele pe prinț.

Enzo nu îi răspunde. Chipul îi e tras, e palid din cauza durerii. Este și, în același timp, nu este cu totul prezent.

Cât timp a trecut de când l-au pierdut prima dată, în arenă? Doi ani? Pare să fi trecut o viață de atunci, evi întregi s-au scurs, parcă, de ultima oară când Raffaele și-a văzut prințul cu adevărat viu, cu focul interior arzându-i puternic, stacojiu. Nu vrea să îi dea lui Enzo și alte motive de suferință, acum, să îi arate cât de mult îi rănește pe cei care îl iubesc faptul că e așa cum e: pe jumătate în tărâmul celor vii, pe jumătate în lumea de dincolo. În schimb, Raffaele se mulțumește să se îndrepte spre ușă și să iasă, pâș-pâș, din iatac.

Noaptea este caldă, un preludiu al celor văratice din Tărâmurile Soarelui, iar căldura zilei încă adastă pe coridoare. Raffaele și Violetta merg în tăcere pe sub felinare, trecând din zonele luminate în cele întunecate. Lângă fiecare ușă, simte energia Pumnalului aflat în interior. Michel, care, după moartea Gemmei, s-a încuiat zile întregi, cufundându-se în crearea picturilor sale. Lucent, a cărei cameră emană o undă de tulburare. Raffaele simte că tânăra e încă trează, privind, poate, pe fereastra iatacului său spre țărm. Oasele lui Lucent au continuat să se golească, iar acum are permanent dureri, ceea ce o face tot mai nervoasă. La început, Maeve a rămas, o vreme,

împreună cu Tinerele Elite surghiunite, tot implorând-o pe Lucent să se întoarcă în Beldain, împreună cu ea. Regina a încercat chiar să o miluiască și să îi poruncească, însă Lucent a refuzat-o mereu, căci dorea să rămână împreună cu Pumnalele și să lupte alături de ele până la ultima suflare. După o vreme, Maeve a fost obligată să-și conducă soldații înapoi acasă. Scrisorile reginei din Beldain au continuat să sosească însă, săptămână de săptămână, în Tamoura, întrebând de starea sănătății lui Lucent și fiind chiar însoțite uneori de ierburi și de leacuri. Niciun remediu însă nu i-a fost de vreun ajutor lui Calcă-Vânt. Raffaele știe că nici *nu o vor ajuta* vreodată, fiindcă boala lui Lucent este pricinuită de propria energie.

Ultima cameră i-a aparținut cândva lui Leo, băiatul cel plesuv pe care îl recrutase Raffaele, cel care deținea puterea asupra otrăvurilor. Acum, camera este goală. Leo a murit în urmă cu o lună. Doctorul i-a spus fostului consort că pricina fusese o infecție pulmonară, însă Raffaele se întreabă dacă nu e posibil ca trupul lui Leo să se fi întors, cumva, împotriva lui însuși, otrăvindu-l pe băiat din interior.

Ce slăbiciune se va manifesta curând și în el?

— Am auzit de ultima cucerire a Adelinei, spune Violetta, când ajung la scara ce duce afară din palat.

Raffaele încuviințează.

Violetta îl privește pe furiș.

— Crezi că…? îl întreabă.

Încearcă din răsputeri. Raffaele își simte inima îndreptându-se spre a ei, încercând să o aline, însă tot ce poate face este să îi ia mâna și să o liniștească, trăgând ușor de băierile inimii fetei. Clatină din cap.

— Dar… Am auzit că oferă plăți generoase cetățenilor din Dumor, răspunde Violetta. A fost mai generoasă decât de obicei. Poate, dacă vom găsi o cale să…

— Nu poate fi ajutată, îi spune Raffaele, încet-încet.

Acesta e un răspuns pe care i l-a dat de prea multe ori. Nici el nu e sigur că-l și crede, nu pe de-a-ntregul, însă nu își poate permite să îi dea Violettei vreo speranță, numai ca s-o vadă mai apoi cum e sufocată de regină.

— Îmi pare nespus de rău! îi șoptește. Trebuie să ne concentrăm asupra apărării Tamourei de următoarea campanie a Adelinei. Trebuie să i ne opunem, totuși, undeva.

Violetta privește din nou spre țărm și încuviințează.

— Firește, murmură tânăra, parcă încercând să se convingă pe ea însăși.

Nu este deloc asemenea celorlalți. Este, și ea, atrasă mai mult de anumite geme decât de altele, desigur, având afinități pentru teamă, compasiune și bucurie, dar nu are niciun însemn. Abilitatea sa de a lua puterile celorlalți îl face să se simtă nelalocul lui. Și totuși, Raffaele nu se poate împiedica să nu simtă o legătură cu Violetta, fie și numai pentru că și ea poate *simți* lumea din jur, asemenea lui.

Niciuna dintre cele trei luni și nicio stea nu sunt vizibile în seara aceasta, căci norii acoperă cerul. Raffaele îi oferă Violettei brațul și își croiesc drum cu multă băgare de seamă pe cărarea de piatră. În adierea caldă se mai simte o brumă de energie care îi face fostului consort pielea ca de găină. În timp ce ocolesc marginea domeniului, în fața lor apare țărmul. O linie formată din spuma albă a valurilor se zdrobește parcă de spațiul întunecat.

Acum, simte și el ce o tulburase pe Violetta. Chiar pe malul mării, acolo unde nisipul devine umed și rece, senzația este incredibil de puternică, de parcă toate firele de energie din lume ar fi fost trase deodată, strânse acolo. Valurile îl împroașcă apoi cu picături grele de apă sărată. Noaptea e atât

de întunecată, încât cei doi nu deslușesc niciun detaliu al celor aflate în jurul lor. Simt doar că, în apropiere, se află stânci mari, copleșitoare, dar nu le zăresc decât ca pe niște siluete întunecate. Raffaele se uită la ele și simte că-l cuprinde groaza. În aer domnește un miros înțepător.

Ceva nu este în regulă! își dă seama Pumnalul.

— De jur-împrejurul nostru domnește moartea, șoptește Violetta, iar mâna îi tremură pe brațul lui Raffaele.

Când o privește, tânărul vede că în ochii ei se citește suferința, așa cum se întâmplă ori de câte ori vorbește despre Adelina.

Raffaele scrutează orizontul. Într-adevăr, ceva este clar în neregulă: în aer plutește o energie nefirească, nenaturală. Care e atât de apăsătoare, încât Pumnalul nici nu își dă seama de unde vine. Ochii i se opresc asupra unui petic întunecat, din depărtare. Îl privește îndelung.

Un șir de fulgere brăzdează cerul, tăindu-și, parcă, urme de la nori până la mare. Violetta tresare, așteptându-se să urmeze bubuitul tunetului, însă nu se aude nimic, iar tăcerea îi face lui Raffaele firele de păr de pe ceafă să se ridice. Într-un târziu, după o perioadă care pare lungă cât veșnicia, un tremur profund zguduie pământul. Ochii tânărului se îndreaptă spre valurile care se izbesc de țărm, apoi se opresc iar asupra siluetelor întunecate ale stâncilor.

Fulgerele brăzdează din nou cerul. De data aceasta, strălucirea lor luminează țărmul pentru o clipită. Raffaele face un pas în spate, cercetând totul.

Siluetele negre nu sunt stânci. Nici pe departe! Sunt balire, cel puțin o duzină, eșuate pe țărm! Moarte!

Mâinile îi țâșnesc Violettei spre gură, pe care ea și-o acoperă, să nu țipe. Pentru o clipă, Raffaele nu poate decât să rămână încremenit locului.

Mulți marinari spun povești despre locurile unde ar merge balirele să moară. Unii pretind c-ar zbura departe, în largul imensității oceanului, unde ar înota apoi jos, tot mai jos, până când s-ar scufunda în adâncurile lumii de dincolo.

Alții spun c-ar sări afară din apă și ar zbura tot mai sus, până când ar fi înghițite de nori.

Din când în când, câte o coastă albită ajungea pe țărm. Dar Pumnalul nu văzuse nicicând o baliră moartă și, cu siguranță, nu în halul acela!

— Nu care cumva să te apropii! îi șoptește Raffaele Violettei.

Mirosul din aer devine tot mai înțepător, pe măsură ce avansează. Duhoarea de carne putrezită nu poate fi confundată.

Când ajunge la prima baliră, fostul consort întinde mâna spre aceasta. Șovăie, apoi își pune, cu blândețe, degetele pe trupul ei.

Vietatea tresare. Este foarte tânără și nu a murit încă!

Raffaele simte cum i se pune un nod în gât și cum ochii i se umplu de lacrimi.

Ceva cumplit a ucis aceste creaturi. Simte încă energia otrăvitoare curgând prin venele balirei, îi simte slăbiciunea când inspiră din nou, gâfâind.

— Raffaele! strigă Violetta.

Când Pumnalul se uită peste umăr, o vede pe fată îndreptându-se spre valurile care se izbesc de țărm. Poalele rochiei îi sunt ude, iar ea tremură ca o frunză.

Pleacă de acolo imediat! vrea să o avertizeze Raffaele.

— Energia aceasta seamănă cu a Adelinei, spune Violetta, într-un târziu.

Raffaele face, șovăitor, un pas spre mare, apoi încă unul. Avansează până când condurii i se cufundă în nisipul ud. Trage cu putere, dintr-odată, aer în piept.

Simte răceala apei într-un fel în care nu a mai simțit-o. Este o răceală ca *de moarte.* O mie de fire de energie trag de picioarele lui, când apa se retrage, iar fiecare dintre ele parc-ar fi acoperit cu cârlige micuțe, care caută o făptură vie în care să se înfigă.

Îl trec fiorii, așa cum ar simți dac-ar privi un fruct putrezit, acoperit de viermi.

Apele mării sunt pline de otravă, noianul e adânc, întunecat și rău. În adâncuri se învârtejește un strat de energie furioasă și înfricoșătoare, precum aceea pe care o simțise cândva în Adelina. Se gândește la purtarea ciudat de distrasă, de indiferentă, a lui Enzo din seara aceea, la privirea pierdută din ochii doar pe jumătate vii ai prințului. La felul în care acesta păruse să fie atras de ocean. Raffaele își amintește, totodată, și de furtuna tumultoasă care se dezlănțuise în noaptea în care îl aduseseră pe Enzo înapoi din străfundurile mării, de acolo de unde se sfârșea lumea celor vii și începea a celor morți.

Lângă el, Violetta rămăsese încremenită, cu apa învolburându-i-se la picioare.

Raffaele mai face câțiva pași în ocean, până când valurile îi ajung până la brâu. Apa rece îl amorțește. Ridică din nou privirea spre locul în care se zbuciumă furtuna de fulgere tăcute, iar lacrimile încep să îi curgă pe obraji.

Se simte, într-adevăr, ca și cum ar fi plină de energia Adelinei. De teamă și de furie…

Este o energie venită dintr-un alt tărâm, fire care se întind din adâncuri, dintr-un loc nemuritor, care nu trebuie tulburat.

Raffaele începe să tremure.

Ceva otrăvește întreaga lume!

Chiar și acum, după atât de multe decenii, eu, unul, tot nu mă tem de nimic mai mult decât de oceanul deschis, pe timp de noapte, când bezna te-nconjoară din toate părțile.

Jurnalele lui Reda Harrakan, *traducere de Bianca Bercetto*

Adelina Amouteru

O săptămână mai târziu, rana încă pulsează când îmi mișc brațul prea repede. Un strat gros de bandaje o acoperă. Tresar când îmi croiesc drum pe rampa care duce spre portul Estenziei, sperând că pielea nu mi-a crăpat din nou.

Astăzi, întregul port duhnește a pește putred. Strâmb din nas când soldații ne conduc spre un șir de trăsuri care ne așteaptă. Lângă mine, Sergio merge cu mâna pe plăselele sabiei. Se apleacă spre mine și-mi spune:

— Maiestatea Ta!

Rostește atât de firesc titlul, de parcă m-aș fi născut pe tron.

— Oamenii mei au prins niște cetățeni acuzați c-ar fi încercat să pătrundă cu forța pe porțile palatului, mă informează. I-am aruncat în Turnul Inchiziției, însă prefer să nu-mi asum niciun risc.

Îl privesc.

— Ce îi nemulțumește? îl întreb.

— Faptul că și-au cedat pământurile celor care poară însemnele febrei sângelui, așa cum o cere noul tău decret, mă lămurește.

— Și ce ai de gând să faci cu acești prizonieri întemnițați? îl iscodesc.

Sergio ridică din umeri. Își aranjează mantia, strângând-o mai bine în jurul umerilor, apoi ia o dușcă de apă din ploscă.

— Orice poftești! mă asigură. Doar tu ești regina.

Mă întreb dacă fostul mercenar crede altceva despre mine decât a crezut, cândva, despre Regele Nopții din Merroutas. Aș vrea să fiu încredințată că Sergio mă respectă mai mult decât pe el. Regele Nopții a fost slab, un dușman al celor care poartă însemnele febrei sângelui și, pe deasupra, un bețivan și un prostănac. În plus, eu, una, îl plătesc pe Sergio cu mult mai bine decât a făcut-o el vreodată. Armura Trandafirului meu este decorată cu fir de aur, mantia, țesută din cele mai fine și mai grele mătăsuri din lume, pe care sunt brodate monogramele celor care le-au creat.

Șoaptele își râd de mine.

Păzește-te, lupușor! mă sfătuiesc, în bătaie de joc. *Duşmanii pot s-apară de unde nici nu te-aştepți!*

Mă opun cu încăpățânare cuvintelor, însă în zadar. Sergio îmi va fi mereu credincios, la fel și Magiano. Le-am dat tot ce și-ar fi putut dori vreodată.

Dar nu vei putea în veci să le dai chiar tot ce-și doresc! continuă șoaptele. *Căci mereu își vor dori mai mult decât vor fi primit deja.*

Îmi amintesc să-mi pregătesc o nouă porție din licoarea cu ierburi de leac, după ce mă voi întoarce la palat. Capul mi-a început să zvâcnească parcă din cauza zgomotului neîntrerupt al vocilor, care-mi răsună în minte pe tot drumul către casă.

— Execută-i în public! îi răspund, încercând să înec șoaptele cu vocea mea. Prin spânzurare, te rog! Știi ce cred despre arderea pe rug…

Sergio, ca de obicei, nici nu clipește măcar. Fără îndoială, Regele Nopții îi poruncise să facă lucruri mult mai cumplite.

— S-a făcut, Maiestatea Ta! mă asigură. Așteaptă să intru în trăsură înainte să se aplece până în dreptul meu și să-mi spună încet-încet: Oprește-te la temniță când ajungi la palat, rogu-te!

— De ce?

O urmă de îndoială i se citește pe chip lui Sergio.

— Am primit vorbă de la un temnicer c-ar fi ceva în neregulă cu Teren, mă informează.

Simt un fior pe șira spinării. Lui Sergio nu i-a plăcut niciodată să-l vizitez pe Teren în temniță, așa că mă surprinde nespus de mult să-l aud spunându-mi c-ar trebui să trec pe acolo.

De îndată, șoaptele din mintea mea dezgroapă un gând cu totul irațional: *Vrea să-l vizitezi pe Teren fiindcă îți dorește moartea. Toată lumea vrea ca tu să mori, Adelina, până și un prieten ca Sergio. Te amăgește să te duci acolo pentru ca Teren să-ți poată tăia gâtul.*

Chicotesc și, pentru o clipă, le cred. Îmi țin respirația și mă silesc să mă gândesc la altceva.

Orice i s-a întâmplat lui Teren trebuie să fie nespus de grav, dacă Sergio vrea să merg să îl văd. Atât și nimic mai mult!

— O să poruncesc ca trăsurile să înconjoare palatul, să intrăm prin poarta din spate, îi răspund.

— Și-ar trebui s-alegi altă rută către palat, mă sfătuiește. Una mai discretă.

Mă încrunt. Nu am de gând să mă ascund pe străduțele orașului *meu,* doar fiindcă niște oameni au luat decizia nesăbuită de a-mi ataca porțile.

— Nu, îl contrazic. Am mai vorbit despre asta. Voi adopta ruta mea publică, iar oamenii *chiar mă vor vedea* în trăsură. Nu sunt ocârmuiți de o regină lașă.

Sergio scoate un mormăit care-i dezvăluie enervarea, dar nu mă contrazice, ci doar îmi face încă o plecăciune.

— Cum dorești! încuviințează, apoi, se îndepărtează călare spre avangarda alaiului nostru.

Mă uit pe fereastră, sperând să-l văd pe Magiano, care ar trebui să călărească în urma mea, însă nu este acolo. Mă uit și mă tot uit după el, în

timp ce trăsura mea înaintează, hurducându-se, iar noi lăsăm docurile tot mai în urmă.

Au trecut luni bune de când am fost ultima dată în Estenzia. Este primăvară timpurie și, în timp ce suita mea merge mai departe, remarc, mai întâi, lucrurile familiare – florile adunate în mănunchiuri la pervazuri, vițele care atârnă, dese și verzi, de-a lungul pereților clădirilor de pe străduțele lăturalnice, podurile care se arcuiesc peste canale și sunt înțesate de oameni.

Apoi, observ și schimbările. Schimbările *mele.* Cei însemnați de febra sângelui, cărora nu li se mai spune *malfetto,* dețin proprietăți și magazine. Ceilalți oameni le fac loc când trec prin mulțime. Văd cum doi inchizitori târăsc o persoană fără însemne printr-o piațetă, în timp ce aceasta se zbate și strigă. Pe o stradă, un grup de copii cu însemne îl înconjoară pe unul fără, aruncă-n el cu pietre și-l trântesc pe jos, făcându-l să urle. Inchizitorii din apropierea lor nu-i opresc, iar eu îmi întorc privirea, dezinteresată. Oare cât de multe pietre au fost aruncate în mine, pe când eram doar o copilă? Oare cât de mulți țânci cu însemne au fost, cândva, arși pe rug de vii, pe străzile acestea? Cât de ironic mi se pare să văd soldații cu mantii albe, de care îmi era atât de teamă odinioară, supunându-mi-se întru totul!

Cotim pe o străduță, apoi ne oprim fulgerător. În față, aud cum țipă niște oameni, iar strigătele lor se apropie tot mai mult de trăsură. Protestatari! Energia mea începe să se trezească la viață.

O voce cunoscută plutește spre noi, de afară. O clipă mai târziu, ceva aterizează pe acoperișul trăsurii, cu o bufnitură. Mă aplec pe fereastră și ridic privirea, chiar când un protestatar țâșnește spre mine pe străduța îngustă.

Imediat, capul lui Magiano apare de pe acoperișul trăsurii. Nu am idee de unde a apărut, însă îmi dau seama că el fusese cel care aterizase acolo mai devreme. Îmi aruncă iute o privire,

înainte să se întoarcă spre mulțime. Apoi, cu un pumnal în mână, sare de pe trăsură chiar în fața primului protestatar, așezându-se între mine și gloată.

— Cred că te îndrepți în direcția greșită, îi spune Magiano și-i zâmbește într-un mod menit să-i arate omului cât de primejdios poate fi Trandafirul.

Protestatarul șovăie puțin, când îi vede pumnalul. Apoi, își mijește ochii și arată spre mine.

— Ne lasă să murim de foame! strigă bărbatul. Regina asta falsă, demonică, această *malfetto…*

Mă uit la protestatar, iar el își înghite cuvintele când mă vede. Apoi, îi zâmbesc, îi apuc firele de energie și încep să țes.

O *senzație arzătoare ți se răspândește în brațe și în picioare, și se transformă în foc adevărat. Te uiți în jos și ce vezi? Păianjeni, scorpioni, monștri cu piciorușe ca de ață, care ți se târăsc pe trup cu toții. Sunt atât de mulți, că nu îți mai poți vedea pielea de ei!*

Bărbatul se uită la el însuși. Gura i se cască de parc-ar vrea să scoată un strigăt pe mutește, iar el face un pas împleticit înapoi.

Îți intră în gură, puhoi, și-ți pătrund în ochi. Te vor mânca de viu, dinafară spre înăuntru.

— Acum, spune-mi din nou: ce voiai, de fapt? îl îndemn, când, în cele din urmă, își regăsește vocea și se pune pe urlat.

Bărbatul se prăbușește. Strigătele lui umplu aerul. Alți protestatari din spatele lui se opresc când îl văd cum se zvârcolește. Eu îmi țes mai departe plăsmuirile, întărind tot mai mult iluzia, până când omul leșină, în agonie. Atunci, inchizitorii mei, cu săbiile scoase și mantiile albe fluturându-le, se năpustesc asupra grupului, îmbrâncindu-i la pământ pe toți cei pe care-i prind. În fața noastră, zăresc mantia grea și fața

posomorâtă a lui Sergio, care strigă, furios, ordine patrulei sale.

Poți să-l dai gata chiar acum! răcnesc șoaptele din mintea mea, îndemnându-mă să mă holbez la bărbatul pe care-l atacasem. *Haide, fă-o, doar ți-o dorești atât de mult!*

De-acum dansează de-a dreptul, bucuroase, în aer de jur-împrejurul meu, iar vocile li se amestecă până devin un vârtej. Îmi închid singurul ochi, căci, dintr-odată, mă simt amețită de zgomot, iar slăbiciunea mea neașteptată nu face decât să le întețească strigătele.

O vrei și tu! Știi bine c-o vrei! tot urlă.

Sudoarea rece îmi acoperă dintr-odată brațele. Nu, e prea curând după ce am ucis în Dumor! De când i-am luat viața lui Dante, pe aleea aceea îngustă, aflată nu departe de aici, am învățat un lucru: cu cât ucid mai mult, cu atât iluziile mele sporesc și îmi scapă de sub control, hrănindu-se cu forța groazei care îl cuprinde pe muribund. Dacă aș mai lua o viață acum, știu bine că-mi voi petrece noaptea înecându-mă în coșmarurile mele, râcâind, neajutorată, zidul propriilor iluzii.

Ar fi trebuit să dau ascultare avertismentului lui Sergio!

— Adelina! mă strigă Magiano pe nume.

Stă aplecat deasupra bărbatului care a rămas fără cunoștință, ținându-și pumnalul încă scos și privindu-mă întrebător.

— Ia-l de pe stradă! îi poruncesc. Vocea îmi este slabă și răgușită: Și pune să fie trimis în Turnul Inchiziției!

Magiano nu șovăie deloc. Îl trage pe protestatar într-o parte a străzii, să nu mai stea în calea trăsurii, apoi le face un semn cu mână celor doi inchizitori care se află cel mai aproape de el.

— Ați auzit-o pe regină! le strigă.

Când trece pe lângă portiera mea, îl aud cum mormăie ceva către unul dintre soldații Inchiziției postați în spatele caleștii:

— Fiți cu mai multă băgare de seamă la drum sau mă voi îngriji să fiți cu toții judecați pentru trădare.

Și dacă unii dintre propriii oameni încep să devină delăsători? Dacă vor să mă ucidă ei înșiși? Mă întorc din nou cu fața spre scena de afară, refuzând să dau la iveală fie și numai o urmă de nesiguranță, provocându-i să mă pună numai la încercare.

— Așa-i mai bine! îl aud.

Vocea lui Magiano ajunge iar la mine și, o clipă mai târziu, el sare prin geamul portierei și se așază lângă mine în trăsură, aducând cu el miros de vânt.

— Nu-mi amintesc să fi avut atât de frecvent parte de proteste, adaugă Trandafirul meu.

Tonul lui este nonșalant, dar îmi dau seama că este cel pe care-l adoptă când e îngrijorat.

Mă lipesc de el și mă trezesc că trag speranța că va rămâne aici, cu mine, pentru restul călătoriei.

— Când vom ajunge la palat, îi spun încetișor, adu-i pe toți inchizitorii la Turn, pentru interogatorii. Nu vreau s-avem un trădător în mijlocul nostru, unul care să tot comploteze fără știrea mea.

Magiano mă privește atent.

— Va fi imposibil să prindem chiar toți trădătorii, *amore mio*[2]*!* îmi spune, în timp ce mâna lui o atinge pe a mea. Mai devreme sau mai târziu, un șobolan se va strecura printre crăpături. Trebuie să fii mai atentă!

Ce lucru ciudat a spus! Poate că el însuși *este șobolanul.*

Șoaptele din mintea mea se sting treptat, până nu mai aud decât hohotele lor de râs.

— După o vreme, îi răspund, nu va mai trebui să folosim violența să ne impunem. Oamenii își vor da seama, într-un final, că toți cei însemnați de febra sângelui au ajuns la putere și că o vor păstra. Atunci, vom putea vieții în pace.

— *Pace!* îmi răspunde Magiano, încă nonșalant. Sare înapoi în picioare și se ghemuiește pe banchetă: Desigur, desigur…

Îmi ridic o sprânceană, pentru a-i arăta că sunt uluită.

— Nimeni nu te obligă să rămâi în serviciul meu, să știi. Ești liber să vii și să pleci după plac. Ești o Tânără Elită, în fond. Faci parte din elita omenirii.

Magiano se încruntă.

— Nu, încuviințează. Nu mă obligă nimeni să rămân.

În cuvintele lui se ascunde însă un alt sentiment. Mă înroșesc. Sunt cât pe ce s-adaug ceva, dar el face un semn politicos din cap și sare din nou pe geam.

— Călătorie plăcută, Maiestatea Ta! îmi strigă. Mă duc la băi să mă curăț de mizeria adunată în decursul călătoriei.

Sunt tentată să ies din trăsură și să plec odată cu el, să-l las să ne conducă pe amândoi la băi – dar, în schimb, mă las pe spate pe banchetă. Simt o apăsare în piept, acum, și mă străduiesc să mă liniștesc. Îl voi regăsi mai târziu pe Magiano, îi voi cere scuze că m-am lipsit atât de ușor de compania lui și îi voi mulțumi fiindcă mă veghează mereu, de la distanță.

Poate că nu pe tine te protejează, mă zeflemisesc șoaptele din mintea mea, *ci pe sine și averea sa. De ce ar răni-o pe regina care poate desface baierele pungii? Ce alt motiv ar avea să rămână?*

Poate că au dreptate. Șoaptele se afundă-n mintea mea, înfigându-și mai adânc ghearele lor mici, iar restul călătoriei se desfășoară în tăcere. Într-un târziu, ajungem la porțile din spate ale palatului, iar trăsurile intră pe domeniile regale.

Sunt regina Kenettrei de un an. Și totuși, să intru în palat tot mi se mai pare ceva straniu, nefiresc. Pe când erau copii, Enzo și Teren se

duelau în aceste curți, iar Teren o privea pe prințesa Giulietta din ascunzătoarea sa din copaci. Enzo a înfrumusețat aceste alei, pășind pe ele, aici l-au purtat pașii spre sala tronului pe care fusese menit să șadă, tronul pe care mi-am dorit cândva să îl ajut să îl recâștige. Acum, prințul a dispărut însă și nu mai e decât o monstruozitate pe undeva, de cealaltă parte a oceanului. Chiar și sora lui a trecut de mult în lumea de dincolo, iar Teren este prizonierul meu.

Acum, eu sunt cea care stă pe tron.

Singură! Așa cum îți place!

Trebuie să mă silesc să-mi alung din minte chipul surorii mele, lacrimile care-i curgeau pe obraji când mi-a întors spatele pentru ultima oară. Să gonesc imaginea lui Enzo și a privirii sale încărcate de ură, atunci când ne-am înfruntat pe puntea navei reginei Maeve. Și-n clipa aceea, de parcă mi-ar da un răspuns, legătura nevăzută dintre noi se-ntinde, se-ncordează și mă face să icnesc.

Uneori, mă întreb dacă nu cumva Enzo este cel care încearcă să ajungă la mine, peste miile de kilometri care ne despart, dacă nu cumva încearcă să mă controleze. Fac și eu la fel, dar el e prea departe.

Sergio îmi deschide ușa trăsurii, oferindu-mi brațul când cobor. Câțiva inchizitori așteaptă să ne întâmpine și, când mă văd, își pleacă frunțile. Mă opresc o clipă, înainte să intrăm în palat, să îl privesc pe fiecare în parte.

— Am câștigat o victorie splendidă! le spun. Mergeți să vă îmbăiați, să beți și să vă odihniți! Le voi spune căpitanilor voștri să vă elibereze de îndatoriri pe ziua de azi. Amintiți-vă că, de-acum înainte, faceți parte din garda mea personală și că vi se cuvin toate desfătările. Iar dacă îndrăznește cineva să nu vă îndeplinească dorințele, dați-mi mie de știre cine-i respectiva persoană și voi avea grijă să fie îndepărtată de îndată de la curte.

Ochii le strălucesc când aud aceste vorbe. Mă îndepărtez de ei înainte să-mi poată da vreun răspuns. Lasă-i să creadă că sunt binefăcătoarea lor, cea care le-a oferit tot ce și-au putut dori vreodată. Asta s-ar cuveni să îi facă să-mi rămână credincioși.

După ce inchizitorii se împrăștie, mă îndrept spre o intrare laterală alături de Sergio care le face semn cu mâna unora dintre mercenarii săi să mă urmeze. Trecem în fruntea suitei și, în timp ce mergem, îl văd pe Magiano lângă intrarea din spate a palatului, îmbrăcat ca pentru a merge la băi, în timp ce una dintre cameristele regale îi întinde mantia. Este o fată pe care am mai văzut-o stând de vorbă cu el, de vreo câteva ori. Astăzi, ea spune ceva ce-l face să râdă. Magiano zâmbește și clatină din cap, înainte să se îndrepte spre băi.

Își bat joc de tine fără știrea ta! mă anunță șoaptele mele. *I-ai auzit cum chicoteau, nu-i așa? Ce te face să crezi că neprețuitul tău hoț va rămâne mereu alături de tine?*

În timp ce vocile șușotesc, scena la care tocmai am asistat se transformă în mintea mea, așa că o văd pe cameristă trecându-și mâna prin cosițele lui Magiano, sărutându-l pe buze, iar pe el răspunzându-i cu o strângere de braț, în timp ce îi murmură un secret la ureche. Simt că-mi arde pieptul și că mi se umple de flăcări și de durere.

Poate c-ar trebui să le arăți de ce ești în stare! Și-apoi nu vor mai îndrăzni să te ia de proastă!

— Nu-i real! îmi spun, în șoaptă. Nimic din toate astea nu-i real!

Treptat, iluzia scade, iar scena adevărată o înlocuiește pe cea falsă. Inima îmi bate cu putere, în timp ce șoaptele se retrag, însă tot râzând de mine pe înfundate.

— Temnicerul mi-a spus că l-au pregătit pe Teren pentru vizita ta de azi, mă anunță Sergio, smulgându-mă din încleștarea gândurilor mele.

Dac-ar fi să judec după expresia lui, cred că spune asta pentru a doua oară.

— A fost spălat, barba i-a fost rasă și a primit un rând nou de haine, continuă fostul mercenar.

— Bine, îi răspund.

În ultimele luni, Teren îi ucisese pe câțiva dintre inchizitorii care îi erau temniceri, de fapt, pe toți aceia care nu fuseseră îndeajuns de prevăzători în preajma lui. Acum, aceștia arareori se mai apropiau de el, lăsându-l complet neîngrijit.

— Ce face acum? îl întreb.

— Este calm, îmi răspunde Sergio. Își mângâie plăselele sabiei și adaugă: E slăbit.

Slăbit?

Ne cufundăm din nou în tăcere când pătrundem în palat și ne croim drum pe un coridor prost luminat. Podeaua e înclinată ușor, și-apoi ajungem la niște scări care coboară în spirală, pierzându-se în întuneric, iar aici Sergio preia conducerea și îl urmez, în timp ce alți soldați vin după mine. Pașii noștri răsună în adâncuri.

— Se zvonește că Pumnalele s-ar ascunde în Tărâmurile Văzduhului, mă informează Trandafirul, după un timp.

Mă uit la el, dar se ferește să mă privească-n ochi.

— În Beldain? îl întreb. Regina Maeve pune, cumva, la cale o nouă lovitură?

— N-am auzit nimic despre una ca asta, adaugă Sergio și-apoi tace o clipă. Chipul său tras are întipărită pe el o expresie stranie când continuă: Deși unii spun că sora ta s-ar afla în tovărășia lor.

Violetta!

Îmi încleștez mai strâns mâinile pe rochie. Firește că lui Sergio îi este dor de ea! Doar de luni bune tot face aluzii subtile la locul unde crede că s-ar afla ea. Ruta și ordinea cuceririlor mele – mai întâi, Merroutas, apoi, Domacca, Tamoura de Miazănoapte și Dumor – nu reprezintă deloc niște

coincidențe. Căci aceasta este ordinea țărilor în care Sergio a auzit că s-ar putea afla Violetta.

— Trimite o iscoadă călare pe o baliră, în direcția Beldainului, îi poruncesc, în cele din urmă.

— Da, Maiestatea Ta! îmi răspunde Sergio.

Adevăratul Turn al Inchiziției este încă în picioare, același în care Teren o ținuse, cândva, prizonieră pe sora mea, și unde mă dusesem să îl văd de câteva ori, cuprinsă de disperare. Am fost tentată să îl închid în aceleași încăperi unde stătuse pe când era inchizitorul general al Kenettrei, însă palatul regal însuși are propria temniță subterană menită să-i adăpostească pe cei mai importanți prizonieri, pe aceia care trebuie ținuți aproape.

Iar eu vreau să-l țin pe Teren foarte, foarte aproape!

Închisoarea subterană e ca un puț, ca un soi de cilindru, în care o scară în spirală coboară în bezna tot mai adâncă, abia luminată de fâșiile razelor care izbutesc să pătrundă prin grilajele de deasupra. Cu cât coborâm, cu atât pietrele și zidurile devin mai jilave. Mă înfășor mai strâns în mantie, căci mă pișcă frigul. Treptele devin mai înguste, iar printre crăpăturile lor cresc mușchi și bălării ciudate, plante care se hrănesc, cumva, din lumina slabă și din apa care picură de deasupra. Niște supraviețuitoare. Îmi amintesc de primele mele zile în Societatea Pumnalelor, de peștera veche în care noi ne antrenam.

Noi!

De parcă ar mai exista așa ceva!

Alung amintirea blândeții lui Raffaele. A felului în care zâmbea.

Izgonesc și amintirea modului în care Michel mă învăța să sculptez un trandafir din aer sau în care Gemma îmi arăta puterea pe care o deținea asupra animalelor.

Sau a felului în care Enzo îmi ștergea o lacrimă de pe obraz, spunându-mi: *Nu plânge! Ești mai puternică decât crezi.*

Te amăgește să de duci acolo pentru ca Teren să-ți poată tăia gâtul!

Amintirea lui Enzo pălește, înghițită de șoaptele din mintea mea, și se transformă în imaginea lui din clipa când m-a înfruntat pe corabia lui Maeve: are sabia îndreptată înainte și-mi dorește moartea.

Inima îmi îngheață.

Ești doar o fantomă! spun în sinea mea, trimițând, prin legătura noastră nevăzută, o fantasmă a gheții.

A zăpezii.

A răcelii…

Sper să le simtă pe toate, oriunde s-ar afla.

Pentru mine, ești deja mort! îi declar.

Un bărbat ne așteaptă la cel mai de jos nivel, un soldat cu însemnele febrei sângelui, care are o șuviță decolorată în părul lui blond-închis, a cărui față strălucește din cauza grăsimii și a cărui uniformă de inchizitor e pătată și mânjită cu cenușă. Își înclină capul, în semn de salut, spre Sergio, apoi face o plecăciune adâncă în fața mea.

— Maiestatea Ta, spune, apoi întinde o mână spre temniță și ne face semn să înaintăm.

Celulele din palat sunt individuale, fără gratii și fără ferestre. Gardianul ne conduce pe un coridor larg, de o parte și de alta a căruia sunt înșirate uși metalice, fiecare dintre ele fiind păzită de câte doi inchizitori. Distanțele dintre uși sunt din ce în ce mai mari pe măsură ce înaintăm. Când ne apropiem de capăt, ajungem la câteva care sunt atât de îndepărtate una de alta, încât nu pot vedea ușa care-i urmează celei pe lângă care tocmai am trecut. În final, temnicerul se oprește în fața ultimei uși de pe dreapta.

În fața acesteia stau de pază șase străjeri-inchizitori, în loc de doi. Toți se aliniază în formație când mă apropii, se înclină și îi fac loc temnicerului care scoate o cheie, în timp ce inchizitorul cel mai înalt în rang dintre cei șase o

dă la iveală pe o a doua. Pentru descuierea lacătului acestei celule este nevoie de două chei răsucite în același timp!

Eu și Sergio ne aruncăm unul altuia o privire, iute. Ultima dată când l-am văzut pe Teren a fost cu câteva luni în urmă, înainte de expediția noastră de cucerire a Dumorului. Mă întreb cum arată fostul inchizitor acum.

Lacătul scârțâie și scoate un pocnet, iar ușa se deschide. Intru în urma străjerilor.

Celula este mare, circulară, cu un tavan înalt, fiind luminată de opt torțe fixate în pereți. Zăresc un șanț cu apă murdară, provenită de la țevile băilor. Soldații se aliniază lângă ziduri. Șanțul înconjoară o insuliță de piatră pe care stă întins cineva înlănțuit de vreo douăsprezece lanțuri grele cu zale mari, care sunt priponite de margini. Prizonierul e păzit de doi soldați, care se schimbă la fiecare oră și care sunt desemnați să ridice și să coboare un pod de frânghie care leagă insula de restul încăperii. Întemnițatul se mișcă atunci când ne aude adunându-ne de cealaltă parte a șanțului. În lumina torțelor, părul său strălucește, auriu, iar, când își ridică fața spre noi, îi citesc nebunia care mi-e atât de familiară în ochii de-un albastru-deschis, care pulsează, parcă, și-s aproape lipsiți de culoare. Chiar și acum, când rolurile ni s-au inversat, privirea lui fixă trimite o undă de energie prin mine, un amestec de teamă, ură și încântare.

Teren îmi zâmbește.

Vocea lui răsună în celulă, joasă, răgușită, când îmi spune:

— Mi Adelinetta!

Maeve Jacqueline Kelly Corrigan

O scrisoare de la Raffaele ar fi trebuit să sosească azi cu un porumbel călător, însă nu a ajuns încă, iar Maeve se întreabă dacă nu cumva pasărea a fost ucisă în zbor sau dacă nu cumva furtunile sunt cele care au făcut-o să întârzie. Căci apele mării chiar au părut nespus de ciudate în ultima vreme. Oricare ar fi motivul, fapt e că nu a primit încă niciun răspuns despre starea actuală a sănătății lui Lucent, așa că regina rămâne în curtea de antrenament mult după miezul nopții și, cuprinsă de neliniște și chinuită de insomnie, lovește fără încetare cu sabia ei boantă, de lemn.

Câțiva dintre soldații din garda sa sunt risipiți prin curte. Fratele ei, Augustine, se află și el aici, ajutând-o să se antreneze. El îi aruncă o privire plină de înțelegere, de compasiune, iar ea continuă să-și agite sabia și să se împleticească prin noroi.

— Probabil că de-acum ești îndeajuns de obosită, încât să poți dormi, spune Augustine, împingând-o ușor pe Maeve și așteptând-o să își schimbe poziția. Își folosește sabia pentru a face semn spre iatacurile ei, înainte de a adăuga: Haide, Maiestatea Ta, du-te la culcare! Nu ne ești deloc de folos în halul ăsta!

Maeve clatină din cap și se încruntă. Apoi își ridică din nou sabia.

— Rămân, răspunde ea.

Augustine o atacă. Ea îi blochează înaintarea, fentează și își rotește arma deasupra capului, apoi o coboară asupra lui, dar el i-o oprește cu spada sa de lemn. Maeve scrâșnește, iar Augustine se apropie mai mult de ea, încruntându-se.

— Trebuie să mergi la Lucent, spune el. Nu mai suport să te văd așa!

Maeve îl fulgeră cu privirea.

— N-am de gând să-mi părăsesc țara doar ca să-mi vizitez o veche tovarășă de călărie.

Augustine strânge din buze, până când acestea formează o linie subțire.

— Ah, pe toți zeii, Micuță Jac! se răstește el. Știm cu toții că Lucent nu era *doar* tovarășa ta de călătorie! Augustine izbucnește în hohote când îi vede expresia uimită, apoi continuă: Te-oi pricepe tu la multe, dar nu și la a păstra secretul asupra identității amorezilor tăi!

Maeve e cuprinsă de furie, îl împinge pe Augustine într-o parte și îl atacă iar. Spada ei de lemn îl lovește într-o parte, făcându-l să icnească și să se chircească, înainte ca prințul să îi poată bloca atacul. Maeve profită de ocazie, îl trântește pe spate și îl țintuiește cu genunchiul. Îi apasă sabia pe gât, iar Augustine își ridică mâinile, recunoscându-se înfrânt.

— Nu-mi voi părăsi țara doar ca să-mi vizitez *o veche tovarășă de călărie!* repetă Maeve, printre dinții încleștați. Nu după ce-am pățit în ultima noastră bătălie! Adelina și-a pus trupele în mișcare. *Va veni* și în miazănoapte.

Augustine îi împinge cât colo sabia.

— Vasăzică, ai de gând s-aștepți până când o s-ajungă pe țărmul nostru? întreabă el. Se spune c-ar fi cucerit Dumorul. Va fi având ea ochii pironiți asupra Tamourei pentru moment, însă, în curând, își va abate atenția și spre Tărâmurile Văzduhului.

Maeve oftează, coborându-și sabia. Sare înapoi în picioare și îl privește pe Augustine cum se ridică și el.

— Nu pot pleca, repetă ea, mai încet. Din cauza lui Tristan.

Când pomenește numele fratelui lor mai mic, Augustine se înmoaie pe dată.

— Știu, știu, încuviințează prințul.

— L-ai văzut ieri? îl întreabă regina Beldainului.

— E la fel, spun doctorii. Nicio schimbare.

Maeve se silește să ridice sabia și să se concentreze din nou doar asupra lui Augustine. Are nevoie de ceva care să-i abată atenția, căci Tristan nu a mai rostit niciun cuvințel de săptămâni întregi – cea mai lungă perioadă de tăcere a sa de până acum –, iar privirea îi e mereu pironită spre mare, spre un punct nedeslușit de la miazăzi. Orice scânteiere mai avusese în ochi a dispărut complet de-acum, lăsând în urmă doar niște hăuri pustii și o privire lipsită de viață. Odată, când îl luase cu ea la carnavalul de iarnă, o atacase, cuprins de tulburare. O făcuse fără tragere de inimă, de parcă o parte a lui ar fi știut că nu asta își dorea, dar, chiar și așa, fusese nevoie de Augustine și de încă un bărbat pentru a-l face să se supună. De atunci, nu mai pusese geană pe geană, ci își petrecuse tot timpul la fereastră, privind marea.

Zvonurile despre el circulau peste tot în Hadenbury: *Prințul Tristan este nebun.* A *atacat-o pe regină, pe propria soră!*

Maeve se repede din nou la Augustine cu sabia ei de lemn, iar ciocnirea armelor răsună în curte. Ea a încercat să comunice cu lumea de dincolo seara trecută, căutând indicii. Dar energia de acolo era prea puternică, până și pentru ea: bezna de acolo îi fripsese degetele și îi învelise inima în gheață. Și regina știe, grație instinctului său de supraviețuire, că, dacă ar încerca să-și folosească puterea, asta ar ucide-o pe dată.

— Vom mai avea încă patru nave terminate în doar câteva săptămâni, spune Maeve, schimbând subiectul, în timp ce se ferește când parează Augustine. Flota noastră va fi refăcută complet până la finalul anului. Atunci, ne vom putea gândi din nou la Adelina.

— Nu-l mai are pe Enzo la cheremul ei, îi amintește Augustine. El este împreună cu

Pumnalele, în Tamoura. Va fi mai slabă.

În vorbele lor stă pitit ceva nerostit, căci niciunul din ei nu vrea să pomenească zvonurile care pretind că Adelina ar fi cuprinsă de nebunie.

— S-ar putea să fie asasinată înainte să ajungem noi la ea, spune Maeve. Putem spera măcar c-așa va fi…

Amândoi ridică privirea când aud poarta deschizându-se. La început, Maeve crede că este un mesager care-i aduce un pergament de la Raffaele, iar starea de spirit i se schimbă imediat. Începe să meargă spre nou-venit.

— Augustine! strigă ea peste umăr. Adu torța la gard! Avem un mesaj.

Apoi, necunoscutul face un pas în lumina lunilor, iar ea șovăie. Câteva dintre gărzile înșirate de-a lungul zidului se mișcă și ele spre nou-venit, deși niciun soldat nu-și scoate sabia. Maeve își mijește ochii, încercând să-l recunoască.

— Tristan? șoptește ea.

Pare, cel puțin, să fie Tristan. Simte legătura dintre ei, conexiunea firavă care le leagă energiile. Maeve se încruntă.

Ceva nu este în regulă! își dă seama regina.

Tânărul merge într-un fel ciudat, dezarticulat, și regina simte că stomacul îi e cuprins de o senzație de greață. Tristan își avea propria patrulă de doisprezece bărbați, care făceau roată în jurul celulei sale, asigurându-se că prințul era mereu în regulă și sub supraveghere.

Cum o fi ieșit de-acolo? se-ntreabă Maeve.

Unul dintre ostași ajunge la Tristan, iar acesta se întoarce. Un braț îl prinde pe bărbat de gât și îl strânge. Soldatul se crispează, șocat de acest atac, apoi, înecându-se, dă să apuce sabia care-i atârnă în teacă, la șold, însă prințul îl strânge prea tare de gât. Omul se zbate cu disperare. Maeve nici nu își dă seama când își lasă sabia de lemn să cadă pentru a și-o scoate pe cea adevărată.

În spatele lui Tristan apar alți doi soldați din gardă, alergând cu respirația tăiată spre curte. Maeve știe ce s-a întâmplat, înainte să o strige.

Tristan și-a ucis străjerii!

Își îndreaptă sabia spre fratele ei cel mai mic.

— Jos! îi strigă ea.

Lângă regină, Augustine sare în picioare și își ia, la rândul lui, sabia adevărată. Tristan nu scoate niciun sunet, ci doar îl azvârle într-o parte pe bărbat și se aruncă spre soldatul aflat cel mai aproape de el și-i răsucește brațul la spate, atât de tare, încât i-l rupe.

— Tristan! strigă Maeve, luând-o la fugă spre el. *Oprește-te!*

Încearcă să comunice cu el prin intermediul legăturii lor nevăzute, să-l controleze. Dar, cumva, de data aceasta, el i se împotrivește. Ochii prințului se îndreaptă spre sora sa într-un fel care-i trimite acesteia fiori reci pe șira spinării.

Întunericul care clocotește în el erupe de-a dreptul, respingându-i puterea, iar Maeve simte atingerea familiară a frigului și a morții în inimă. Efectul este atât de puternic, încât ea înlemnește pe loc, pentru o clipă.

Ceva nu-i în regulă! își spune.

Maeve se aruncă în față și ajunge la Tristan înainte ca acesta să mai poată ataca un alt membru al gărzii regale. Tânăra își ridică sabia, dar privirea lui o sperie, căci în ochi nu i se zărește nici urmă de alb, părând să se fi transformat în hăuri de beznă, complet lipsite de viață.

Regina Beldainului șovăie pentru o fracțiune de secundă, iar atunci Tristan își dezvelește dinții, de parcă ar fi colți, și se aruncă spre ea, cu brațele întinse.

Maeve reușește să-și ridice sabia la timp, iar tăișul său mușcă adânc din mâna lui. Tristan mârâie și o atacă din nou, iarăși și iarăși. Este șocant de puternic, de parcă toată forța lumii de dincolo s-ar fi târât sub pielea lui, dornică să se

arunce asupra ei. Legătura nevăzută dintre ei se întinde, se încordează, și Maeve simte că o trec fiorii.

Când Tristan lovește din nou, Augustine apare între ei și își ridică sabia, pentru a-și proteja sora. Tristan mârâie, iar brațul i se mișcă nespus de repede, apucând pumnalul de la centura lui Augustine și repezindu-se spre fratele său mai mare. În ciuda trupului mai mic al celui mai tânăr, acesta izbutește totuși să-l dezechilibreze pe Augustine și amândoi se prăbușesc, împroșcând cu noroi.

Maeve tresare când firele nevăzute dintre ea și Tristan se încordează iar. Durerea o amețește. Cu privirea încețoșată, îl vede pe Augustine cum se luptă cu disperare pentru a ține la distanță pumnalul lui Tristan.

Ea caută firele care îi leagă unul de altul și care îi înconjoară inima, firele care-l țin pe Tristan în viață și sub controlul ei.

Șovăie din nou.

Reginei Beldainului îi trece, fulgerător, prin minte, o amintire cu Tristan cel de demult, dinainte de accident, dinainte să-l aducă înapoi: imaginea unui băiat care zâmbea și râdea mereu, a frățiorului care nu se mai oprea din trăncănit, chiar dacă-l împingea cât colo, cu drag, a puștiului căruia îi plăcea să o ia prin surprindere, ascunzându-se în ierburile înalte și care pleca la partide lungi de vânătoare cu ea și cu Lucent.

Acesta nu mai este Tristan! își permite dintr-odată să gândească, privind creatura care-l atacă pe Augustine.

Într-un târziu, Augustine reușește să-l trântească pe Tristan la pământ și își îndreaptă sabia spre capul fratelui său. Tristan îl scuipă, însă chiar și atunci Augustine șovăie, iar arma îi tremură în mână.

Profitând de ezitarea de moment, Tristan înjunghie cu pumnalul.

Nu!

Maeve acționează înainte să se poată gândi la ce face: se repede înainte, aruncându-l pe Augustine afară din calea pericolului și înfigându-și propria sabie în pieptul lui Tristan.

Frățiorul scoate un geamăt cumplit. Hăurile de beznă se micșorează într-o clipită, și-n urma întunecimii rămâne doar un băiat cuprins de tulburare, cu ochi mari, care clipește de două ori, privește tăișul care-i iese din piept și apoi pe Maeve, care se află deasupra lui. Privirea i se oprește asupra surorii sale, pentru prima dată.

Regina se întinde, din instinct, după legătura nevăzută care-i unește, dar simte că aceasta se topește încetișor. Tristan o privește în continuare, pentru o clipă care pare lungă cât o veșnicie. Ea simte că poate să-i citească în priviri, iar buzele i se deschid și lasă să-i scape un suspin.

Apoi, oftând, Tristan își închide ochii – strălucirea luminii care-i mai rămăsese în suflet, simulacrul de viață avută cândva, se stinge –, iar el cade mort la pământ.

Când goarnele au răsunat peste mări, le-a nesocotit.
Când cavaleria lor i-a ajuns la porțile cetății, tot nu s-a trezit.
Când oamenii săi și-au strigat amarul, le-a cerut să se domolească.
Până și când dușmanii i-au trecut regatul prin foc și pară
Și s-au adunat la porțile castelului său, afară,
S-a mulțumit să-și măsoare iatacul în lung și-n lat, tihnit,
Căci de crezut tot nu-i venea să creadă, negreșit.

Cărturarul Natanaele, Cea de-a doua cădere a cetății Persenople

Adelina Amouteru

Amintirile sunt nespus de ciudate! Prima mea imagine cu Teren mi-a rămas întipărită în minte limpede precum cristalul până în ziua de azi: mantia lui de un alb strălucitor, trupul scăldat în lumina soarelui unei zile senine, chipul său frumos cizelat, părul de culoarea grâului, prins cu un lănțișor de aur într-o coadă care-i trecea de umeri… Mâinile încrucișate la spate… Cât de înfricoșător arătase! Chiar și acum, când îl privesc zăcând în lanțuri, îmbrăcat ca un prizonier, în timp ce doar frânturi de raze de lumină îi conturează mușchii, nu mă pot opri să nu îl văd, în schimb, tot așa cum l-am zărit prima oară.

Sergio ne conduce spre șanț. Când ajunge la el, se apleacă spre apă și trage un pod de frânghie al cărui capăt e prins de podea. Aruncă apoi celălalt capăt spre cei doi soldați de pe insulă, iar unul din aceștia îl prinde de doi țăruși bătuți la picioarele sale. Sergio pășește pe pod. Îl urmez.

Când ajungem pe insuliță, Sergio și soldații se răspândesc către fiecare zonă a acesteia, făcându-mi loc să trec. Pășesc în față și mă opresc la o

jumătate de metru de locul în care este înlănțuit Teren.

— Ziua bună! îi spun fostului inchizitor general al Kenettrei.

Teren rămâne ghemuit pe jos, cu ochii pironiți asupra mea. Nici nu clipește măcar. În schimb, continuă să mă soarbă din priviri. Într-adevăr, veșmintele i-au fost înlocuite cu unele curate, părul îi este legat, frumos, la spate și chipul – neted, proaspăt ras. Este mai slab acum, chiar dacă timpul nu i-a veștejit chipul frumos cizelat și nici liniile dure ale mușchilor. Nu spune însă nimic.

Ceva este în neregulă cu Teren! îmi spun.

Mă uit la el, cuprinsă de uimire.

— Arăți destul de bine, comentez și îmi înclin capul ușor. Ești mai curat decât erai când ne-am văzut ultima oară. Am impresia că ai mâncat și ai băut ceva.

Vreme de câteva săptămâni refuzase mâncarea, iar eu crezusem că se înfometa intenționat, ca să moară. Dar nu, iată-l tot aici!

Nu îmi zice nimic-nimic.

— Am auzit că nu te simți bine, continui. Oare mărețul Teren se poate îmbolnăvi vreodată? Nu credeam că-i posibil, așa c-am venit să te văd cu propriul meu o…

Fără niciun avertisment, Teren se repede asupra mea. Lanțurile sale grele nu îl încetinesc deloc, dar îl opresc la scurtă distanță de locul unde mă aflu și, pentr-o clipă, ne privim în ochi, la doar un fir de păr unul de altul. Vizitele mele din trecut m-au învățat unde puteam sta în siguranță, dar chiar și așa simt că-mi stă inima de spaimă. În spatele meu, aud cum Sergio și soldații își scot săbiile din teacă.

— Atunci privește-mă bine de tot, *malfetto* mică! mârâie Teren. Te bucuri de ce vezi? mă întreabă și își înclină capul, batjocoritor. Cum îți mai spui zilele astea, Adelina? *Regina Tărâmurilor Mării?*

Îmi poruncesc să rămân calmă, să îl privesc pe Teren în ochi, fără să mă clintesc.

— Regina *ta!* îi răspund.

Când mă aude, pe chip i se citește o durere nemăsurată. Îmi caută privirea și face un pas înapoi. Lanțurile nu mai stau întinse atât de puternic.

— *Nu* ești regina *mea,* mormăie printre dinți.

Sergio își vâră sabia din nou în teacă și se apleacă spre mine.

— Privește! îmi șoptește Trandafirul meu, făcându-mi semn spre brațele lui Teren.

Îmi abat atenția de la ochii lui Teren spre încheieturile acestuia. Acolo, zăresc ceva care mă face să devin mai cu luare-aminte… Ceva roșu. Din încheieturi i se scurge de-a lungul degetelor un firicel de sânge! Iar picăturile cad pe piatra de sub el.

Sânge?

Mă uit la el, încercând să văd de unde începe dâra. Pare sânge proaspăt, roșu.

— Sergio, a atacat, cumva, vreo strajă? întreb. De ce are sânge pe braț?

Fostul mercenar îmi aruncă o privire fioroasă.

— Sângerează din cauza lanțurilor care-i rod încheietura. Din *propriile* răni!

Din propriile răni? Nu! Nu se poate una ca asta!

Clatin din cap.

Teren e aproape invincibil. Puterea lui îl face astfel. Orice rană pe care ar căpăta-o s-ar lipi la loc înainte ca sângele să aibă șansa de a curge.

Îmi încrucișez brațele la piept și îl privesc cu mare băgare de seamă.

— Vasăzică, e adevărat. Ceva chiar *nu este în regulă* cu tine! Fac un semn spre încheietura lui, care sângerează, și îl întreb: Când a început totul?

Teren mă privește de parc-ar încerca să-și dea seama cât de serioasă sunt. Apoi izbucnește în hohote de râs. Sunetele pe care le scoate sunt

joase, guturale. Râde din ce în ce mai tare, până când hohotele îi zgâlțâie umerii.

— Firește că este ceva în neregulă cu mine! încuviințează. Ceva este în neregulă *cu noi toți, cei însemnați de febra sângelui!* Rânjește larg, într-un fel care face să-mi înghețe sângele în vene. Dar tu știi asta de mult, nu-i așa, lupușor?

A trecut mai bine de un an de la moartea reginei Giulietta, însă îmi amintesc încă bine de tot chipul ei, așa că îl rechem în minte și, încet-încet, plăsmuiesc o fantasmă a ochilor ei adânci, întunecați și a gurii sale micuțe, rozalii, peste ale mele, a pielii sale netede peste fața mea cicatrizată, a părului ei bogat și ondulat peste șuvițele mele argintii. Teren se crispează pe măsură ce vede cum prinde contur iluzia pe care o țes și-ncrementește.

— Da, am știut-o dintotdeauna, îi răspund, în cele din urmă.

Teren se apropie de mine, până când nu mai poate înainta, din cauza lanțurilor. Îi simt respirația caldă pe piele.

— Nu meriți să îi porți chipul! îmi șoptește.

Îi zâmbesc cu amărăciune și îi susur:

— Să nu uităm cine a ucis-o, totuși! Tu ești cel care distruge tot ce atinge.

— E drept: avem atât de multe în comun! murmură Teren, zâmbindu-mi, la rândul său.

Soarbe din ochi chipul Giuliettei. Este uimitor să îl văd atât de schimbat! Se înmoaie dintr-odată, îmblânzit, ochii i se umezesc și parcă văd aievea cum i se perindă amintirile prin minte: zilele petrecute împreună cu regina ucisă, felul în care dădea ascultare poruncilor ei, cum își petrecea nopțile în iatacul ei, cum stătea la picioarele tronului său și se lupta pentru ea. Asta până când s-au întors unul împotriva celuilalt.

— De ce ești aici? mă-ntreabă Teren.

Își îndreaptă spatele și face din nou un pas înapoi.

Mă uit la Sergio, apoi încuviințez.

— Sabia ta…! îi poruncesc.

Sergio face un pas în față. Își scoate sabia, iar sunetul metalului răsună în cameră. Se îndreaptă apoi spre Teren, care nici nu încearcă să se împotrivească, deși văd bine cum își încordează mușchii. La începutul captivității sale, i se împotrivea mercenarului, iar strigătele lui furioase păreau să zguduie din temelii temnița. Sergio fusese nevoit să îl pună la pământ, iar și iar, lovindu-l cu tot soiul de obiecte, de la drugi până la bice, până când Teren a început să se teamă atât de mult de el, încât tresărea când îi auzea pașii.

Câtă cruzime! ar putea spune unii. Dar acesta ar fi doar gândul cuiva care nu a cunoscut nicicând faptele cumplite săvârșite de Teren.

Acum, fostul inchizitor general se mulțumește doar să aștepte ca Sergio să se apropie de el, să-l prindă de braț și să i-l taie repede. Sângele țâșnește și eu privesc țintă, așteptându-mă să zăresc priveliștea familiară a cărnii sale care se vindecă imediat, a rănilor care se închid.

Dar… nu se întâmplă nimic! Nu imediat. Teren continuă să sângereze la fel ca oricare alt om obișnuit, iar sângele i se scurge de pe braț spre rănile pricinuite de cătușele de la încheieturi. Fostul inchizitor general se uită la propriul sânge, uimit, răsucindu-și brațul. Noi privim cum carnea începe să se vindece, treptat, cum rana devine mai mică, iar sângele prinde să curgă mai încet… În cele din urmă, tăietura se închide.

Nu e de mirare că încheieturile îi sângerează în permanență! Cătușele îi rod mereu pielea și îi redeschid rănile. Mă uit la el încruntându-mă, căci nu-mi vine să cred ce văd. Cuvintele lui Raffaele – cuvintele Violettei – îmi revin în minte, așa cum le-am auzit cu multe luni în urmă, unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a spus sora mea.

Noi, Tinerele Elite, suntem în primejdie!

Puterile noastre ne sfâșie lent trupurile muritoare.

Nu! Este o minciună! mă revolt.

Șoaptele din mintea mea s-au înfuriat deja de-acum și sâsâie, mânioase, spre mine. Îmi îndrept furia spre temnicer și mă răstesc la el:

— Credeam că ți-am poruncit să îl păstrezi deplin sănătos! Când a-nceput totul?

Temnicerul își pleacă, supus, capul. Teama îl face să tremure.

— Acum câteva săptămâni, Maiestatea Ta! îngaimă. Am crezut c-a atacat pe cineva, dar niciuna dintre gărzi nu părea rănită și nici nu se plângea de nimic.

— Este o greșeală! spun. Este imposibil!

Dar ce mi-a spus Violetta, cu multă vreme în urmă, îmi revine în minte.

Suntem condamnați să rămânem veșnic tineri.

Teren mă privește și izbucnește în râs, iar eu îi întorc spatele. Traversez șanțul înapoi, de partea cealaltă a celulei, și ies afară valvârtej, în timp ce oamenii mei mă urmează.

Raffaele Laurent Bessette

La câteva zile după furtuna în timpul căreia Violetta îi atrăsese pentru prima oară atenția lui Raffaele asupra energiei stranii care răzbătea dinspre ocean, celelalte Pumnale l-au urmat pe țărm. O mică gloată se adunase deja în preajma leșurilor balirelor. Tamouranii adunați acolo tot șușoteau și mormăiau.

Raffaele vede vreo câțiva copii care se joacă pe lângă cadavre: puștii se provoacă unii pe alții să atingă pielea balirelor care putrezesc și cu toții scot chiote de uimire când văd cât sunt de mari făpturile. Valurile se izbesc în continuare de leșuri, încercând, în zadar, să le tragă înapoi în adâncuri.

— Este cu totul și cu totul ieșit din comun, nemaivăzut! îi spune Lucent lui Raffaele, când își croiesc împreună drum printre stânci, către nisipul plajei. Dar nu și *nemaiauzit.* Cei din Beldain au mai văzut, în trecut, astfel de scene cu grupuri de balire eșuate pe țărm. Se pare că pot fi pricinuite de orice, cauzele fiind: vreo furtună violentă, încălzirea sau răcirea apelor oceanului, puținătatea peștilor care migrează într-un anumit an. Poate că și aici s-a întâmplat ceva asemănător. O fi fost de vină vreo schimbare temporară a mareelor.

Raffaele își vâră mâinile în mânecile robei sale, privindu-i pe copiii care aleargă printre leșuri. O simplă furtună sau o schimbare a mareelor nu ar putea explica de ce existase acea energie pe care o simțise venind dinspre ocean noaptea trecută, aceea care o târâse aproape pe Violetta din patul ei și îl făcuse pe el să tresară. Nu, cauza nu avea cum să fie cine știe ce fenomen natural! Acolo era vorba de o otravă care se scurgea în lume. Undeva

există o breșă, o ruptură în ordinea firească a lucrurilor.

Energia aceea stranie este încă acolo, însă Raffaele nu le-o poate explica nicicum acelora care nu o pot simți ei înșiși. Ochii lui rămân pironiți asupra apei. Nu a putut dormi, ci și-a petrecut întreaga noapte la masa de scris, cercetând bruma de hârtii pe care reușise să le păstreze din vechile sale jurnale și tot încercând să dezlege misterul.

Lucent arată de parcă s-ar strădui din greu să nu dea la iveală cât de rău o dor oasele.

— Unii săteni spun c-ar circula povești despre ceva asemănător care s-ar fi petrecut pe țărmul Domaccăi.

Tânăra găsește un locșor confortabil printre stânci și se așază, apoi adaugă:

— Se pare că orice-o fi nu s-a întâmplat doar aici.

Raffaele se îndepărtează de Lucent și se îndreaptă spre mal. Își suflecă mâneca și cufundă o ploscă în valuri, lăsând-o să se umple. Atingerea apelor oceanului îi întoarce stomacul pe dos, la fel cum i se întâmplase și în noaptea furtunii. Când plosca e plină, Raffaele se grăbește să iasă din apă, să scape odată de atingerea sa otrăvită.

— Ești palid ca un băiat beldain! exclamă Michel, când Raffaele trece pe lângă el.

Raffaele ține plosca în ambele mâini și începe să-și croiască drum înapoi spre palat.

— Mă găsiți în iatacul meu, le spune celorlalți.

Odată ajuns în camera sa, toarnă conținutul ploștii într-un pahar curat, transparent, apoi îl așază pe masă, să fie scăldat de lumina care pătrunde pe fereastră. Deschide apoi sertarele și scoate câteva geme. Sunt aceleași pe care le folosea cândva pentru a le pune la încercare pe celelalte Pumnale, nestematele pe care le-a folosit pentru Enzo și pentru Lucent, pentru Michel și Gemma. Pentru Violetta. Pentru Adelina.

Raffaele așază, grijuliu, gemele într-un cerc, în jurul paharului umplut cu apă din ocean. Apoi face un pas înapoi și supraveghează, cu atenție, ce se petrece. Întinde fire din propria energie, pentru a căuta indicii, pentru a convinge pietrele să îi dezvăluie tainele.

La început, nu se întâmplă nimic.

Apoi, încet, *foarte, foarte* încet, câteva dintre geme încep să strălucească din interior, luminate de altceva decât de razele soarelui. Raffaele trage de firele de energie, așa cum făcea când supunea unui test o Tânără Elită recent recrutată, și se concentrează atât de tare, încât se încruntă. Culorile par să clipească, ba apărând, ba dispărând, iar aerul să tremure.

Piatra-nopții. Ambră. Piatra-lunii.

Raffaele privește cele trei nestemate sclipitoare. Piatra-nopții pentru îngerul fricii. Ambră pentru îngerul furiei. Piatra-lunii pentru Sfânta Moritas însăși.

Orice va fi fost acea prezență pe care o simțise în ocean, ea era prezentă acolo, în apă: atingerea lumii de dincolo, energia nemuritoare a zeiței morții și a fiicelor sale.

Raffaele se încruntă și mai tare în timp ce se apropie de masă și privește în pahar. Apa este limpede și sclipește în lumină, însă, dincolo de strălucire, el deslușește stafia Morții înseși. Nu e de mirare că simte că energia are ceva atât de greșit, de nelalocul său.

Lumea de dincolo se strecoară în lumea celor vii!

Raffaele clatină din cap, neîncrezător. Cum ar fi posibil așa ceva? Doar tărâmul zeilor nu atinge nicicum lumea oamenilor, căci nemurirea nu-și are locul în tărâmul muritorilor! Singura legătură pe care magia zeilor o are cu lumea celor vii este reprezentată de geme, nestematele care sunt unicele urme ale mâinilor zeilor, care zăbovesc

încă în locurile unde aceștia au atins pământul pe când îl creau.

Și Tinerele Elite! adaugă Raffaele pentru sine, iar inima îi bate, parcă, mai iute. *Puterile noastre sunt asemănătoare cu ale zeilor!*

Stă acolo, răsucind misterul acela pe toate părțile, și se trezește privind spre iatacul lui Enzo, unde stafia prințului său încă zăbovește, după ce a fost desprins din lumea de dincolo.

După ce a fost smuls *din lumea de dincolo!* se corectează singur.

O Tânără Elită trasă din tărâmul nemuritorilor și târâtă înapoi în cel al muritorilor.

Raffaele cască ochii, uluit. Darul reginei Maeve, învierea lui Tristan, a lui Enzo… oare ele pricinuiseră toate acele schimbări?

Se îndreaptă spre cuferele sale și scoate niște cărți, stivuindu-le pe masă într-un morman care stă să cadă-n orice clipă, începe să gâfâie, agitat. În mintea lui se derulează tot ce s-a întâmplat când a fost înviat prințul: noaptea furtunoasă din arena Estenziei, apariția Adelinei care se deghizase în Maeve și se ascunsese, înfășurându-se într-o mantie cu glugă, explozia de energie întunecată pe care o simțise urcând din apele arenei și care venise de undeva, din lumea de dincolo…

Se gândește la lipsa oricărei scânteieri de lumină din ochii lui Enzo.

Zeița Morții mai pedepsise și altădată armate întregi, se mai răzbunase pe prinți și pe regi care deveniseră prea înfumurați când se confruntaseră cu sfârșitului sigur. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă o Tânără Elită – adică un muritor al cărui trup fusese sortit să se poată folosi de puteri ca ale nemuritorilor, una dintre *cele mai puternice Elite* dintre câte întâlnise Raffaele vreodată – i-ar fi fost smulsă Morții din tărâmul ei? Oare un asemenea eveniment ar fi putut sfâșia vălul care despărțea lumea celor vii de a celor morți?

Raffaele citește până târziu în noapte. Până atunci, cât a fost ziua de lungă, nu a băgat în seamă bătăile în ușă ale celorlalți. De-acum s-a lăsat tăcerea. Cărțile sunt împrăștiate în jurul lui, tomuri întregi despre mituri și despre istorie, despre matematică și științe. De fiecare dată când mai dă o pagină, lumânarea de pe masă tresare, de parc-ar fi gata-gata să se stingă.

Fostul consort caută un mit anume, singura referire cunoscută lui la unicul moment când tărâmul nemuritorilor l-a atins pe cel pieritor.

Într-un târziu, o descoperă: Laetes. Îngerul bucuriei. Raffaele citește cu voce tare, murmurând cuvintele:

— Laetes, îngerul bucuriei, era cel mai iubit și mai prețuit copil al zeilor. Era atât de îndrăgit, încât devenise arogant, considerându-se doar pe sine demn de laudă. Fratele său, Denarius, îngerul lăcomiei, clocotea de invidie, așa că, într-o seară, l-a alungat pe Laetes din ceruri, condamnându-l să bată pământul în lung și-n lat ca un simplu om vreme de o sută de ani. Îngerul bucuriei s-a prăvălit din lumina văzduhului, prin bezna nopții, în lumea muritorilor. Cutremurul produs de prăbușirea sa a reverberat pe tot pământul, asemenea valurilor, însă aveau să treacă mai bine de o sută de ani până când urmările izgonirii sale să se manifeste pe deplin. Așa că-n lume există un dezechilibru, fiindcă otrava nemuritorilor îi atinge pe cei pieritori.

Vocea lui Raffaele se stinge. Citește din nou:

— Așa că-n lume există un dezechilibru, fiindcă otrava nemuritorilor îi atinge pe cei pieritori…

Degetul lui coboară pe pagină, citind iute restul poveștii:

— … Până când Laetes și-a înălțat privirea spre ceruri, spre locul în care tăriile atingeau pământul și a putut să păsească încă o dată prin

poarta acea, revenind în înalt, după ce primise binecuvântarea fiecăruia dintre zei.

Se gândește la febra sângelui, la valurile de boală care au dat naștere Tinerelor Elite.

Febra sângelui!

Care potopise întreaga lume, val după val… Acele molime fuseseră cauzate de faptul că nemurirea îi atinsese pe muritori – fuseseră pricinuite de prăbușirea lui Laetes.

Se gândește la puterile Elitelor.

Apoi la Enzo, care a revenit în lumea pieritoare după ce o vizitase pe a nemuritorilor.

Cum de nu pricepuse asta înainte? Cum de făcuse legătura abia acum? Doar când otrava din ocean îi oferise indiciile?

— Violetta, șoptește Raffaele, ridicându-se de pe scaun.

Ea va înțelege, își spune. *Doar a fost prima care a simțit otrava din ocean!*

Își aruncă pe el roba pe care o purta când ieșea din iatacul său și se grăbește spre ușă. Își amintește clipele când pusese pentru prima dată la încercare puterile Adelinei și felul în care atracția pe care o resimțea aceasta față de lumea de dincolo îi spărsese sticla felinarului și îi făcuse toate hârtiile să-i zboare de pe birou.

Energia aceasta seamănă cu a Adelinei, spusese Violetta când picioarele ei atinseseră apa oceanului.

Dacă tot ce crede el este adevărat, atunci nu trebuie doar să o înfrunte din nou pe Adelina, să dea ochii cu ea… Ci vor fi siliți să îi ceară ajutorul, căci vor avea nevoie de el!

Când Raffaele cotește și intră pe holul care dă spre camera Violettei, se oprește. Lucent și Michel sunt deja în fața ușii tinerei. Raffaele încetinește. De la distanță, simte o tulburare în iatacul Violettei.

— Ce este? îi întreabă pe ceilalți.

— Am auzit un vaiet, spune Lucent. Nu a părut să fi fost un plânset omenesc… Raffaele, a fost cel mai tulburător sunet pe care l-am auzit vreodată!

Raffaele își îndreaptă atenția spre ușa Violettei. Aude și el acum: un geamăt profund, care-i sfâșie inima. Nu pare deloc să fie scos de Violetta. Îl privește pe Michel, care clatină din cap.

— Nu vreau să văd, mormăie Arhitectul, cu o voce gâtuită.

Raffaele îi citește teama în ochi, dorința de a se feri să vadă cum grozăvia pe care doar o auzise căpăta contur.

— Rămâi aici! îl roagă Raffaele, cu blândețe, atingându-i umărul lui Michel cu mâna sa.

Apoi, o salută cu o aplecare a capului pe Lucent, îndemnând-o să intre împreună cu el și pășește în dormitorul Maestrei-Păpușar.

Violetta nu doarme sau, cel puțin, așa pare, la prima vedere. Buclele ei întunecate sunt năclăite de sudoare, iar șuvițele i s-au lipit de frunte. Brațele îi sunt dezvelite și gălbejite, contrastând cu albul cămășii de noapte, iar mâinile îi sunt încleștate pe cearșafuri.

Raffaele observă că, deși ochii îi sunt deschiși, tânăra nu pare să înțeleagă că el și Lucent se află acum lângă ea.

Dar ce îi atrage atenția în mod cu totul deosebit sunt însemnele care-i acoperă brațele.

Violetta, Elita care, cândva, nu avea niciun însemn al febrei sângelui, are acum urme care i se întind pe toată pielea. Arată ca niște vânătăi: negre, albastre și roșietice. Hărți neregulate, care îi străbat brațele și îi dispar sub cămașa de noapte. Raffaele își înăbușă un geamăt.

— Nu pare pe deplin conștientă, spune Lucent. Se simțea bine ieri. Se plimba de colo-colo, vorbea, zâmbea…

— Era, totuși, obosită, răspunde fostul consort, fluturând o mână prin aerul de deasupra

Tinerei Elite și gândindu-se cât de frânt îi păruse zâmbetul fetei. Firele energiei sale se-ncurcă, se tot țes, dar se destramă îndată. Ar fi trebuit să simt asta, ieri-seară!

Dar nici măcar el n-ar fi putut ghici cât de drastică avea să fie transformarea Tinerei Elite! Cum de putuse Violetta să meargă la culcare ca o Elită fără însemne, iar dimineață să arate de parc-ar fi fost bătută?

Era, oare, de vină faptul că intrase în oceanul otrăvit?

Se-ncurcă lucrurile!

Gândul îi invadase mintea, deși încerca să nu îl bage în seamă.

Este același fenomen care îi golește oasele lui Lucent, care l-a ucis pe Leo, întorcând asupra lui toată puterea otrăvii pe care o stăpânea, același care, în cele din urmă, o să ne îmbolnăvească pe toți. Un efect secundar, o boală, care are o legătură directă cu puterea fiecărei Tinere Elite.

Iar pentru Violetta, a cărei abilitate o protejase cândva de însemnele febrei sângelui pe care le aveau toți ceilalți, această maladie însemna că trebuia să se confrunte acum cu opusul: puterea ei se răzvrătise, cu violența, împotriva tinerei.

Raffaele clatină din cap, studiindu-i energia.

Va muri, negreșit, își spune el. *Și i se va întâmpla mai repede decât oricăruia dintre noi.*

Trebuie să îi spun Adelinei! își dă el seama *N-am de ales.*

Se îndreaptă de spate și inspiră adânc. Când vorbește, într-un târziu, vocea lui e calmă și plină de fermitate.

— Adu-mi o pană și pergament! îi cere el lui Lucent. Trebuie să trimit neîntârziat un porumbel călător.

Și se spunea că ea-i ura pe toți din lumea largă, mai puțin pe băiatul din clopotniță.

Dahntel, Domnița Zilelor întunecate

Adelina Amouteru

E doar după-amiază devreme, însă o burniță rece cade peste oraș, aducând un strat de ceață care atenuează lumina. Sergio s-a retras în iatacul său, plângându-se că are amețeli și o sete de neostoit. Ce-i drept, avea buzele uscate ca pergamentul.

Eu ies pe străzile orașului de una singură, purtând o mantie albă, cu glugă, care-mi protejează părul de vremea capricioasă. Sunt complet ascunsă de o iluzie a invizibilității. Ploaia îmi lovește fața cu ace de gheață, iar eu îmi închid singurul meu ochi, savurând senzația.

Mi-am făcut un obicei din a trece pe la băi după ce-l văd pe Teren, ca să-mi pot curăța picăturile din sângele lui de pe piele și să mă purific de amintirea prezenței lui.

Chiar și așa, privirea din ochii lui spălăciți mă urmărește multă vreme după ce i-am părăsit celula.

Acum, îmi îndrept pașii spre băile palatului regal. Aș putea ajunge acolo pe coridoarele din interior, însă prefer să ocolesc pe străzi, căci, afară, totul este tăcut, iar eu pot fi singură cu gândurile mele sub cerul plumburiu.

Doi bărbați stau pe podul care duce spre intrarea în palat, cu ochii pironiți asupra porților principale. Șușotesc între ei. Încetinesc, apoi mă întorc să îi privesc. Unul este înalt și blond, poate prea blond pentru a fi kenettran, iar celălalt este scund, cu părul întunecat, pielea măslinie și o bărbie de om slab. Hainele le sunt leoarcă, de parcă ar sta în burniță de ceva vreme.

Despre ce șușotesc, oare?

Cuvintele se strecoară dinspre umbrele din mintea mea, ca și cum ele-ar începe să zgrepțene cu ghearele.

Poate că vorbesc despre tine! Despre cum să te ucidă… Până și multiubitul tău hoț te-a avertizat doar în privința trădătorilor, a șobolanilor care s-ar putea târî din crăpături.

Schimb ruta care duce spre băile palatului și hotărăsc să îi urmăresc.

Când trec podul, încă ascunsă de invizibilitate, cei doi își încheie conversația și își continuă drumul.

Flamurile mele cu Lupul cel Alb, noile steaguri ale țării, atârnă la ferestre și balcoane, cu materialul alb-argintiu pătat și ud. Numai câțiva oameni sunt astăzi pe afară, cu toții strânși sub pelerine și pălării cu boruri largi, lovind noroiul la fiecare pas. Îi privesc bănuitoare, urmărindu-i mai departe pe cei doi.

Lumea din jurul meu capătă un luciu scânteietor pe măsură ce înaintez.

Șoaptele mele devin mai puternice, chipurile celor pe lângă care trec parcă se deformează, desfigurate, de parcă ploaia mi-ar încețoșa vederea și le-ar păta chipurile cu dâre de umezeală. Clipesc, încercând să mă concentrez. Energia din mine tresare și, pentru moment, mă întreb dacă nu cumva Enzo trage de legătura invizibilă dintre noi de peste mări.

Cei doi bărbați pe care-i urmăresc sunt îndeajuns de aproape pentru ca frânturi din conversația lor să ajungă la mine, iar eu iuțesc pasul, curioasă fiind să aflu ce au de zis.

— Să își trimită trupele înapoi în Tamoura, dar…

— Atât de dificil e? Nu prea cred că i-ar păsa dacă…

Chiar vorbesc *despre mine!*

Blondul clatină din cap, ridicând o mână ca să-și puncteze explicația, cu o frustrare evidentă.

— … Și asta e și n-ai ce-i face, nu? Lupului puțin îi pasă dacă la piață ni se vând legume putrezite! Nici nu-mi mai pot aminti ce gust are o smochină proaspătă! Tu poți?

Celălalt face semn din cap că nu.

— Ieri, fiica mea cea mai mică m-a întrebat de ce negustorii de fructe își țin marfa în două grămezi de-acum și de ce le dau tot ce-i proaspăt doar cumpărătorilor *malfetto,* iar nouă doar ce-i putrezit.

Un zâmbet rece și amar îmi apare pe buze. Firește c-am creat această lege tocmai ca să mă asigur că vor suferi amarnic toți cei fără de-nsemnele febrei sângelui. După ce a intrat în vigoare, am petrecut o vreme plimbându-mă prin piețe și bucurându-mă să-i văd pe cei fără de-nsemne cum se strâmbau la mâncarea putrezită pe care o duceau acasă, silindu-se, totuși, s-o-nghită, de foame și de disperare.

Câți ani așteptaserăm, oare, să fim tratați cum se cuvenea?

Câți dintre noi fuseseră loviți, în plină stradă, cu varză înnegrită și carne colcăind de viermi?

Amintirea propriei arderi pe rug eșuate îmi revine, proaspătă, în minte, însoțită de mirosul alimentelor stricate cu care fusesem lovită de mulțime.

Luați-vă armele voastre putrede-napoi! spun, în sinea mea. *Și umpleți-vă gurile cu ele!! Mâncați-le până vor începe să vă placă!*

Bărbații merg mai departe, fără să știe că le sorb cu nesaț fiecare vorbuliță.

Dacă m-aș arăta acum, ar cădea, oare, în genunchi și ar implora îndurare?

I-aș putea executa pe amândoi chiar aici, pe loc, le-aș putea vărsa sângele pe stradă, fiindcă au îndrăznit să folosească un cuvânt precum *malfetto.* Mă desfăt cu acest gând, în timp ce cotim toți trei

și intrăm în piața centrală din Estenzia unde se țin cursele anuale de cai din Turnirul Furtunilor. Acum locul este aproape pustiu, pictat în cenușiu de nori și de ploaie.

— Dac-aș vedea-o acum, i-aș vârî mâncarea stricată pe gât! spune unul din oșteni, scuturându-și gluga de apă. Să guste și ea și să vadă dacă se poate mânca așa ceva!

Însoțitorul său scoate un hohot de râs.

O, cât de mult curaj poți să ai când crezi că nu te aude nimeni!

Mă opresc în piață, însă, înainte să-i las să meargă și să-și vadă de treabă, deschid gura și le strig:

— Fiți cu băgare de seamă, căci ea veghează neîntrerupt!

Mă aud amândoi. Încremenesc și-apoi se răsucesc pe călcâie, cu fețele împietrite de groază. Caută persoana care a vorbit.

Rămân nevăzută în centrul pieței, zâmbind. Frica lor se întețește, iar eu trag adânc aer în piept, bucurându-mă de scânteia de putere din energia lor. Sunt tentată să mă întind și să o prind, dar îi privesc doar cum pălesc ca niște stafii.

— Haide! șoptește blondul, cu vocea sugrumată de groază.

A început deja să tremure ca varga, deși mă îndoiesc că din cauza frigului, iar ochii lui arată că e gata-gata să izbucnească-n plâns.

Chipul lui se începoșează, devenind neclar, la fel ca restul lumii, și, pentru o clipă, nu văd decât pete negre acolo unde îi sunt ochii și o urmă de roz în locul gurii. Cei doi se grăbesc să traverseze piața.

Privesc în jur, amuzată de micul meu joc. Prin oraș s-au răspândit tot soiul de zvonuri despre felul în care Lupul cel Alb bântuie prin aer, despre modul în care vede tot ce se petrece în casele și în sufletele oamenilor.

Scornelile au stârnit o neliniște permanentă care tulbură energia orașului și au dat naștere unui curent constant de teamă care mă ține mereu sătulă.

Prea bine! Vreau ca toți cei fără însemne să simtă această neliniște continuă în timpul domniei mele, să știe că îi urmăresc mereu. Orice revoltă împotriva mea va deveni, astfel, mai dificilă. Și, în plus, asta îi va face să priceapă ce fel de teamă au trăit cei cu însemne, atâta amar de vreme!

Alți oameni trec pe lângă mine, fără să știe că sunt acolo. Fețele lor arată ca niște tablouri distruse.

Încerc să îmi alung această senzație, însă o migrenă surdă îi ia locul, și mă simt, pe neașteptate, istovită peste măsură. O patrulă de inchizitori cu mantii albe caută din ochi oameni fără însemne care ar putea încălca vreo lege. Armurile lor apar ca niște valuri în ochii mei.

Mă strâmb, îmi prind capul în mâini și hotărăsc să mă întorc la palat.

Ploaia mi-a pătruns prin pelerină și gândul la o baie fierbinte mi se pare de-a dreptul minunat.

Când ajung la treptele care duc spre băi, burnița s-a transformat deja în ploaie adevărată.

Picioarele mele goale lipăie pe podeaua de marmură, când intru. Înăuntru, renunț la vălul meu de invizibilitate.

De obicei, două cameriste se țin după mine când ajung aici, însă acum vreau doar să mă cufund în apa caldă și să-mi las gândurile să rătăcească-n voie.

Când mă apropii de baie, aud niște voci care vin din interior. Încetinesc. Clădirea nu este pustie, așa cum am crezut. Ar fi trebuit să trimit un servitor înainte, să-i alung pe toți dinăuntru! Mai șovăi o clipă, apoi hotărăsc să continui. În fond, sunt regină și pot oricând să comand oricui s-ar afla acolo să plece!

Bazinul principal e un dreptunghi mare, care se-ntinde de unde mă aflu până în cealaltă parte a sălii. Aburii plutesc în aer și simt miros de umezeală.

Vocile vin din capătul celălalt al încăperii. Îmi dau jos veșmintele ude și îmi vâr degetele de la picioare în apa caldă. Aud chicote înfundate, care mă fac să mă opresc. Dintr-odată, îl recunosc pe Magiano. Nu știu de ce mă mir: doar *îmi spusese limpede* că avea să vină la băi!

Stă cu spatele întors spre mine și îmi e greu să-l văd clar prin aburii călduți. Dar, cu siguranță, el este! Spatele lui cafeniu este gol și ud, mușchii îi strălucesc, iar șuvițele îi sunt adunate în vârful capului, într-un nod. Se sprijină nonșalant de marginea bazinului, iar lângă el, pe podeaua sălii de baie, se află aceeași fată cu care-l văzusem la palat. Ea stă îngenuncheată, cu părul căzându-i peste un umăr, și un zâmbet sfios i se citește pe chip în timp ce îi întinde un pahar cu vin aromat.

Ah, îmi spun șoaptele, care prind să freamăte. *Și noi care credeam că el e jucăria ta și numai a ta!*

Un val de amărăciune îmi cotropește, din nou, inima. Iluziile țes o nouă imagine în fața mea. Fata, dezbrăcată, face baie alături de Magiano, cu apa sclipindu-i pe piele. El își întinde mâinile spre ea și îi mângâie conturul trupului…

Iluzie! Nu-i decât o iluzie! încerc să mă conving.

Îmi închid ochiul, trag adânc aer în piept și număr în minte, încercând să-mi potolesc gândurile.

Este mult mai dificil decât altădată! Simt nevoia violentă de a ieși din bazin, de a-mi pune hainele la loc și de a o rupe la fugă în camerele mele, lăsându-i aici să facă tot ce-or vrea să facă!

Dar, totodată, simt și nevoia copleșitoare de a o răni pe servitoare.

Doar mândria mea mă împiedică: *Ești însăși regina Kenettrei! Nimeni n-ar trebui să te oblige să pleci.*

Așa că îmi ridic bărbia, semeață, și intru în apă, lăsând căldura să îmi învăluie trupul.

Când mă aude apropiindu-mă, servitoarea privește în direcția mea. Apoi, încremenește, când mă recunoaște. Văd cum privirea îi poposește imediat pe partea distrusă a feței mele. Un șuvoi de teamă emană dinspre ea, iar eu trebuie să îmi sufoc dorința de a o înspăimânta și mai mult, de a o batjocori cu puterea mea.

Zâmbesc doar.

Ea sare în picioare și face o plecăciune.

— Maiestatea Ta! îmi strigă aproape.

Magiano se întoarce ușor în direcția mea. Probabil că-mi simțise energia din clipa în care am intrat, îmi dau eu seama; probabil că știuse de la bun început că fusesem acolo! Dar, cu toate acestea, se preface surprins.

— Maiestatea Ta, spune el, imitând-o pe servitoare. Îmi pare rău, nu te-am auzit intrând.

Flutur o mână spre fată. N-are nevoie de alt îndemn, ci se strecoară spre cea mai apropiată ușă, fără să-și ia rămas-bun de la Magiano.

Tânăra Elită o privește plecând, apoi se întoarce din nou spre mine. Privirea lui îmi cercetează chipul, iar apoi coboară până la apa care clipocește în jurul umerilor mei goi.

— Dorești să faci baie singură, Maiestatea Ta? mă întreabă.

Face o mișcare, parcă dorind să iasă, și se ridică pe jumătate din bazin. Apa i se scurge pe abdomenul plat.

Nu l-am mai văzut niciodată dezbrăcat. Simt că obrajii îmi iau foc.

Văd, pentru prima dată, întregul său însemn al febrei sângelui. Este o pată roșiatică și se întinde pe o parte a spatelui, acolo unde preoții din

Tărâmurile Soarelui au încercat, cu multă vreme în urmă, să-i taie semnul, încercând să îl „vindece”.

Prima dată când am zărit o urmă din acea cicatrice veche a fost în noaptea în care am stat împreună lângă foc, când Violetta era încă alături de mine.

Îmi amintesc cum se simțeau buzele lui Magiano pe ale mele și tăcerea care nu era tulburată decât de trosnetele flăcărilor.

— Rămâi! îi poruncesc. Mi-ar prinde bine compania.

Magiano zâmbește, însă în priviri i se citește amărăciunea.

— Compania oricui sau compania *mea?* mă tachinează.

Clatin o dată din cap, încercând să mă abțin și să nu zâmbesc, în timp ce ne mișcăm amândoi spre marginea bazinului.

— Ei bine, spun, cu siguranță, ești o companie mai plăcută decât Teren.

— Ce mai face nebunul nostru favorit?

— Nu se… mai vindecă, așa cum obișnuia. Are urme pe încheieturi făcute de cătușe și sângerează mereu.

La auzul acestor cuvinte, atitudinea nonșalantă a lui Magiano se schimbă.

— Ești sigură?

— Am văzut cu ochii mei.

Magiano tace, chiar dacă știu că se gândește la același lucru ca și mine, la profeția lui Raffaele cu privire la noi toți.

— Tu cum te-ai mai simțit în ultima vreme? mă întreabă, încet. Te mai supără iluziile?

Șoaptele din capul meu prind să murmure: *Nu suntem o slăbiciune, Adelina! Suntem însăși puterea ta! N-ar trebui să ni te împotrivești atât de mult.*

— Mă simt bine, îi răspund. Peste câteva săptămâni vom pleca spre Tamoura și, ca de obicei, te vreau alături de mine.

— Deja începem invazia marelui imperiu al Tamourei? se miră Magiano. Te-a cuprins așa de repede neliniștea? Abia dac-am avut șansa de a despacheta tot ce dețin!

Îmi dau seama imediat că ușurătatea din vocea lui nu este adevărată.

— Nu ești încântat! constat. Credeam că mărețul Magiano va fi bucuros să strângă tot aurul din Tărâmurile Soarelui.

— Dar *sunt,* spune el. Se pare că și tu. Șovăi doar, *amore mio,* pentru că totul se petrece foarte repede după expediția din Dumor. Tamouranii nu sunt un popor slab, nici măcar după ce au pierdut partea de miazănoapte! Tamoura este un imperiu, cu trei monarhi și o flotă puternică. Oamenii tăi sunt îndeajuns de odihniți pentru a începe o nouă invazie?

— Tamoura va fi nestemata de pe coroana mea, îi răspund. Apoi, mă încrunt și adaug: Tot îți mai este milă de dumorani, pentru ce le-am făcut?

Zâmbetul lui Magiano se stinge, iar el mă privește cu gravitate.

— Mi-a fost milă de ei fiindcă și-au pierdut țara. Dar nu îmi este milă că i-au privit de sus pe cei însemnați de febra sângelui. Flacăra din tine arde la fel de puternic ca atunci când ne-am întâlnit! Vei face din Dumor un loc mai echitabil.

— Când ai devenit atât de bun la suflet? întreb și îmi trec degetele pe suprafața apei, făcând mici cercuri. Când ne-am întâlnit, erai un hoț înrăit, care se bucura să îi prade pe alții.

— Furam de la nobilii încrezuți și de la reginele înfumurate. De la bețivi și de la nesăbuiți.

— Îți este dor de viața aceea?

Magiano tace. Îl simt aproape, îi percep căldura pielii, abia atingându-se de a mea.

— Am tot ce mi-aș putea dori aici, Adelina, îmi răspunde. Mi-ai oferit bogățiile întregii lumi, un palat, o viață luxoasă. Se apropie: Pot să fiu alături de tine. Ce altceva mi-ar mai trebui?

Dar i-am luat totuși ceva!

Cuvintele îi stau pe vârful limbii, iar eu le aud de parcă le-ar rosti cu voce tare: *Oricine are nevoie de un scop, iar eu i l-am luat pe al său. Ce să facă acum, când a renunțat la toate? Nu mai are parte de încântarea vânătorii, de bucuria urmăririi.*

Magiano ridică o mână din apă și îmi atinge bărbia pentru o clipă, ridicând-o și lăsând o picătură de apă să mi se scurgă pe piele.

— Abia aștept să te văd, regină a Tărâmurilor Soarelui, spune el, iar privirea îi adastă pe fața mea.

Ce vezi acum, Magiano? mă întreb.

Când m-a întâlnit prima dată, eram doar o fată alungată de prietenii săi, a cărei singură aliată îi era doar propria soră, dar care era hotărâtă să se răzbune pe Axa Inchiziției. Acum, eu sunt aceea care *conduce* Inchiziția.

Ce vezi când mă privești? O mai zărești, oare, pe aceeași fată pe care ai sărutat-o cândva lângă un foc care trosnea?

Treptat, o luminiță veche, strengărească, îi apare în ochi. Tremur când buzele lui îmi ating urechea și nu mă pot abține să nu mă gândesc la jumătatea lui cufundată în apă, roșind la gândul că și eu sunt goală de la umeri în jos.

— Am găsit o ascunzătoare, îmi șoptește. Mâna lui o găsește pe a mea, pe sub apă, și mă trage de încheietură: Hai cu mine!

Nu pot să-mi înăbuș râsul.

— Unde mă duci? întreb, prefăcându-mă supărată.

— Îți voi implora iertarea mai târziu, Maiestatea Ta, mă tachinează, rânjind și îndreptându-ne spre capătul îndepărtat al bazinului.

Aici, apa se bifurcă în două șuvoaie înguste, fiecare ducând spre o cameră de baie privată. Una din ele a fost închisă în ultimele luni, fiindcă o

parte a arcadei s-a prăbușit în apă și nu se mai poate trece.

Când ne apropiem de cotitură, mă gândesc că Magiano mă va duce spre camera încă deschisă din dreapta. Dar nu o face. Mă conduce, în schimb, spre stânga, către arcada căzută. Ne oprim în fața ei, tulburând apa.

— Iată! Magiano își desface brațele, într-un gest de triumf prefăcut. Bucură-te de maiestuozitatea sa!

Strâmb din nas.

— Încerci să mă impresionezi cu o arcadă prăbușită?

— O, n-ai niciun pic de încredere! Niciun pic de încredere în mine! se văicărește, în glumă.

Și-a revenit, e din nou el, cel din trecut, iar eu simt cum inima îmi e potopită de un șuvoi de bucurie rară.

— Urmează-mă! murmură, apoi trage adânc aer în piept și se scufundă, prinzându-mă de mână.

La început, șovăi. Îmi este teamă de câteva lucruri, încă.

De foc.

De moarte.

În plus, ultima oară când m-am scufundat în apă, într-un canal din Merroutas, atunci când m-au trădat pentru prima dată propriile iluzii, lucrurile chiar nu au mers prea bine.

Când mă împotrivesc, Magiano iese din nou la suprafață.

— Nu-ți fie teamă! îmi spune, zâmbindu-mi ușor. Ești cu mine!

Mâna lui mă strânge de încheietură și mă trage din nou în jos, în joacă. De data asta, mă simt în siguranță, așa că trag adânc aer în piept, la rândul meu, și fac tot ce îmi cere.

Apa este caldă și îmi mângâie fața. Mă cufund mai adânc, iar lumea dispare în sclipiri luminoase și sunete înfundate. Prin apă, zăresc, ca o străfulgerare, trupul gol al lui Magiano, care

alunecă precum o baliră spre arcada frântă. Apoi, văd și ce dorea să îmi arate. Chiar pe fundul apei, arcada nu a blocat complet intrarea în camera de baie privată dindărătul său. Mai există, încă, o intrare subacvatică nespus de strâmtă, care pare însă îndeajuns de lată pentru a permite unei persoane să înoate prin ea.

Magiano se strecoară primul. Mișcările lui trezesc un nor de bule. Îl urmez. Lumina din apă se întunecă, devenind neagră și, pentru o clipă, mă sufocă teama.

Dacă am pătruns în lumea de dincolo? Dacă nu voi mai ieși nicicând la suprafață?

Șoaptele din mintea mea au prins să se agite și ele: *Dacă te duce acolo să te înece?*

Apoi, simt cum Magiano mă strânge de încheietură. Mă trage în sus. Ies la suprafață, icnind. Îmi dau la o parte părul ud de pe față și zăresc o încăpere luminată numai de slaba strălucire albăstruie a mușchiului de pe pereți.

Magiano mă privește în timp ce admir împrejurimile. Se răsucește prin încăperea secretă, arătând spre pereții pe care crește mușchiul.

— Nu crezi că-i uimitor cât de repede izbutește viața să-și facă loc dacă nu-i nimeni prin preajmă s-o împiedice? mă întreabă, filosofic.

Mă uit, uluită, la strălucirea estompată a mușchiului.

— Ce plante-s astea? îl iscodesc, întinzând o mână spre vegetația albastru-verzuie.

Când pipăi, îmi pare a fi catifea sau cea mai moale blană.

— Mușchiul-zânelor, mă lămurește Magiano, admirând încăperea împreună cu mine. Crește din belșug și în peșterile umede din Merroutas. De îndată ce găsește o crăpătură potrivită într-un perete de stâncă în care poate să-și depună sămânța, se răspândește peste tot. După ce va fi reparată arcada și camera va fi redeschisă, oamenii tăi vor avea de furcă dacă vor vrea să oprească

expansiunea plantelor! Rânjește: Să sperăm că servitorilor tăi le va lua mult timp până vor izbuti s-o facă!

Zâmbesc. Strălucirea adaugă o tentă albăstruie pielii lui Magiano, îmblânzindu-i trăsăturile. Apa picură de pe el. Mă duc mai aproape de Tânăra Elita, căci, dintr-odată, mă simt mai curajoasă.

— Bănuiesc că vii adesea aici, îi spun, mai în glumă, mai în serios. Aici le aduci pe cameristele și admiratoarele tale?

Magiano se încruntă la auzul cuvintelor mele și clatină din cap.

— Chiar crezi că mă culc cu fiecare servitoare cu care stau de vorbă? îmi spune el și ridică din umeri. Sunt flatat, Maiestatea Ta, însă te înșeli amarnic.

— Așadar, vrei să-mi spui că vii aici doar singur-singurel?

Își înclină ușor capul, într-un mod plin de frivolitate, ca și cum ar flirta.

— Ce-i rău dac-un biet hoț vrea să aibă și el parte de puțină intimitate, din când în când? îmi șoptește și vine mai aproape de mine, prea aproape.

Răsuflarea lui îmi încălzește de-acum pielea asemenea aburilor care plutesc deasupra apei.

— De bună seamă, acum ești și tu aici, așadar, presupun că nu mai sunt deloc singur-singurel, murmură.

Simt că mă îmbujorez toată, fiindcă sunt, deodată, conștientă că-s goală pușcă, nu doar deasupra valurilor, ci și în apă. Energia mea se liniștește, așa cum face de obicei în preajma lui Magiano, și mă trezesc că îmi doresc nespus de mult să mă atingă. Se apleacă, iar buzele lui sunt, de-acum, doar la un fir de păr distanță de ale mele. Și plutim așa, suspendați în timp, parcă.

— Îți mai aduci aminte de focul acela de tabără? De cerul înstelat? mă întreabă el, dintr-

odată sfios, ceea ce mă face și pe mine să mă simt inocentă, pentru prima oară după multă, multă vreme.

— Îmi amintesc prea bine *ce făceam,* îi răspund, cu un zâmbet.

El izbucnește în râs, fără să vrea. Apoi devine, din nou, serios.

— M-ai întrebat dacă nu mi-e dor de viața mea de dinainte, șoptește, cu o voce răgușită. Știi ce-mi lipsește cel mai mult? Care-i singurul lucru după care tânjesc? Noaptea aceea…

Simt că-mi stă inima-n loc, străpunsă de-o tristețe izvorâtă din senin.

— Și fata lângă care ai stat în noaptea aceea? Îți este dor și de ea?

— Dar e încă aici, cu mine! De aceea am rămas și voi rămâne…

El face să dispară orice distanță dintre noi, iar buzele lui se lipesc de ale mele. În jurul nostru se aude numai clipocitul blând al apei, care scaldă pietrele năpădite de mușchi și luminate slab de strălucirea acestuia. Mâna lui îmi mângâie spatele gol, trasându-mi curba șirei spinării. Mă trage și mai aproape, până când pieptul lui îl atinge pe al meu. Mă sărută pe buze, apoi coboară spre bărbie și tot mai jos, pe gât… O cărăruie plină de tandrețe… Scot un suspin și, în clipele astea, nu-mi mai doresc nimic altceva decât să fim împreună. Aș fi mulțumită dac-am putea rămâne aici pentru totdeauna.

Legătura dintre mine și Enzo slăbește, parcă, și, pentru o clipă, chiar uit că suntem înlănțuiți de fire nevăzute.

Mâinile lui Magiano îmi mângâie spatele și nu vor să îmi dea drumul. Răsuflarea mea e gâfâită de-acum. Treptat, îmi dau seama că ne-am îndreptat spre marginea bazinului, unde el mă lipește de stâncă. Își împletește degetele în părul meu și mă trage spre el. Săruturile lui își regăsesc drumul spre buzele mele și devin parcă mai

sălbatice de-acum, iar eu mă las pradă lor, plină de înfocare. Magiano scoate un geamăt adânc, din gâtlej. Pentru o clipă, plină de nesăbuință, mă întreb dacă va merge mai departe, iar inima îmi tresare în piept.

— Maiestatea Ta! îmi șoptește, ușor amuzat. O să mă dai pieirii!

Apoi, mă trage spre el, până când trupurile noastre sunt strâns lipite, cu fiecare părticică. Mă sprijin de el, bucurându-mă de desfătarea oferită de apa caldă. Nu îndrăznesc să îl întreb la ce se gândește.

O voce slabă răsună, înfundat, de dincolo de arcada prăbușită, din partea cealaltă a ascunzătorii noastre. Nu îi acord niciun fel de atenție, fiindcă Magiano mă cufundă într-un alt sărut. Vocea răzbește din nou până la mine, în ciuda învălmășelii gândurilor mele.

— Maiestate Voastră! Maiestatea Voastră! mă tot strigă cineva.

Apa clipocește în jurul nostru.

— Maiestatea Voastră! continuă necunoscutul, apropiindu-se, parcă.

Acum recunosc: vocea îi aparține unuia dintre valeții care-mi transmit mesajele.

— Aveți o scrisoare urgentă, Maiestatea Voastră!

— Nu e aici, se plânge altcineva. Baia e pustie! spune cel de-al doilea necunoscut și oftează. Probabil c-a plecat de-aici să-i taie gâtul vreunui nefericit.

Cuvintele acestea mă trezesc din năuceala mea. Mă îndepărtez de Magiano chiar când își deschide din nou ochii. Se uită și el spre arcada prăbușită, apoi îmi aruncă o privire întrebătoare.

Îmi îndrept spatele și îi zâmbesc, nedorind să îi arăt că remarca servitorului m-a supărat. În schimb, expir și încerc să îmi alung îmbujorarea.

— Ar fi mai bine să pleci, îmi șoptește Magiano, iar cuvintele lui răsună în încăperea

micuță. Face un semn din cap spre arcada prăbușită și adaugă: Departe de mine gândul de-a întrerupe ceva urgent.

— Magiano, eu…, încep.

Dar restul cuvintelor refuză să-mi iasă de pe buze, iar eu mă opresc și nu mai încerc să le silesc. Trag adânc aer în piept, înainte să mă cufund în apa caldă și să înot pe sub arcada prăbușită, înapoi în încăperea principală a băilor palatului.

Ies la suprafață, împroșcând apa zgomotos. Un icnet de surpriză se aude de undeva, din încăpere. Îmi șterg apa de pe față și zăresc doi mesageri care stau la marginea piscinei. Au căscat ochii de teama, iar spaima plutește parcă în jurul lor.

— Da? le răspund cu răceală, ridicând o sprânceană, întrebător, spre ei.

Asta îi face pe bărbați să iasă din starea lor de stupoare îngrozită. Sar înapoi, în același timp, și apoi fiecare îmi face câte o plecăciune adâncă.

— Maiestatea Ta, eu…, îngaimă unul din ei, cu vocea tremurătoare.

Este cel care a vorbit despre mine cu dezgust și sarcasm.

— Sper că… ați avut o baie minunată, continuă. Eu…

Cuvintele lui se transformă într-un mormăit incoerent când Magiano iese la suprafață în spatele meu, scuturându-și apa din păr.

Dacă Trandafirul nu ar fi aici, aș putea să-l pedepsesc pe acest mesager care vorbește despre mine cu atâta nepăsare.

Șoaptele din mintea mea prind să se agite, încântate de teama pe care o simte și o emană bărbatul. Dar le alung. De data asta, omul are noroc.

— Ai pomenit ceva despre o scrisoare urgentă, spun, întrerupând cuvintele mesagerului cuprins de buimăceală. Despre ce e vorba?

Al doilea bărbat, mai mic și mai subțire, se apropie de apă. Îmi întinde un pergament făcut sul. Mă îndrept spre el și îmi ridic mâna, să-l iau.

Sigiliul de ceară stacojie poartă emblema regală a Tamourei.

Îl rup, desfac pergamentul… și încremenesc.

Cunosc scrisul acesta! Nimeni altcineva nu poate avea o caligrafie atât de plină de eleganță, cu înfloriturи atât de îngrijite!

În spatele meu, aud cum Magiano se apropie. De-acum privește mesajul peste umărul meu. Șoptește primul lucru care-mi venise și mie în minte.

— E o capcană! murmură.

Dar eu nu rostesc nicio vorbuliță.

Mă mulțumesc să citesc doar mesajul, iar și iar, întrebându-mă ce înseamnă de fapt.

Către Maiestatea Sa, regina Kenettrei,

Sora ta este pe moarte.
Trebuie să vii în Tamoura de îndată.

Raffaele Laurent Bessette

Unde vei merge când orologiul o să bată miezul nopții?
Ce vei face când te vei confrunta cu tine însuți?
Cum vei trăi știind ce ai făcut?
Cum vei muri, când sufletul deja ți l-ai pierdut?

Extras din monologul Compasia și Eratostene, *în interpretarea lui Willem Denbury*

Adelina Amouteru

Mâine, vom ridica ancora și ne vom întinde velele, să pornim către țărmurile Tamourei. În seara aceasta, întregul palat este luminat feeric, pentru petrecerea dată pentru a sărbători invazia care se pregătește.

Mese lungi, burdușite de bucate, au fost întinse în fiecare sală a palatului, iar toată lumea dansează în curțile care strălucesc de mulțimea felinarelor.

Stau cu Sergio într-una dintre grădini. În mâini am pergamentul de la Raffaele, cu care m-am jucat de atâtea ori, încât literele i-au devenit aproape indescifrabile.

Am un gol în stomac și îmi e rău. Nu mi-am putut termina nici măcar băutura din ierburi și acum, fără nimic care să le țină la distanță, vocile au început din nou să murmure fără încetare în mintea mea.

Așadar, până la urmă, Violetta a ajuns tot cu Pumnalele! Cu dușmanii tăi! Ce trădătoare!

De ce îți mai pasă de ea? Ai uitat cum te-a abandonat?

Da, a încercat să ne smulgă din mintea ta!

Mai bine i-ar fi să moară odată!

Jilțul lui Magiano, aflat lângă al meu, este gol, căci și-a luat lăuta și acum stă cocoțat pe arcada de la intrarea în grădină, cântând o melodie

pe care a compus-o chiar azi. La picioarele lui s-a adunat o adevărată mulțime.

Toată lumea s-a îmbătat deja: curtenii se clatină când dansează, se împleticesc și râd zgomotos, ca zurbagiii.

Cu coada ochiului zăresc o imagine a Violettei. Văd cum își dă sufletul pe podeaua unui iatac necunoscut, cum sângele i se scurge într-o baltă care e cât pe ce s-o înghită, în timp ce tot soiul de petrecăreți pășesc peste trupul ei.

Mă silesc să-mi îndrept atenția spre Magiano, sperând că el mi-o poate abate de la imaginea aceea.

În seara aceasta, Magiano însuși este o adevărată priveliște, la care să te tot uiți. Mătăsurile veșmintelor îi sunt aurii și albe, iar în cosițele lungi, aduse peste-un umăr, îi sclipesc tot soiul de zorzoane. Se apleacă și le aruncă un zâmbet luminos celor care-i admiră muzica. Din când în când, se oprește din cântat, să le asculte cererile, iar oamenii îi strigă numele unor vechi melodii populare, apoi izbucnesc în urale și aplauze când ele începe să le intoneze fără greș.

Roșesc când îmi aduc aminte cum îi sclipea apa băii palatului în cosițe, cum își lipise trupul dezgolit de-al meu, în bazinul nostru secret, luminat de strălucirea albăstruie, estompată, a mușchiului-zânelor. Poate că și el se gândește la asta…

Dacă nu ne vei băga în seamă, nu vei schimba nimic, Adelina! Sora ta va muri oricum. Dar pe tine te va bucura asta, nu-i așa?

Șoaptele îmi chinuie mintea până când mă strâmb de durere și îmi prind capul în mâini.

— Maiestatea Voastră?

Vocea lui Sergio, de lângă mine, împrăștie iarăși vocile, alungându-le în cotloanele ascunse ale minții mele. Mă destind, mă mișc puțin pe scaun și mă uit la el. Mă privește, la rândul lui, cu o îngrijorare evidentă.

— Nu-i nimic! încerc să-l liniștesc. Mă gândeam la scrisoarea lui Raffaele.

Și, zicând acestea, ridic răvașul și i-l arăt.

El încuviințează cu un mormăit, în timp ce sfâșie carnea de pe un picior de iepure fript.

— Poate c-a auzit zvonuri despre cum v-ați despărțit și-acum vrea să se folosească de ele împotriva ta. Este posibil ca Violetta nici să nu fie acolo, cu Pumnalele, de fapt.

Ceva dinăuntrul meu prinde să freamăte când mi-aduc aminte de Raffaele. Și, într-o clipită, parcă-l zăresc aievea, așa cum a stat pe puntea corabiei reginei Maeve, înconjurat de flăcări, cu fruntea lipită de a lui Enzo, încercând să-l liniștească pe prinț. Cum mă privea cu ochii plini de lacrimi, în timp ce își clătina capul, cuprins de tristețe: *Dacă dreptatea este ceea ce îți dorești cu adevărat, Adelina, află că nu în felul acesta o vei dobândi!*

— Ba sunt cu toții în Tamoura, îl contrazic, puțin cam prea tare, căci încerc să-mi alung șoaptele din minte. Negreșit, colaborează cu Triada de Aur de acolo. Mai-marii lor cred, probabil, că, dacă o vor folosi pe Violetta mea împotriva mea, mă vor face să acționez necugetat.

— Încearcă să te amăgească să vii la o întâlnire, răspunde Sergio, deși îmi aruncă o privire plină de prudență, care nu se potrivește deloc cu îndrăzneala vorbelor sale. Să te facă să rămâi singură-singură, într-o încăpere cu ei. Dar, în schimb, se vor trezi c-o armată-ntreagă.

Și, zicând acestea, dă de dușcă băutura care i-a mai rămas în cupă, strâmbându-se din cauză tăriei acesteia, apoi face loc pe masă, în fața noastră, dând la o parte tot ce se afla acolo. Scoate un pergament mototolit din buzunar și îl întinde. Îl recunosc imediat, pentru că l-a purtat peste tot cu el, în ultima vreme: este planul de atac al campaniei de cucerire a Tamourei.

— Am scos la lumină toate hărțile împrejurimilor Alamourului pe care le-am putut găsi. Uită-te și tu: orașul are ziduri înalte, dar, dacă putem ajunge acolo, sus, spune și-mi arată o formațiune ciudată de stânci care șerpuiesc de-a lungul părții dinspre răsărit a orașului, putem găsi o cale de a trece peste ele.

— Și cum să facem una ca asta? îl întreb, încrucișându-mi brațele la piept, neîncrezătoare. Balirele nu pot zbura atât de departe spre inima uscatului, și cu atât mai puțin deasupra unui deșert din Tărâmurile Soarelui. S-ar sufoca negreșit în aerul uscat.

Însă, chiar în clipa în care-i pun întrebarea, descopăr eu însămi și răspunsul. Mă uit la Sergio, care-mi zâmbește cu viclenie și își toarnă apă în cupă, în loc de vin.

— Cred că știu pe cineva care ne poate face rost de-o furtună zdravănă, îmi răspunde.

Îi zâmbesc, la rândul meu.

— Ar trebui să dea roade, aprob, aplecându-mă în față, în jilț, să studiez mai îndeaproape calculele lui Sergio.

Sunt de-a dreptul impresionată de felul în care a împărțit restul soldaților noștri.

— Îi vom lua pe tamourani prin surprindere chiar la ei acasă! exclam.

Din pură obișnuință, Sergio îi cercetează din nou pe oamenii care petrec. Îi urmăresc privirea. Pornind dintr-un ungher, prin mulțime se croiește un drum, în uralele și tachinările chefliilor. Începe spectacolul!

— Vom face mai mult decât să îi surprindem, mă încredințează Sergio. Înfrângerea lor va fi atât de răsunătoare, încât Triada lor de Aur va ajunge, în curând, să spele pardoselile de marmură din băile palatului tău regal.

Conversația noastră ia sfârșit, fiindcă procesiunea își face loc către centrul grădinii. Este condusă de doi tineri inchizitori care împing, plini

de voioșie, niște oameni cu mâinile legate, silindu-i să înainteze. Captivii se împleticesc și cad, apoi se chircesc, făcându-mi un soi de plecăciune. În jurul lor, mulțimea izbucnește în urale. Vinul se revarsă din pocale.

— Maiestatea Voastră! strigă unul dintre inchizitori, al cărui păr strălucește în lumină, dând la iveală o sclipire stacojie, care contrastează cu șuvițele-i brunete. I-am găsit pe-ăștia patru pe stradă și ți i-am adus. Unul dintre ei a folosit cuvântul *malfetto.* Celălalt încerca să treacă drept unul de-ai noștri, folosind însemne false.

La auzul acestor vorbe, petrecăreții – care sunt exclusiv oameni care poartă însemnele febrei sângelui – încep să îi blesteme pe captivii înlănțuiți. Mă uit mai bine la cei patru: un bătrân și o femeie în vârstă… Al treilea e un băiat abia trecut de prima copilărie, iar ultimul, o tânără proaspăt căsătorită, care mai poartă încă două inele pe unul dintre degete. Îmi dau seama că fata este aceea care a încercat să poarte însemne false, căci în păr și pe piele e mânjită cu o culoare, acolo unde un inchizitor a frecat-o, pentru a o da la iveală.

— Puneți-i pe toți pe rug! strigă cineva, iar vorbele sale sunt întâmpinate cu urale asurzitoare.

— Haideți să ne distrăm! strigă altul.

De-acolo de unde e cocoțat, Magiano mă privește drept în ochi. Nu mai zâmbește.

Ura și teama lor umplu locul.

Vocile mele s-au pus din nou pe șușotit, pe flecărit, pe deplin deșteptate de-acum, iar teroarea pe care o emană cei patru prizonieri îmi umple simțurile și mă hrănește. Mă uit la ei și nu prea simt niciun pic de milă. În fond, n-a trecut prea mult de când au stat și s-au uitat cum cei însemnați de febra sângelui erau târâți pe străzi și arși pe rug, de când au privit cum familiile ne erau ucise cu pietre de gloatele cuprinse de entuziasm.

Cândva, noi eram cei care ne furișam să luăm prafuri și poțiuni de la spițeri, pe ascuns, cuprinși de disperare și încercând să ne ascundem însemnele.

Cât de repede au învățat vechii noștri dușmani să încerce să ne adopte înfățișarea, cât de bucuroși se ung acum cu alifii colorate, încercând să arate ca noi!

Noi de ce nu le-am întâmpina cu urale pedeapsa?

Lângă mine, Sergio a rămas și el tăcut. Mă uit cum un inchizitor aprinde o torță de la unul dintre felinare, privind apoi în direcția mea, așteptându-mi porunca. La fel ca toți ceilalți. Zgomotul se stinge, în timp ce cu toții așteaptă să-mi audă ordinele.

Sunt regina lor. A tuturor celor numiți *malfetto,* a diformilor, a pociților, a celor care poartă însemnele febrei sângelui.

Eu le ofer ce-și doresc, iar ei îmi dăruiesc credința lor.

Și eu vreau același lucru! îmi vine să le strig.

Îmi întorc privirea spre prizonierii căzuți la pământ care tremură ca varga. Mă uit cu atenție la cel mai tânăr, la băiat. El mă privește, la rândul său, cu ochi pustii. Lângă el, bătrânul își ridică fața plină de lacrimi îndeajuns de mult, încât să-i văd ura reflectată în ei.

Regină demonică! pare să își spună.

Iar eu, una, știu prea bine că asta crede.

Șoaptele din mintea mea devin mai puternice, sunt ca un zumzet. Îmi plec capul și îmi închid singurul ochi, încercând, în van, să le opresc.

În orice altă seară, aș fi nemilostivă, iar asta nu ar fi deloc o noutate, pentru că, în anul care a trecut, am poruncit de nenumărate ori ca anumiți prizonieri să fie executați pe loc, chiar în fața mea. Numai că astăzi parcă mi s-a pus o piatră pe inimă din cauza gravității mesajului lui Raffaele.

Tot soiul de viziuni cu Violetta continuă să îmi potopească mintea.

Îmi e de ajuns să îi arunc o singură privire lui Magiano pentru a lua o hotărâre. Șarlatanul meu își clatină ușor capul, iar cuvintele lui îmi revin în minte, de parcă mi le-ar șopti la ureche chiar în clipa asta. Probabil că se folosește de puterea mea*: Îngăduie-le oamenilor să te iubească un pic,* mi Adelinetta!

— Eliberați-i! mă aud spunând, în timp ce îmi masez tâmplele. Și continuați petrecerea!

Uralele turbulente ale mulțimii se sting, când chefliii înțeleg, treptat, ce am spus. Prizonierii se uită la mine, uluiți. La fel și inchizitorii.

— Oare nu m-am făcut înțeleasă? le strig, cu o voce răsunătoare.

Cele patru margini ale grădinii se întunecă dintr-odată și un vaiet tulburător străbate aerul. Toți cei din mulțime icnesc înspăimântați și se îndepărtează de bezna care crește.

Soldații mei se zoresc să acționeze acum, dezlegând frânghiile care-i leagă pe prizonieri și silindu-i pe aceștia să îngenuncheze pentru a-mi mulțumi.

Captivii se clatină și clipesc, căci încearcă să risipească buimăceala care i-a cuprins, în timp ce eu îi privesc țintă, întrebându-mă cum de sora mea are puterea de a-mi influența deciziile, chiar dacă nu se află deloc prin preajmă.

— Să pieriți din ochii mei de-ndată! le strig, amenințătoare, prizonierilor îngenunchеați. Până nu mă răzgândesc!

Nu-i nevoie să li se spună de două ori. Fata se ridică prima, apoi se grăbește spre bătrân și îl ajută și pe el să stea în picioare. Urmează femeia mai în vârstă. Băiatul așteaptă cel mai mult, căci e uluit să-mi vadă expresia, dar apoi o ia la goană după ceilalți.

Mulțimea se uită ba la mine, ba la fugari, iar, când muzicanții își înstrună din nou coardele,

cântece răzlețe încep să străpungă tăcerea stânjenită.

Îmi abat din nou atenția spre partea de sus a arcadei de la intrarea în grădină, însă Magiano nu mai e acolo.

Absența lui pătrunde prin valul de întunecime care mi se ridică în piept și mă sleiește de puteri. În clipa asta tot ce îmi doresc este să plec de aici și să-l găsesc, așa că țes fantasma invizibilității în jurul meu, în timp ce toți cei din jur încearcă să-și reia petrecerea.

Numai Sergio își dă seama că am dispărut, deși nu mă strigă, să mă oprească.

Clatin din cap, dezgustată, în timp ce merg. Gândurile despre Violetta m-au înmuiat de tot în seara asta!

Îmi croiesc drum afară din grădini și printr-o sală întunecată. Și aici sunt buluciți cei din noua nobilime, oameni cu însemne cărora le-am oferit titluri aristocratice după ce le-am smuls de la stăpânii lor de demult, care nu aveau însemnele febrei sângelui. Îmi croiesc drum printre ei. O aristocrată își varsă vinul când o înghiontesc să trec de ea. Mă grăbesc pe coridor până când ajung la o scară în spirală, păzită de inchizitori, și apoi mă îndrept spre un etaj pustiu. În sfârșit, e liniște.

Mă opresc și îmi lipesc fruntea de perete. Șoaptele se rotesc ca un nor de jur-împrejurul meu de-acum, iar furia lor mă amețește și mai tare. Încerc să îmi revin.

— Magiano! îl strig, întrebându-mă dacă mai este prin preajmă, însă vocea mea răsună, stingheră.

N-ar fi trebuit să-i laşi să plece! se răstesc vocile la mine.

Întotdeauna îmi răspund când nimeni altcineva nu o face.

— De ce nu? le răspund, scrâșnind.

Nevinovății care nu-s periculoși cresc și devin aducătorii tuturor urgiilor. Doar tu, una, știi asta

mai bine decât oricine, nesăbuito ce ești! continuă vocile.

— Un cuplu în vârstă și niște copii, murmur drept răspuns, rânjind batjocoritor. Nu-mi pot face niciun rău!

Îmi închid singurul ochi, iar, în beznă, nălucile șoptitoare se reped spre mine, arătându-și, amenințătoare și nestingherite, colții.

Da, așa crezi? Cât de arogant-ai devenit, lupușor!

Furia mea sporește când ele îmi folosesc vechea poreclă, iar fantomele bat din palme, încântate, drept răspuns.

Da! Da! se bucură. *Asta te înfurie, nu-i așa? Pentru că tu chiar ești arogantă, regina noastră! Privește numai! Băiatul s-a și întors după tine!*

Îmi deschid iar ochiul și privesc în jur. Acolo, chiar pe coridorul din fața mea, stă băiatul cu ochi gravi și mă privește, fără să scoată niciun cuvințel.

Furia mea crește și mai mult, iar nălucile se ivesc, șovăitoare, tremurătoare, undeva, în cele mai îndepărtate unghere ale minții mele.

— Aveam impresia că ți-am spus să pleci! mă răstesc la pușți.

Băiatul nu îmi dă niciun răspuns, ci se mulțumește să facă încă un pas înainte.

Oare chiar îi curg lacrimi de sânge din ochi sau mi se pare?

Febra sângelui! înțeleg.

Furia mea se transformă în nesiguranță.

Apoi, băiatul scoate un strigăt și mă atacă. În mână are un pumnal ascuțit.

Țip, la rândul meu, și mă retrag, poticnindu-mă și ferindu-mi, din instinct, fața cu brațele.

Prin negura gândurilor mele, văd, totuși, că băiatul dispare. Și că o bestie imensă îi ia locul. Furuncule negre îi acoperă cocoașa, iar ghearele lungi îi zgreapțănă podeaua.

Se repede spre mine. Colții îi sunt atât de mari, încât i se răsucesc până deasupra capului.

Este însăși întruparea șoaptelor din mintea mea!

Ce se întâmplă, Maiestatea Ta? Ai ajuns să te temi până și de propriile coridoare?

Fiara se aruncă spre mine cu labele din față întinse spre mine, cu botul larg căscat.

Este o iluzie! Doar o iluzie! De fapt, nici nu-i aici!

Mesajul lui Raffaele m-a tulburat, mi-a distras atenția și mi-a perturbat energia, așa că am pierdut din nou controlul! Asta-i tot!

Dacă voi sta liniștită, monstrul va dispărea într-un nor de praf când va ajunge lângă mine. Nu-mi poate face niciun rău!

Dar nu mă pot convinge să mă opresc. Sunt în pericol.

Trebuie să fug!

Așa c-o iau la goană!

Alerg, cu arătarea pe urmele mele, auzind limpede cum ghearele sale zgârie podeaua de piatră. Simțindu-i, fără putință de tăgadă, răsuflarea fierbinte pe spate.

Coridorul pare să se întindă la nesfârșit înaintea mea, ca o gură căscată și, când clipesc, din pereți ies brațe care încearcă să mă atingă.

Trezește-te! îmi strig, fugind.

Trezește-te!

Trezește-te!

Mă împiedic. Încerc să mă redresez, însă mă prăbușesc în mâini și în genunchi.

Monstrul mă ajunge din urmă și, când îmi ridic privirea spre el, mă cuprinde groaza.

Pentru că de-acum nu mai este o fiară!

Pentru că de-acum are chipul tatălui meu, schimonosit într-o adevărată întruchipare a mâniei.

El mă apucă de încheietură și mă târăște pe podea.

— Unde ți-e sora, *mi Adelinetta?* mă-ntreabă, cu vocea lui stranie, domoală, în timp ce încerc să mă eliberez. Ce-ai făcut cu ea?

Violetta a fost cea care m-a părăsit! N-a fost vina mea. De bună voie, fără s-o silească nimeni, m-a abandonat!

— Ce-am făcut, oare, să merit o fiica de teapa ta? se-ntreabă tata, clătinând din cap.

Cotim și intrăm în vechea bucătărie a familiei noastre, care e ca o peșteră. Aici, tata ia un cuțit de măcelar de pe tejghea.

Nu, rogu-te, nu face una ca asta! aș vrea să-l implor.

— Tu doar deschizi gura și minciunile prind să se reverse de-ndată, nu-i așa? se răstește la mine. De la cine-ai învățat una ca asta, Adelina? De la unul dintre grăjdarii noștri? Sau așa te-ai născut?

— Îmi pare rău! Îmi pare rău! bâigui.

Lacrimile îmi curg de-acum nestăvilite pe obraji.

— Îmi pare atât de rău! continui. Dar nu mint. Chiar nu am habar unde se află Violetta…

Știu prea bine că nu-s o copilă captivă în vechea mea casă! îmi spun, încercând să alung nălucile. *Acum sunt în palatul din Estenzia! Sunt însăși regina Kenettrei! Vreau să mă întorc la petrecere! De ce nu mă pot trezi, oare?*

Tata se uită în jos, la mine. Mă trage cu sila de braț și-mi izbește mâna de podea.

Strig atât de tare, încât aproape că mă înec!

El așază cuțitul de măcelărie pe încheietura mea, apoi îl ridică deasupra capului. Închid ochiul strâns și aștept lovitura.

Vă rog! Vă rog, vreau să mă trezesc! implor.

Șoaptele chicotesc când îmi aud rugămintea. *Cum dorești, Maiestatea Ta!*

— Maiestatea Ta! Maiestatea Ta! *Adelina!* mă strigă.

Mâna încleștată pe brațul meu își slăbește, fulgerător, strânsoarea. Ridic privirea și văd că, de fapt, e a lui Magiano.

Bucătăria noastră cea veche a dispărut, iar eu zac pe podeaua coridorului din palat.

Magiano mă trage spre el. Suspin mai departe. Chiar dacă pe chipul lui se citește îngrijorarea, șarlatanul meu pare ușurat să mă poată privi din nou în ochi, în sfârșit.

Îl îmbrățișez strâns, mă agăț de el. Tremur ca varga, așa, lipită de el.

— Cum de izbutești întotdeauna să găsești cel mai prost coridor unde-ai putea să zaci? mă întreabă Magiano, tachinându-mă doar pe jumătate.

Își apropie fața de a mea și îmi murmură la ureche, iar și iar, ceva ce abia înțeleg, până când șoaptele din capul meu se topesc în umbre.

— Mă simt bine, îi spun, într-un târziu, lăsându-mi capul pe umărul lui.

El se trage înapoi îndeajuns de mult, încât să-mi poată arunca o privire sceptică.

— Nu te simțeai deloc bine, în urmă cu doar câteva minute, mă dojenește.

Trag aer în piept, tremurând, și îmi trec mâna peste față.

— De fapt, de ce-ai venit? M-ai auzit strigându-te, cumva? Sau din cauza celor petrecute afară, în grădină?

Magiano clipește.

— M-ai strigat? se miră, clătinând din cap.

E atât de încordat, încât și-a pungit buzele.

— Sperasem că vei veni să mă cauți! îmi șoptește.

Mă uit la el, întrebându-mă dacă încă mă tachinează, însă acum pare serios.

Pentru prima dată, îmi dau seama că în spatele lui sunt vreo câțiva inchizitori. E însoțit de o întreagă patrulă! Probabil că mă căutaseră peste tot.

Dintr-odată, mă simt foarte ostenită.

Magiano vede că sunt gata-gata să mă prăbușesc și mă susține, petrecându-și mâna după

mijlocul meu și ridicându-mă fără niciun efort. Îi îngădui să facă asta. El le mormăie ceva inchizitorilor, iar aceștia pleacă în șir indian. Îmi închid singurul meu ochi și îl las pe Magiano să mă ducă în iatacul meu.

Provizii:
pâine neagră pentru 2 zile;
carne uscată pentru 2 zile;
apă pentru *6* zile.
Pierderi:
pâine pentru 12 zile, infestată;
apă pentru 12 zile, de nebăut.
Din jurnalul ținut de un soldat necunoscut despre Bătălia pentru insula Cordonna

Adelina Amouteru

Este bine că pornim spre Tamoura a doua zi, sub cerul de un albastru strălucitor.

Săptămânile petrecute pe mare mă vor obliga să mă concentrez asupra noii noastre campanii, ajutându-mă să uit că am pierdut controlul asupra fantasmelor mele seara trecută, pe coridor. Magiano nu mai pomenește nici el nimic despre cele petrecute.

Ne vedem de treburi pe navă, purtându-ne de parcă totul ar fi în regulă: avem întruniri în care stabilim planurile de atac împreună cu Sergio, de parcă nimeni nu și-ar mai aminti de vreun incident. Dar eu știu prea bine că zvonul s-a răspândit printre inchizitorii mei pe care, când și când, îi văd cum șușotesc, ascunși în umbre, și cum mă privesc, circumspecți, prudenți.

Regina noastră înnebunește! probabil că asta își spun unul altuia.

Uneori nu îmi dau seama dacă nu cumva tocmai sminteala mea este aceea care face să apară aceste imagini, păcălindu-mă și făcându-mă să-mi pierd încrederea în mine însămi. Așa că încerc să le ignor, după obicei.

Ce importanță are dacă sunt nebună sau nu? Am o sută de corăbii! Douăzeci de mii de soldați! Trandafirii mei îmi sunt alături.

Sunt *regină.*

Noul meu stindard este alb-argintiu, firește. În centru se află imaginea neagră, stilizată, a unui lup înconjurat de flăcări.

Sunt o creatură care fusese menită să fie dată pieirii pe rug, unde ar fi trebuit să fiu mistuită de flăcări, însă am izbutit să scap și vreau să mi se aducă aminte de asta ori de câte ori îmi privesc blazonul.

Cu fiecare zi care trece și pe care o petrecem pe mare, stindardele alb-argintii par să iasă tot mai mult în evidență pe plumburiul întunecat, ciudat, al oceanului, ca un stol de păsări care se îndreaptă spre noi teritorii unde să cuibărească. O săptămână se scurge, și-apoi o a doua, și-o a treia, iar vânturile molcome ne încetinesc înaintarea și deja am ajuns la Cascada lui Laetes pe care trebuie s-ocolim cu pricepere.

La finalul celei de-a treia săptămâni, mă aflu pe puntea corabiei și privesc navele din urma noastră care par s-acopere marea. Fiecare îmi arborează stindardul. Zâmbesc când văd flamurile. Coșmarul făcut din coșmaruri m-a bântuit din nou, noaptea trecută, de data asta schimbându-se, astfel încât să mă trezesc iar și iar în patul de la bord. Este o ușurare că armata mea mă distrage de la această amintire.

— Ne apropiem de țărmurile tamourane, mă informează Sergio, când se apropie de mine.

În dimineața asta, comandantul oștirii mele poartă armură întreagă, are două pumnale încrucișate la piept și două săbii scurte la spate, iar din carâmbii cizmelor îi ies plăselele altor arme. Părul lui este netezit și dat pe spate, să nu-l încurce. Pare nerăbdător, dornic să se avânte în luptă.

— Vrei să dau ordinul de schimbare a flamurilor? mă întreabă.

Încuviințez:

— Da.

Și eu sunt îmbrăcată ca pentru război. Armura a luat locul veșmintelor mele obișnuite, iar părul îmi este legat la spate într-o serie de cosițe împletite strâns, în stil kenettran. Mi-am lăsat turbanele tamourane acasă. Mă ispitise gândul de a zbura peste Alamour în chip de fată tamourană, însă vreau ca toți cei din Tărâmurile Soarelui să știe ce popor îi va cuceri.

— Cum poruncești, Maiestatea Ta! îmi răspunde Sergio.

Mă uit la el. E încruntat.

Oare și el se gândește la Violetta? mă întreb.

— De data aceasta, vom reuși, îi spun.

Să cucerim Tamoura…

Să dau de urma surorii mele…

— Așa va fi, încuviințează scurt, iar chipul îi rămâne încremenit, pustiu.

Cerul de deasupra noastră, care fusese de un albastru uluitor când părăsiserăm Kenettra, este acum de un plumburiu amenințător. Nori negri acoperă zarea.

Sergio își strânge mai bine pelerina pe lângă trup, cu ochii ațintiți asupra furtunii care se apropie. S-a tot străduit să dea naștere furtunii ăsteia de când am ridicat ancora, iar acum este îndeajuns de puternică, încât să simt deja scânteile din aer care parcă-mi transmit furnicături de-a lungul brațelor.

— Mări negre! mormăie Sergio, arătând spre apele întunecate. Semn rău!

— Maiestatea Ta! mă strigă Magiano.

Vocea plutește spre noi de undeva, de sus, din cuibul-corbului. Ridicăm amândoi ochii spre cer.

— Am văzut pământ! ne lămurește Trandafirul meu, iar brațul său arată în zare.

Când privesc în direcția pe care mi-o indicase, zăresc o fâșie de pământ cenușiu care se ivește sub cerul mohorât. Chiar și de la distanța asta, se zărește limpede conturul neclar al unui zid înalt. Într-o parte, fortificația e întărită de o stâncă abruptă.

O clipă mai târziu, Magiano se lasă în jos lângă noi. Nici măcar nu am observat când a alunecat pe catargul principal.

— Acesta e Alamour, *amore mio,* îmi zice, arătând spre stâncă și spre zid.

Ultima dată când armatele mele s-au îndreptat către Tamoura a fost ca să cucerească teritoriile dinspre răsărit și miazănoapte ale imperiului Triadei de Aur.

Acum, voi pătrunde în cetatea lor de scaun.

Tunetele prind să se rostogolească peste ocean și fulgerele fac norii să strălucească.

Îmi încrucișez brațele. Simt că tremur.

Mama îmi spunea povești despre locul acesta, de unde plecaseră, cândva, strămoșii mei, precum și despre încercările zadarnice ale vrăjmașilor de a-i străpunge zidurile.

Dar eu voi fi altfel decât toți ceilalți atacatori.

Dacă Violetta ar fi aici, ar tremura la auzul tunetelor. Oare asta face acum, undeva, în Tamoura?

Sergio își așază mâna pe plăselele sabiei.

— Nu le-am auzit goarnele sunând, mă informează. Dar dacă nu ne-au văzut încă, ne vor zări în curând. Jumătate din flota noastră va pătrunde în golful lor dinspre apus.

Și, zicând acestea, desenează o imagine invizibilă în aer, gesticulând spre cele două golfuri ale orașului și spre stâncile care se întind de-a lungul laturii dinspre miazănoapte a cetății.

— Spre apus se află portul lor principal, în care-i dificil de pătruns din cauza intrării strâmte. Spre răsărit este un golf mai mic și în care se poate ajunge cu ușurință, însă care-i plin de stânci

ascuțite. Acolo o să răzbatem *noi înșine,* cu cealaltă jumătate a flotei. Putem ajunge în radă, dar nu vom putea arunca ancorele, așa că vom chema balirele.

Sergio se oprește să mă privească, apoi adaugă:

— Sper că te simți odihnită și în plină forță, fiindcă va fi nevoie să invoci o iluzie imensă de invizibilitate pentru noi toți.

Încuviințez cu o mișcare din cap. Chiar dacă tamouranii vor zări o străfulgerare a navelor noastre, de bună seamă că nu se vor aștepta ca toate să dispară pe neașteptate.

În ciuda priceperii mele, invizibilitatea rămâne, totuși, cea mai dificilă dintre toate iluziile pe care le plăsmuiesc. Pentru a mă face nevăzută eu însămi într-un oraș e nevoie, de obicei, de multă concentrare, pentru că, în permanență, trebuie să fiu în stare să pictez deasupra înfățișării mele reale orice se află în jurul meu și, pe deasupra, în timp ce mă deplasez.

Dar aici, în plin ocean, tot ce am de făcut este să țes doar iluzia repetată a valurilor și a cerului peste corăbii. Chiar dacă voi face greșeli, tamouranii oricum vor privi de la mare distanță. Ar trebui să fie ușor de păcălit. Dacă pot să țes invizibilitate deasupra întregii flote, nu vor ști unde ne aflăm până nu îi vom lovi.

— Balirele sunt pregătite? întreb, apropiindu-mă de parapet spre a privi jos, la ocean.

Sergio încuviințează.

— Sunt gata, răspunde.

Dar simt că e neliniștit și ridic privirea. Când îmi zărește expresia, oftează și clatină din cap, apoi adaugă:

— Balirele s-au agitat toată noaptea. Nu-s cine știe ce cunoscător al comportamentului acestor viețuitoare, însă unii dintre membrii echipajului mi-au spus că lor li se pare c-ar fi bolnave. Poate că de vină este ceva din apă.

— Am știut eu mereu că peștii din strâmtoarea asta au un gust ciudat, intervine Magiano, dar nu o zice ca pe o glumă.

Studiez balirele care zboară foarte aproape de suprafața apei, planând. Nu îmi dau seama cât de sănătoase sunt, dar cuvintele lui Sergio mă cam sperie.

— Vor fi îndeajuns de puternice, încât să ne poarte peste golful de la răsărit? întreb, când una dintre ele sare din valuri, cu un țipăt straniu.

Sergio își încrucișează brațele la piept.

— Oamenii îmi spun că balirele vor putea zbura îndeajuns de departe spre inima uscatului, încât să ne treacă peste zidurile cetății. Nu știu însă dacă vor izbuti să supraviețuiască unei lupte lungi.

— Vasăzică, trebuie să lovim iute și cu iscusință, intervine Magiano.

— În esență, da, încuviințează Sergio.

Șarlatanul meu mă privește, ridicând o sprânceană, mirat. Nu o spune, dar știu că își dorește să fi avut pe cineva ca Gemma cu noi.

Poate c-am fi avut, cândva. Numai că Gemma e moartă de-acum.

Oricum, ea te ura! adaugă șoaptele din mintea mea.

Încerc să-mi împietresc inima înainte de a-mi îngădui să mă gândesc prea mult la ea. Pumnalele vor fi acolo, așteptându-ne, împreună cu armata tamourană. Gândul de a-i supune și de a-i face să-ngenuncheze înaintea mea îmi dă o oarecare satisfacție.

În sfârșit! oftează șoaptele mele.

Ca la un semn, toate flamurile noastre alb-argintii devin negre și mai-mai că nu se mai văd, așa cum sunt, conturate pe cerul tot mai întunecat.

Tobele noastre de război bubuie profund și ritmic peste mare. Țărmurile Tamourei sunt tot mai aproape, iar eu zăresc bine turnurile cetății de scaun.

Navele vrăjmașilor s-au adunat în port, unele aproape de intrarea strâmtă, gata să ne oprească.

Dar furtuna lui Sergio se simte deja și Aduce-Ploaie își îndeplinește sarcina. Valurile se zdrobesc de stâncile din port, trimițând o spumă albicioasă în aer și zgâlțâind navele flotei din Tamoura.

Valurile ne izbesc și nouă navele, atât de tare, încât una dintre ele intră în derivă și o lovește pe-a noastră la babord. Sunt aruncată spre copastie, dar bâjbâi după ea și o înșfac strâns, să rămân în siguranță la bord.

În spatele meu, Magiano sare și se cațără pe o velă într-o clipită. Face apoi o piruetă agățat de sart spre scara de frânghie a catargului principal.

— Vei avea nevoie de o priveliște mai bună! îmi strigă. Poți veni lângă mine?

Are dreptate!

Îl iau de mână, iar el mă trage pe prima treaptă. Încet, îmi croiesc drum în sus, în timp ce nava se tot clatină.

Întunericul a cotropit întregul cer aproape, lăsând liberă doar o fâșie albastră deasupra cetății, dar și aceasta e înconjurată deja de învolburați nori de furtună.

Picături de ploaie grele ne lovesc. Un tunet zguduie parcă totul.

De aici, văd întreaga coastă a Tamourei: golful mai mic, din partea de răsărit a orașului, și pe cel mai mare, de care suntem acum periculos de aproape.

Gura golfului se cască în fața noastră, iar stâncile care se aliniază de-a lungul ei sunt ascuțite și zimțate, asemenea fălcilor unui monstru care se ridică din ocean.

Chiar sub ele se află un șir de nave de război tamourane, toate îndreptate spre flota noastră, gata de luptă. O salvă de tun țâșnește dinspre una dintre ele. Este doar un avertisment, însă.

Privesc oceanul din spatele nostru. Navele mele de război kenettrane îmi așteaptă porunca.

Magiano îmi zâmbește strâmb.

— Mergem, Lup Alb? mă întreabă, șăgalnic.

Mă întorc din nou spre portul principal și spre navele tamourane și trag de firele puterii mele.

Vocile din mintea mea se trezesc la viață, nespus de încântate fiindcă au fost eliberate, iar energia din jurul meu sclipește ca o pânză.

Eu sunt întunericul din mijlocul ei, iar întunecimea din mine iese la iveală, căutând teama din inimile soldaților inamici, neliniștea din inimile celor din flota mea. Și, cu ajutorul lor, bezna crește în pieptul meu până când nu mai pot să o țin în frâu.

Așa că-i permit să iasă.

Și-ncep să-mi țes plăsmuirea, iluzia.

Norii de deasupra flotei noastre strălucesc. Sunt de-un albastru spălăcit.

O creatură fantomatică țâșnește din apă, o siluetă de fum negru care se metamorfozează în fantoma unui lup alb, cu fiecare dintre colți mare cât una dintre navele noastre, cu ochii strălucindu-i, roșietici, în vâltoarea furtunii. Plutește deasupra flotei noastre cu privirea ațintită asupra corăbiilor tamourane. Și scoate un răcnet chiar când bubuitul unui tunet zguduie cerul.

Flota tamourană trimite o canonadă către noi, însă eu rânjesc, fiindcă simt ghimpele de teroare din inimile soldaților inamici care știu de-acum că privesc în față un adevărat demon.

Mă uit la Magiano.

— Ești gata? îl întreb.

El îmi face cu ochiul. Ploaia, care coboară în rafale, ne udă până la piele, iar apa se scurge din codițele lui pe care și le-a prins în creștet.

— Sunt întotdeauna gata pentru tine, *amore mio!* mă tachinează.

Roșesc puțin, deși nu voiam asta, și îi întorc repede spatele, înainte ca el să observe.

Apoi, îmi abat toată concentrarea de la iluzia pe care o plăsmuiesc. Magiano își trimite propria

putere, imitând-o pe a mea, și preia el țeserea fantasmei Lupului cel Alb, iar, cât o menține, eu urzesc o pătură imensă de invizibilitate peste toate navele noastre, pe care le fac să se topească în imaginea oceanului negru și a cerului cuprins de furtună.

Dispărem astfel, pur și simplu, în mijlocul valurilor agitate.

Tunurile de pe navele tamourane continuă să tragă spre noi, însă acum îmi dau seama că țintesc orbește, numai în direcția ultimului lor atac.

Suntem îndeajuns de aproape de intrarea în golf, încât să îi pot vedea pe soldații tamourani alergând de colo-colo pe punțile navelor, cu turbanele leoarcă de ploaie. Inima îmi bate mai tare de-ncântare, când îi văd așa de buimăciți.

Vin negreșit după voi toți! le spun în gând.

Vin să-mi iau surioara!

Dedesubt, Sergio urlă din toți rărunchii:

— Foc!

Tunurile noastre explodează la unison, iar ghiulele lor sfâșie navele tamourane. Fulgerător, fumul și strigătele estompate umplu văzduhul.

Dușmanii răspund atacului, însă nu ne pot zări. Nava noastră ajunge la gura golfului, încă ascunsă de invizibilitate, iar Sergio ne călăuzește înăuntru, ocolind în ultima clipă stâncile dințate aflate de o parte și de alta a acesteia.

Magiano mă prinde pe neașteptate de încheietură și mă trage mai jos, în cuibul-corbului. Mă aplec, să mă ascund, urmându-i, instinctiv, exemplul.

O clipă mai târziu, văd ce i-a atras atenția: mai multe balire în armuri argintii se-ndreaptă-n zbor spre noi.

Îmi ia câteva minute bune să îl recunosc pe unul dintre cei cocoțați în spinarea lor și izbutesc s-o fac numai și numai datorită flăcărilor pe care ei le aruncă spre noi.

Enzo!

Au sosit Pumnalele!

Stindardul nostru ia foc, dar arde doar o clipită, până când spuma valurilor înalte se prăbușește din nou peste noi și-l stinge. Numai că flăcările ne-au deconspirat poziția, fie și pentru un moment numai, iar de-acum tunurile tamourane își îndreaptă gurile de foc spre noi. Și explodează toate odată, aruncându-și ghiulele în direcția noastră.

Mă izbesc de Magiano când unul dintre tunurile lor sfâșie o latură a vasului nostru.

Îmi pierd puterea de concentrare, iar iluzia mea prinde să tremure și dispare, îndeajuns de mult cât să ne dea din nou la iveală navele, ce par niște fantome care-naintează împotriva furtunii, înainte să izbutesc să le acopăr din nou.

Deasupra noastră, Enzo face să țâșnească din nou flăcări. De data asta, lovește una dintre navele din ariergardă, iar velele artimonului acesteia iau foc.

De pe alte balire inamicii încep să tragă cu săgeți în direcția noastră. Scrâșnesc și mă lipesc de Magiano, ghemuindu-mă, să mă-ncălzesc acolo sus, în cuibul-corbului. Ascult vâjâitul pe care-l scot săgețile când sfâșie văzduhul.

Nava noastră și încă vreo două au reușit să pătrundă în golf, însă nu ne mişcam îndeajuns de repede, încât să putem respinge flota tamourană care ne așteaptă.

Legătura mea nevăzută cu Enzo trage tare de băierile inimii mele, iar eu simt că el se-ndreptă spre mine, fiindcă, fără de voie, îl chem, totuși, instinctiv.

Așa că prințul meu știe exact unde mă aflu!

Îl văd cum dă târcoale, un războinic care s-a despărțit de ceilalți, pentru a mă hăitui.

Prinț mârșav ce ești!

— Trebuie să pot zbura și eu! îi șoptesc lui Magiano, ridicându-mă împleticit. Trebuie să ne înălțăm și noi în aer!

De îndată ce vorbele îmi ies de pe buze, o pală de vânt ne izbește pe neașteptate și nu-i mai aud răspunsul.

Iute-iute, el mă prinde de mijloc și ne lipește pe amândoi de cuibul-corbului, protejându-ne fețele.

Vântoasa e acum atât de puternică, încât mai-mai c-amenință să ne ia pe sus. Doar faptul că Magiano se ține bine de cuib face să nu fim azvârliți direct în ocean. În același timp, un val se izbește de navă, din spate, cu o forță mult mai mare decât a valurilor furtunii.

— O văd pe Calcă-Vânt! îmi strigă Magiano.

Când ridic capul, să privesc, îmi arată o baliră care trece pe lângă noi, apropiindu-se îndeajuns de mult, încât să pot deslușI buclele blond-arămii ale războinicei pe care o poartă în spate.

Lucent mai are pe cineva cu ea și stă atât de aplecată, de gheboșată, încât mi-e limpede că e de-a dreptul istovită. Dar asta nu o oprește să privească spre noi. Și, de îndată, o altă pală de vânt ne lovește.

Forța izbiturii mă doboară și cad din picioare. Un alt val ne izbește nava dinspre babord.

Mă ridic cu mare dificultate, clipind să scap de apa din ochi și de pe față. Magiano mă ia din nou de braț și lumea parcă se mai limpezește.

Scamatoria lui Lucent m-a făcut să-mi pierd de tot puterea de concentrare, iar de-acum mantia mea de invizibilitate a dispărut, lăsându-mi corăbiile complet expuse. Îmi alung frustrarea, mă întind după firele de energie și reîncep să țes.

Treptat, navele mele dispar iarăși în furtună. În depărtare, războinicii tamourani de pe balire se îndreaptă spre a doua noastră flotă, care se apropie de partea dinspre apus a cetății de scaun.

Invizibilitatea plăsmuită de mine a năucit navele tamourane din portul principal, care trebuiau să asigure apărarea cetății, și vedem limpede cum unele dintre corăbiile noastre au

străpuns blocada și trag cu ghiulele, lovind părțile vulnerabile ale celor mai apropiate vase inamice.

Magiano ne călăuzește spre babord. Își flutură apoi brațele, furios, către una dintre balirele noastre, care trece pe lângă noi.

— Asta-i a noastră! îi strigă soldatului din spatele făpturii.

Balira se întoarce spre noi. Zboară mai jos, apropiindu-se de navă, apoi se cufundă în apă, cu un zgomot teribil. Valul astfel creat ne zguduie vasul.

Magiano se urcă pe velatură, iar eu îl urmez.

Când balira înoată chiar pe lângă navă, sărim peste parapet drept pe spatele ei. Soldatul care se afla acolo se dă jos, aruncându-se în apă și urcând apoi pe la babord, apoi trecând peste copastie.

Magiano mă trage lângă el pe spatele balirei, care lucește din cauza ploii, iar eu mă bucur că avem hamuri care ne ajută să ne găsim echilibrul.

Balira se agită în apă. Se întoarce fulgerător, apoi se ridică, pregătindu-se de zbor.

Chiar atunci, un val de apă oceanică îmi udă picioarele. Trag adânc aer în piept, dintr-odată.

Parcă-mi spusese Sergio ceva mai devreme că în apă era ceva care le făcea rău balirelor. Abia acum înțeleg ce vrusese să spună.

E ceva în neregulă cu oceanul. Simt că există o prezență otrăvitoare aici, o întunecime. Una care mi se pare, totodată, familiară și bolnăvicioasă.

Tremur din cauza senzației și mă încrunt, încercând să îmi dau seama despre ce este vorba. Am mai simțit această întunecime înainte, în coșmarurile mele. O cunosc.

Șoaptele din mintea mea prind să freamăte, cuprinse de încântare.

Gândurile mi se risipesc, pe neașteptate, când, fulgerător, legătura mea cu Enzo se-ntinde la maximum. Icnesc.

În același timp, Magiano trage de frâul balirei, așa că pornim spre înalt. Cârmește scurt

spre dreapta, iar brațul lui îmi înconjoară strâns mijlocul.

Sunt pe cale să strig, când flăcările lovesc spațiul în care ne aflaserăm cu doar o clipă în urmă.

Enzo apare pe cer, la mică distanță de noi. Părul lui negru este bătut de vânt și ploaie, complet ud, și îmi amintesc de îndată de ultima bătălie dintre noi, când am privit în pustiul din ochii lui.

Mă doare inima, chiar dacă simt că îl urăsc. Tresar iar când puterea lui o împinge tare pe a mea, înfigându-și ghearele în mine parcă.

Vocile se năpustesc asupra firelor puterii mele, amenințând să mă transforme într-o marionetă.

Și chiar în clipa aceea, Magiano răspunde cu o lovitură atacului lui Enzo: imită energia Distrugătorului, iar eu văd cum din mâinile Trandafirului meu țâșnesc către prinț șuvoaie de scântei, care se transformă în flăcări atunci când își ating ținta.

Balira lui Enzo se ferește, ducându-l pe Pumnal mai departe de noi, iar presiunea pe care o exercită el asupra energiei mele scade. Pot respira din nou în voie. Apoi, îl atac.

Enzo nu te poate ucide fără să își ia lui însuși viața! îmi spun în sinea mea. *Vrea doar să te înfrângă.*

Încerc să-mi păstrez gândul acesta în minte, căci îmi dă putere.

Fulgerător, întorc balira noastră, să-l pot privi drept în față pe prinț. În același timp, trag de legătura noastră nevăzută și o potopesc cu întunecimea mea, iar firele energiei mele i se implântă în inimă, ca niște clești, înecându-i puterea.

Se cutremură, cu ochii strâns închiși. Trage cu putere de frâiele balirei sale, iar creatura cârmește, cât mai departe de mine. Coboară apoi.

Energia lui o împinge pe a mea, fierbinte, clocotită. Focul îmi arde întunericul. Tresar.

Zburăm tot mai jos, până când Enzo atinge apa. Ploaia mă lovește în față, iar eu îmi șterg cu disperare singurul ochi, încercând să deslușesc ceva.

Prin legătura dintre noi, Enzo își repede toată energia spre mine. Încep să văd ca prin ceață și mai multe umbre se furișează înainte.

Nu!

Nu! Nu îmi pot permite să cad pradă iluziilor mele tocmai acum!

În mijlocul haosului, pot deslușI vocea lui Enzo, de parcă mi s-ar adresa direct, în sinea mea: *Nu ai ce căuta aici, Adelina! Pleacă de-ndată!*

Cuvintele lui trimit un adevărat șuvoi de furie prin mine, așa că mân mai repede balira noastră.

Acum suntem foarte aproape de țărm, iar câteva dintre navele noastre au reușit să spargă linia de apărare tamourană.

Gândul la victorie parc-ar dănțui în mintea mea.

Aparțin oricărui loc, de oriunde doresc! Și voi cuceri Tamoura, exact cum am luat și Kenettra de la tine.

Dar focul lui Enzo mă pârjolește pe dinăuntru, înconjurându-mi inima și strângând-o ca-ntr-o menghină în firele puterii sale.

Un alt strat de sudoare mă acoperă, pe neașteptate, iar privirea mi se încețoșează și mai tare. Mă văd aproape cum mă-ntind după energia din aer și cum încep să țes ceva.

Nu! Nu-i pot îngădui să mă controleze!

Ești a mea, Adelina, mormăie Enzo. *Întoarce-ți puterile împotriva flotei tale.*

Nu îl pot opri. Mâinile mi se ridică, fără voia mea, gata-gata să îi facă pe plac.

Apoi, simt cum întreaga lume se sfâșie ca un văl parcă și îmi dau capul pe spate, căci sunt cuprinsă de agonie.

O mantie de invizibilitate ascunde acum flota tamourană de a mea. În același timp, arunc iluzia unei dureri imaginare asupra propriilor călăreți care zboară pe balire în jur.

Cu toții încep să strige.

Îi privesc, neajutorată, cum se prăbușesc de pe balire, căci nu mai pot nici să trag aer în piept din cauza puterii pe care o revărs.

Mă căznesc să respir.

Lumea e cuprinsă de negură.

Mă silesc din răsputeri să-mi concentrez toată atenția asupra legăturii dintre mine și prinț. Am senzația că mâinile lui Enzo se strâng în jurul inimii mele, și că strâng și tot strâng, până când sunt pe punctul de a exploda.

Trebuie să rup legătura dintre noi! îmi dau seama.

O voce limpede strigă deasupra noastră:

— Adelina! Oprește-te!

Chiar înainte să îmi pot ridica privirea, să văd cine-i acolo, știu că Raffaele a fost cel care a încercat să mă oprească.

Și nu este singur!

În fața lui, pe spatele balirei, văd că zace o făptură mică și delicată care este nimeni alta decât Violetta, cu părul ei negru, mătăsos, bătut de vânt! Brațele lui Raffaele o înconjoară, să o protejeze.

Surioara mea este aici! Cu ei! îmi spun.

Pentru o clipă, totul dispare în jurul meu.

Tot ce pot face este să privesc în continuare cum Raffaele se întoarce spre mine și își deschide gura să spună ceva.

Ceva îmi trece prin fața ochilor. O mantie albă.

Unul dintre inchizitorii mei!

Am timp numai să arunc o privire într-o parte, înainte să-mi văd unul dintre propriii soldați pe o baliră, izbindu-se de noi, cu ghioaga ridicată deasupra capului.

N-am timp să mă gândesc și nici să-mi ridic brațele, să mă apăr.

Nimeni nu are.

Inchizitorul își leagănă ghioaga și mă pocnește tare în umăr, iar forța loviturii mă aruncă de pe baliră.

Șoaptele din mintea mea se pun pe urlat.

Lumea se prăbușește parcă asupra mea și se înnegurează, până când nu mai văd nimic și izbutesc doar să aud strigătele lui Magiano care vin de la mare depărtare.

Apoi totul este înghițit de beznă.

Astfel, suntem de acord că, dacă va veni ziua, trupele mele, aristanii, vor intra în stăpânirea Amaderei de Răsărit, către gura râului, iar trupele tale, salanii, vor intra în posesia Amaderei de Apus, așijderea. Nu va fi nicio vărsare de sânge.

Tratat între aristani și salani înaintea celui de-al Doilea Război Civil din Amadera (770–776)

Adelina Amouteru

Mă trezește zgomotul făcut de niște lanțuri. Am nevoie de o clipă-două să îmi dau seama că acestea sunt strânse în jurul încheieturilor mele! Lumea se limpezește pentru un moment, doar pentru a se încețoșa din nou apoi, iar asta se repetă iar și iar, încât mai pot deslușI doar că tot ce mă înconjoară e în nuanțe de cenușiu-închis și argintiu.

Lespedea de sub mine este rece și umedă.

Pentru o clipă, mă simt de parc-aș fi din nou în temnițele de sub pământ ale Turnului Inchiziției. Tata tocmai a murit, iar eu urmează să fiu arsă pe rug. Deja pot auzi chicotelile fantomei lui venind dintr-un ungher al celulei și îi zăresc fantasma neclară sprijinindu-se de un perete. Îi văd de-acum până și rana din piept, căscată larg, care sângerează, și gura schimonosită într-un rânjet.

Încerc să mă ascund de el, însă lanțurile mă împiedică să mă îndepărtez. Niște șușoteli se aud de la mare distanță, parcă, deasupra mea.

— Se trezește!

— Du-o în fața Triadei de Aur! spune altcineva. Ai grijă cu lanțurile acelea! Unde-i Mesagerul? Avem nevoie de ajutorul lui…

Cei doi vorbesc în tamourană, așa că nu pricep ce-și zic mai departe. Vocile se sting și, o

clipă mai târziu, simt că sunt ridicată de jos. Lumea mea se clatină.

Încerc să mă concentrez asupra unui lucru, asupra oricăruia din jurul meu, însă sunt prea ameţită. Şoaptele îmi umplu capul cu tot soiul de prostii de-acum, apoi dispar.

Străbatem un coridor, nişte scări şi simt dintr-odată briza răcoroasă a nopţii…

În apropiere, aud o voce pe care o cunosc foarte bine.

Magiano!

Mă întorc, dorindu-mi să îl văd, însă nu par să îmi dau seama unde se află.

Pare furios. Vocea lui pluteşte spre mine, apoi se îndepărtează, până când nu îl mai aud deloc.

O să-l tortureze! înţeleg.

Gândul acesta îmi stârneşte fiecare dram de energie, îndemnându-mi fiecare uncie de putere să iasă la suprafaţă, aşa că mârâi şi lovesc orbeşte.

Îi omor dacă-ndrăznesc să-i facă rău!

Dar atacul meu este slab şi lipsit de coordonare. Strigăte răsună în jurul meu, iar lanţurile care-mi leagă braţele se încordează dureros. Puterea mea cedează iar.

Unde-i toată lumea?

Gândul e clar şi încerc să mă agăţ de el. Unde este Sergio? Unde este flota mea? Unde mă aflu?

Oare m-am rătăcit într-un alt coşmar?

Amintirea luptei îmi revine, chinuitor de încet, moment cu moment. Puterea lui Enzo o copleşise pe a mea.

Fusesem atacată de unul dintre inchizitorii mei. Atât îmi amintesc. Gândul pare începeţoşat, însă rămâne destul de mult, încât să-l pot analiza.

Saccoriştii, revolta împotriva mea…

Un şobolan se va strecura mereu prin crăpături, îmi spun şoaptele.

Nu mă mai pot bucura de răcoarea nopţii, pentru c-am reînceput să urc o scară. Suntem afară şi nişte soldaţi – nişte soldaţi *inamici* – mă conduc

în sus, pe niște trepte. Ridic capul, slăbită. Scara pare să se întindă la nesfârșit, de fiecare parte a noastră, și pare să ducă la cer.

Turnuri se înalță deasupra capetelor noastre, lumânări ard la ferestre, făcând o lumină aurie, iar în față un șir de arcade enorme se avântă pe deasupra noastră.

Ridic privirea spre locul din capul scării unde se află o ușă grandioasă, încadrată de coloane și meșteșugit sculptată cu un model ce pare alcătuit din mii de cercuri și pătrate care se repetă.

Pe șase dintre cele mai înalte coloane sunt cioplite cuvintele: LOIALITATE. IUBIRE. CUNOAȘTERE. SÂRGUINȚĂ. SACRIFICIU. CUCERNICIE.

Sunt cuvinte tamourane, însă le recunosc pe toate: sunt cei șase stâlpi tamourani, celebri-n toată lumea.

Apoi, mă împiedic pe scări, și cineva mă ajută să mă ridic. Îmi plec capul și-mi pierd cunoștința.

Când mă trezesc din nou, descopăr că zac în mijlocul unei camere mari, circulare. Zumzetul scăzut al unor voci răsună în jurul meu. Lumânări sunt înșirate de jur-împrejurul încăperii, și lumina mai vine și de undeva, de deasupra mea, îndeajuns de puternică, încât să scalde tot ce văd.

Simt o apăsare cumplită în piept, căci legătura nevăzută dintre mine și Enzo, atât de familiară, este întinsă la maximum acum, iar energia sa palpită și tremură. Probabil că prințul se află în această încăpere.

Mâinile îmi sunt tot încătușate și îmi plesnește capul de durere, însă, de data asta, lumea își recapătă contururile îndeajuns de mult timp, încât să pot gândi limpede. Mă împing, silindu-mă să stau în capul oaselor.

Mă aflu în mijlocul unui cerc desenat pe podea, ale cărui margini sunt înfrumusețate de cerculețe.

Trei tronuri se află în cameră, la distanță egală unul de celălalt. Toate sunt îndreptate cu fața spre mine. Pe fiecare șade câte o persoană înaltă, îmbrăcată în cele mai fine mătăsuri aurii, cu părul ascuns de un turban tamouran.

Triada de Aur! îmi dau seama. *Mă aflu în sala tronului din Tamoura, în fața celor trei monarhi!*

Clipesc, să-mi limpezesc mintea încețoșată și privesc repede de jur-împrejurul încăperii. Soldații se agită, căci mișcările mele îi neliniștesc.

Imediat, din instinct, îmi strunesc puterea, căci firele de teamă și de nesiguranță de pretutindeni parcă m-ar chema cu putere, și arunc asupra tuturor o plasă de iluzii. Pe dată, camera se cufundă-n beznă, strigătele umplu aerul și, ca un adevărat bici, durerea se răsucește în jurul soldaților tamourani aflați în apropierea mea. Câțiva dintre ei se pun pe urlat, iar eu rânjesc, arătându-mi toți dinții, cu ochii țintă la ocârmuitorii lor.

— Stai liniștită, Adelina! mă îndeamnă o voce pe care o recunosc de-ndată ca fiind a lui Raffaele.

Mă răsucesc, atât cât îmi permit lanțurile să mă mișc, și îl caut. Se află lângă unul dintre tronuri, cu mâinile ascunse în mâneci. Pare serios, însă expresia lui gravă nu-i știrbește, câtuși de puțin, frumusețea.

Părul i se răsfiră liber în seara aceasta, negru cu șuvițe de un azuriu strălucitor precum safirul, care sclipesc parcă în lumina lumânărilor.

Întocmai cum mi-l amintesc!

Mă privește, la rândul său, calm. Ochii lui par să-și schimbe culorile, în funcție de lumină.

Lângă el se află niște arcași, cu arbaletele îndreptate spre mine.

— Destramă-ți iluziile! îmi cere Raffaele. Te afli la mila regelui Valar, a regelui Ema și a regelui Joza, ocârmuitorii mărețului imperiu al Tamourei.

Ridică-te, ține-ți în frâu puterile și adresează-te Maiestăților Lor!

Mă cuprinde furia, chiar dacă știu că Raffaele are dreptate. Puterile mele sunt încă doar niște iluzii și nu voi putea să țâșnesc îndeajuns de repede, încât să împiedic arbaletele să își lovească ținta. Aș muri în câteva clipite, dac-aș încerca să scap.

Gândurile mi se perindă cu iuțeală prin minte.

De ce m-a adus Raffaele aici? De ce nu m-a ucis încă? I-ar fi putut lăsa să tragă cu săgeți fără să mă avertizeze!

Și cel mai presant gând este: dacă Violetta se află aici, în Tamoura, de ce nu i-au folosit abilitatea împotriva mea? De ce nu mi-a luat deja surioara mea puterile?

Dar ceea ce îmi stăvilește cu adevărat dorința de a ataca din nou este faptul că zăresc o persoană ascunsă în umbră, la câțiva pași de Raffaele, cu ochii pironiți asupra mea și mâinile sprijinite pe plăselele pumnalelor prinse la cingătoare.

Când îi surprind privirea lui Enzo, odgonul nevăzut care ne unește se întinde atât de tare, încât icnesc, fără să vreau. Nu am mai simțit niciodată o legătură atât de puternică și, totodată, de *malefică.* Pe care pare să o perceapă și el – chiar și de aici, de unde stau, simt că strânge din dinți și că își încordează, parcă, fiecare mușchi.

Ochii prințului sunt mai întunecați decât i-am văzut vreodată. Nu mai sunt însuflețiți deloc de scânteia vieții. Sunt de nepătruns și posomorâți, lipsiți de vinișoarele de un roșu aprins care îi animau cândva, pustii și necruțători.

Mă privește de parcă nu m-ar recunoaște. Nu spune niciun cuvânt.

Tresar din nou când odgonul dintre noi se întinde, apoi slăbește, și iar se-ntinde… La fel ca în timpul bătăliei noastre aeriene, el încearcă să mă supună, să-mi controleze puterea. Dar simt și durerea care străbate legătura noastră, împletită cu

propria energie. Îmi dau seama că prințul a fost rănit, în luptă.

Mă încordez.

Cum îndrăznești să încerci să mă controlezi?

Încet, dau drumul iluziilor aruncate asupra soldaților și îmi aduc energia înapoi în piept, protejând-o împotriva energiei lui Enzo.

Câțiva dintre oșteni cad în genunchi, încă tremurând din cauza durerilor iluzorii. Atunci, îmi încrucișez, precaută, brațele la piept, astfel încât Raffaele să vadă că m-am oprit. Dacă îmi va studia energia acum, va ști că nu sunt pe cale să atac.

Dar nu mă voi pleca în veci în fața unei puteri străine!

Îmi pironesc privirea asupra unuia dintre regi și sunt mulțumită când văd că se holbează și el la mine. Sunt tentată să îmi fac ochii roată prin toată încăperea, să surprind și căutăturile celorlalți doi regi, însă atunci ar trebui să mă răsucesc pe podea, ca o cerșetoare. Iar eu, una, nu voi face una ca asta aici!

— Ce s-a-ntâmplat cu flota mea? mă mulțumesc să-ntreb, ridicând privirea către rege. Cu Trandafirii mei?

— *Choursdaem,* îi spune Raffaele regelui. *Rosaem.*

Regele îi răspunde și el ceva lui Raffaele. Nu înțeleg însă mai nimic, dar nu îmi scapă felul peltic în care-mi rostește numele, ușor batjocoritor.

Raffaele își înclină capul și apoi se întoarce iar spre mine.

— Războiul se poartă în continuare, chiar în aceste clipe, regină Adelina! traduce fostul consort pentru mine. Armatele noastre sunt într-un impas, fiindcă oștenii tău știu că ești prizoniera noastră. Un alt Trandafir se află, de asemenea, în puterea noastră. Nu i s-a făcut niciun rău… până acum.

Un alt prizonier! Probabil că Magiano…

Doar el fusese alături de mine, pe baliră, și, de fapt, parcă-i și auzisem vocea mai devreme.

Energia mea răbufnește din nou, iar Raffaele îmi aruncă o privire menită să mă avertizeze să-ncetez. Cu mare dificultate, înghit și mă înfrânez. Viața lui Magiano depinde de felul în care mă voi comporta.

— Se pare c-ai fost trădată de unul dintre inchizitorii tăi, mă anunță Raffaele.

Unul dintre ai mei!

Faptul că Raffaele a văzut asta mă înnebunește de furie.

— Tu ai adus un rebel în mijlocul oamenilor mei, nu-i așa? mă răstesc la el.

— Nu a fost nevoie, îmi răspunde conducătorul Pumnalelor. Oricum ai fi pierdut lupta.

— Nu te cred! strig.

Raffaele își păstrează calmul.

— Unul dintre oamenii tăi te-a atacat, repetă, calm. Să fie, oare, ceva neobișnuit?

Nu! recunosc în sinea mea. *Nu este deloc neobișnuit…*

Și, zicând acestea, toate tentativele de asasinare anterioare îmi revin în minte, chiar dacă încerc degeaba să le țin la distanță.

Rebelii sunt peste tot!

Scrâșnesc.

Îl voi jupui de viu pe trădătorul acela!

Regele vorbește din nou, iar Raffaele îmi traduce spusele lui.

— Ce ai face tu dac-ai fi în locul nostru? se pare că m-ar fi iscodit monarhul, în timp ce năluca unui zâmbet se ivește pe buzele regelui tamouran. Ne-ai decapita, fără îndoială, și ne-ai înfige capetele în țăruși, spre a fi văzute de armatele noastre. Am auzit că asta ai făcut în alte orașe cucerite. Poate c-ar trebui să facem la fel și să îți agățăm trupul de catargul corabiei noastre. Asta ar pune capăt nespus de iute războiului.

Inima îmi bate mai repede, însă nu vreau să-l las să vadă că mă tem. Gândurile mi se învârtejesc

în minte. Cum voi scăpa de aici?

Îl privesc din nou pe Raffaele. Ce înțelegere au făcut, oare, Pumnalele cu monarhii din Tamoura?

Și mai e și Violetta! îmi amintesc.

— Unde-i sora mea? întreb, cu furie în glas.

Raffaele face un pas spre mine.

— Se odihnește, îmi răspunde.

Asta înseamnă că nu se simte bine! înțeleg.

Mă încrunt.

— Minți! îl reped. Te-am văzut călărind împreună cu ea, în luptă.

— Nu era în stare să te-nfrunte, mă lămurește Raffaele. Am adus-o cu mine doar ca s-o vezi.

Oare motivul pentru care Violetta nu mi-a luat puterile este că… e prea slăbită pentru a izbuti s-o facă?

— M-ai mințit atât de des, Mesagerule! îi spun, cu un calm deliberat. De ce te-aș crede acum?

— În numele zeilor, nu merită una ca asta! mormăie atunci Michel, care e undeva, ascuns de umbre.

Arhitectul arată altfel decât mi-l amintesc: este mai slab, are obrajii supți, iar ochii lui sunt pironiți asupra mea și-n ei clocotește ura.

— Decapitați-o și trimiteți-o înapoi în Kenettra! continuă Pumnalul. Aruncați-i stârvul în ocean, hrană peștilor! Ea a aparținut dintotdeauna lumii de dincolo. Poate că asta va drege totul…

Mă încrunt, uimită de cruzimea cuvintelor și de faptul că vin din partea aceluiași băiat care, cândva, îmi lăudase modul în care plăsmuisem iluzia unui trandafir. Ținuse atât de mult la Gemma, încât orice brumă de prietenie va fi simțit pentru mine dispăruse în ziua în care am făcut-o să se prăbușească din înalturi. Fata care am fost cândva se zbate înăuntrul meu, dând-o la o parte pe regina întunecată, să-și poată aminti trecutul.

Îmi dau seama însă că nu îmi amintesc deloc cum râdea Michel!

Raffaele nu își dezlipește ochii de la mine. Spre surprinderea mea, cei trei regi par să aștepte ca el să vorbească. După un alt moment de tăcere, conducătorul Pumnalelor face un pas în față.

— Există o mie de lucruri pe care *le-am putea* face, acum, că ești prizoniera noastră, spune. Dar ce *vom face* este să te eliberăm.

Clipesc, uluită.

— *Să mă eliberați?* îl îngân, încruntându-mă, nedumerită.

Raffaele încuviințează cu o mișcare din cap.

O, se vede c-a început deja să-ncerce să mă manipuleze!

Nu vrea niciodată să spună doar ceea ce spune.

— Ce vrei de fapt, Mesagerule? îl întreb, pe un ton tăios. Vorbește! Suntem în plin *război!* De bună seamă, nu te aștepți să cred că tu și tamouranii m-ați elibera, cumva, din bunătatea inimilor voastre.

În tăcere, unul dintre regi se întoarce spre Raffaele și își ridică mâna împodobită cu bijuterii.

— Ei bine, Mesagerule, spune unul dintre membrii Triadei de Aur, iar vocea îi răsună în cameră. *Sa behaum! Spune-i!*

Raffaele se apropie de mine și-mi șoptește aproape:

— Adelina, te eliberăm din captivitate fiindcă avem nevoie de ajutorul tău.

Din tot ce-mi imaginasem c-ar fi putut spune, la *asta* chiar că nu m-așteptasem!

Vreme de câteva clipe nu sunt în stare decât să-l privesc, căci nu-mi vine să cred.

Apoi, încep să râd, iar șoaptele mi se alătură.

Probabil că înnebunești! îmi spun vocile mele.

Ceva din expresia lui Raffaele izbutește să-mi facă râsul să-mi înghețe pe buze.

— Tu chiar vorbești serios, îngăim, înclinându-mi ușor capul, pentru a-i imita, cu ironie, gestul cel atât de familiar. Trebuie să fii disperat, dacă poți să crezi c-aș colabora cu tine și cu Pumnalele tale!

— Nu vei avea de ales! mă contrazice. Viața surorii tale depinde de asta, la fel și a noastră, a tuturor. Mă arată cu degetul și adaugă: La fel și *a ta.*

Tot mai multe minciuni! îmi spun.

— De aceea mi-ai vorbit despre ea? De aceea ai vrut s-o văd pe Violetta cu tine? Ca s-o poți folosi împotriva mea? Clatin din cap, apoi adaug: Câtă cruzime, chiar și pentru tine!

— Măcar eu am primit-o cu brațele deschise, îmi răspunde Raffaele. Tu ce ai făcut?

Ca de obicei, cuvintele sale își ating ținta.

Asta ai dorit, Adelina! mă somează șoaptele. *Ai vrut s-o găsești pe Violetta, fiindcă aveai propriile motive. Acum, ai găsit-o.*

Raffaele continuă:

— Cândva, sora ta a luat niște documente de-ale mele de pe corabia regală din Beldain. Îți amintești ce afirmau?

Îmi dau seama că se referă la pergamentele pe care mi le-a arătat Violetta înainte să mă părăsească. Acestea spuneau că toate Elitele sunt menite să moară tinere, copleșite de puterile lor.

Ca de obicei, gândul la teoria lui mă face să mă înfior.

Îmi aduc aminte de rana lui Teren care nu se mai vindecă, de setea permanentă a lui Sergio.

De iluziile mele scăpate de sub control.

— Da, îi mărturisesc. Și ce-are asta a face cu mine?

Raffaele se uită la fiecare dintre regi, pe rând. Ei îi fac un semn în tăcere, acordându-i, fără cuvinte, permisiunea. Soldații tamourani se apropie de mine, din locurile unde stătuseră de pază în ungherele sălii tronului. Mă încordez, când

îi simt. Raffaele își înclină capul spre mine, apoi pornește spre intrare.

— Vino cu mine! îmi cere el.

Enzo se foiește, de parcă ar vrea să ne însoțească, dar se oprește când conducătorul Pumnalelor îl oprește cu o clătinare din cap.

— Puterea lui o afectează prea mult pe a ta, îmi spune Raffaele. Trebuie să fii singură pentru a înțelege.

Alții îl urmează. Sunt trasă în picioare de soldați, dezlegată de la podea și condusă. Ieșim din sală și intrăm pe un coridor, apoi părăsim palatul și ne îndreptăm spre țărm. Apăsarea din pieptul meu se liniștește, iar eu respir ușurată, în timp ce zidurile și dealurile se interpun între mine și Enzo.

Este o noapte întunecoasă. Singura lumină vine dinspre razele lunilor, pe care le întrezăresc printre nori. Furtuna pe care Sergio a abătut-o peste ocean s-a risipit deja, însă mirosul de ploaie atârnă în aer, iar ierburile sunt ude și grele.

Îmi întind gâtul, căutând. Undeva, în depărtare, în larg, clătinate de valuri, se află corăbiile mele și Sergio.

Mă întreb la ce se gândește Trandafirul meu.

Mă întreb unde l-au dus tamouranii pe Magiano.

Continuăm până când ajungem chiar lângă apă. Aici, Raffaele se apropie de noi și le șoptește ceva soldaților care mă împing spre apă. Dintr-odată, am senzația că vor să mă înece în ocean și că întregul ritual va sfârși acolo. Mă zbat pentru un moment, însă fără folos.

Înaintez, împleticindu-mă. Spre surprinderea mea, Raffaele se apropie de mine. Acum stăm pe nisipul ud și privesc valurile care se mișcă în direcția noastră. Apa și spuma mării se avântă spre plajă, iar eu inspir fulgerător, când apa rece îmi atinge picioarele. Raffaele o lasă să îi treacă peste picioare și să-i ude poalele veșmintelor.

Și, pe neașteptate, am din nou aceeași senzație. Simțisem doar o frântură din întunecimea stranie a oceanului în timpul bătăliei, și apoi o dădusem uitării. Dar acum, când lumea din jur este îndeajuns de tăcută, încât să mă pot concentra, pot să percep de-a dreptul moartea din apă.

Valurile se retrag, apoi se avântă din nou. Îmi udă iar tălpile. Tresar când simt energia rece care formează un vârtej în adâncuri.

Raffaele mă privește, cu ochii lui care strălucesc în culori diferite.

— *Mi Adelinetta,* tu, mai mult decât oricine, ar trebui să recunoști această energie.

Mă încrunt. Ceea ce simt îmi întoarce stomacul pe dos și e nespus de malefic, încât îmi vine să vărs, însă, în același timp, îmi dau seama că aștept cu nerăbdare fiecare val, sperând să capăt o nouă doză din acea energie întunecată.

— Da, îi răspund, mecanic, aproape împotriva voinței mele.

Raffaele încuviințează.

— Îți amintești ziua în care ți-am testat prima dată puterile? mă întreabă. Îmi aduc bine aminte la ce ai reacționat. La ambiție, la pasiune, într-adevăr, însă mai ales la teamă și la furie. Tu ai fost și ai rămas încă singura persoană pe care am întâlnit-o și care e născută din ambii îngeri care păzesc lumea de dincolo. Energia ta este legată de tărâmul zeilor mai mult decât a oricărei persoane pe care o cunosc.

Vasăzică, energia pe care o simt în apă este a lumii de dincolo.

Expresia lui Raffaele este gravă.

— Elitele există *numai și numai* din cauza unui dezechilibru între tărâmul pieritor și cel nemuritor. Valurile de febră a sângelui au fost pricinuite în lumea noastră de o breșă străveche între aceste două lumi. Existența noastră, a celor însemnați, sfidează ordinea firească a lucrurilor, sfidează Moartea însăși. Iar, când regina Maeve l-a

adus înapoi pe Enzo, asta nu a făcut decât să grăbească procesul. O întrepătrundere a celor două tărâmuri otrăvește lent tot ce se află în lumea noastră.

Mă cutremur. Valurile se avântă din nou înainte, iar eu îmi închid singurul ochi, scârbită de ele și totuși atrasă de energia lor întunecată.

— Motivul pentru care i-am convins pe regii din Tamoura să te elibereze, cu condiția încheierii unui armistițiu, este că avem nevoie de ajutorul tău să găsim o soluție, continuă Raffaele, cu ochii pironiți asupra liniei orizontului. De-a lungul țărmurilor Tamourei se simt deja efectele acestui dezechilibru dintre lumi. Dacă nu vom face nimic, în curând, vor pieri nu numai toate Elitele, ci și întreaga lume.

Privesc, la rândul meu, în zare, căci nu vreau să-i îngădui lui Raffaele să aibă dreptate. Ce idee ridicolă!

— Ce legătură au reacțiile mele cu toate acestea? îl întreb, într-un târziu.

Raffaele oftează și își pleacă fruntea.

— Cred c-ar fi mai bine să te ducem la sora ta.

Am încercat fiecare rădăcină, frunză și leac despre care am cunoștință, însă nimic nu a avut rezultatele dorite pentru pacienții mei. Doar doi dintre ei au supraviețuit, iar amândoi au rămas cu mâinile decolorate. Ați pomenit de un băiat de șase ani cu cicatrice pe chip. Mai trăiește încă?

Dottore[31] *Marino di Segna către* dottore S*iriano Baglio, scrisoare din cea de-a doua zi a lunii lui iuno* 1348

Adelina Amouteru

Violetta… Abia dac-o pot recunoaște!

Pielea ei, cândva de un măsliniu lucios, atrăgător, este de o paloare ciudată, alb-cenușie, iar semne purpurii, ca niște vânătăi, îi acoperă brațele și picioarele, ajungându-i până la gât. Ochii ei sunt înfundați în orbite din pricina bolii, iar trupul îi este mult mai slăbit decât mi-l amintesc.

Când intrăm, începe să se agite. Mă întreb dacă ne poate încă simți puterile în apropiere.

Raffaele merge spre ea și se așază cu grijă pe marginea patului. După o vreme, mă apropii și eu.

Poate că nu e sora mea, ci vreo fată pe care au confundat-o cu ea. Violetta nu are însemne. Nu e palidă.

Nu poate fi ea!

Mă apropii și mai mult, până când o privesc drept în față, studiindu-i trăsăturile. Părul ei este jilav, iar pielea, acoperită cu broboane de sudoare. Pieptul i se ridică și coboară repede, de parcă ar respira cu dificultate.

Ia uite ce i-au făcut! îmi sâsâie șoaptele din mintea mea, iar eu mă întorc spre Raffaele.

— Voi ați adus-o în halul ăsta! îi spun cu o voce joasă, care nu prevestește nimic bun.

Lanțurile mele zornăie. Soldații aliniați de-a lungul pereților iatacului Violettei își scot arbaletele, cu toate săgețile îndreptate spre mine.

— Vânătăile astea de pe brațele și picioarele ei…, încep, dar mă opresc să privesc din nou însemnele care o brăzdează. Ați bătut-o, nu-i așa? *O folosiți* împotriva mea!

— Până și tu știi că nu-i adevărat! îmi răspunde Raffaele.

Chiar dacă nu vreau să dau crezare spuselor lui, citesc în ochii săi că are dreptate.

Înghit în sec, încercând să-mi ascund teama și repulsia pe care mi le provoacă felul în care arată sora mea.

— De cât timp e așa? întreb.

Speram ca Raffaele să nu poată simți schimbarea din energia mea, însă el își înclină capul spre mine cu un gest delicat, familiar. Se încruntă ușor.

— Însemnele i-au apărut chiar în seara dinainte să-ți scriu mesajul, îmi mărturisește.

Vasăzică, n-a trecut nici măcar o lună de atunci! îmi dau seama.

— Este imposibil să se fi schimbat atât de repede! zic cu voce tare.

— Abilitățile noastre ne îmbolnăvesc în chipuri diferite, adesea făcând să se manifeste opusul a ceea ce ne-a conferit până acum forță, mă lămurește Raffaele, rămânând enervant de calm. Puterea Violettei a făcut-o să fie imună la însemnele febrei sângelui, tot așa cum abilitatea de a zbura a lui Lucent o făcea ușoară și puternică. Acum, totul s-a inversat. Întâlnirea dintre lumea nemuritoare și a noastră este otrăvitoare.

Privirea mea se oprește din nou asupra Violettei care se foiește, de parcă ar izbuti să îmi simtă privirea, în timp ce capul i se întoarce pe pernă, cu fața spre mine. Pleoapele ei tremură parcă, apoi, își deschide ochii pentru o clipă și își concentrează atenția asupra mea. Culoarea

irisurilor mă lasă cu gura căscată de uimire: sunt plumburii, de parcă toate nuanțele lor bogate, întunecate, care se aflaseră dintotdeauna acolo, s-ar fi decolorat încet-încet. Nu spune nimic.

Simt că mă cuprinde un adevărat val de dezgust.

De bună seamă, Raffaele nu poate simți milă față de Violetta, față de halul în care e ea acum, doar compasiunea lui are întotdeauna un preț, el nu o oferă decât dacă îți cere ceva în schimb!

Fiindcă avem nevoie de ajutorul tău, așa îmi spusese.

La fel cum a avut nevoie de mine când eram membră a Societății Pumnalelor, doar pentru ca mai apoi să mă arunce cât colo, când nu i-am mai fost de folos.

Prin urmare, de ce-aș ajuta un mincinos și un trădător?

După toate lucrurile prin care m-au făcut să trec Pumnalele, oare Raffaele chiar crede cu adevărat că mă voi lupta pentru viețile lor doar fiindcă îmi folosește sora muribundă împotriva mea?

Sunt Lupul cel Alb, Regina Tărâmurile Mărilor, însă, pentru Raffaele, sunt doar o ființă *folositoare,* și numai asta l-a făcut să fie, din nou, interesat de mine.

Unul dintre celelalte Pumnale vorbește, înainte s-o fac eu.

Este Lucent, care-și freacă brațele neîncetat, de parc-ar încerca să alunge o durere.

— Dar chiar n-are nicio noimă! mormăie Calcă-Vânt. Lupul cel Alb nu ne va ajuta, nici măcar de dragul surorii sale. Chiar dacă o va face, ne va trăda, la fel ca întotdeauna. Doar nu-i pasă decât de ea însăși!

Îi arunc o căutătură urâtă, iar ea mă privește la fel de fioros. Doar când Raffaele îi face, cu fermitate, un semn din cap, atenționând-o, Lucent

își întoarce privirea, își încrucișează brațele și scoate un mormăit.

Conducătorul Pumnalelor se întoarce din nou spre mine.

— Cunoști mitul lui Laetes, nu? mă întreabă. Al îngerului bucuriei?

— Da, aprob.

Pereții sălilor din Curtea Fortunata fuseseră împodobiți cu picturi ale prăbușirii din cer a preafrumosului Laetes.

Teren îmi recitase și el cândva acest mit, când îl înfruntasem în Turnul Inchiziției și i-o smulsesem din gheare pe Violetta.

Îți amintești povestea lui Daenarius, care l-a aruncat pe Laetes din ceruri, condamnându-l să străbată pământul în trup omenesc, până când moartea l-a trimis înapoi printre zei? așa mă întrebase inchizitorul general al Kenettrei.

Amintirea aceasta mă face să mă gândesc la Magiano și la atașamentul său față de bucurie, dar și la faptul că se află undeva, în temnițele tamourane, chiar acum, ferecat într-un loc unde nu pot ajunge.

— Stelele și cerul se mișcă într-un ritm diferit de al nostru, îmi explică Raffaele. Ce li se întâmplă zeilor nu va fi resimțit în lumea noastră timp de generații întregi. Căderea Bucuriei în lumea muritoare a distrus barierele dintre muritori și nemuritori. Prăbușirea sa a fost aceea care a pricinuit epidemiile de febra sângelui care au străbătut, val după val, întregul pământ. Care au dat naștere Elitelor.

Și, spunând acestea, fostul consort suspină, apoi continuă:

— Argintul mereu schimbător al părului tău… Șuvițele de culoarea safirului dintr-al meu… Ochii mei, unul ca mierea, altul verde… Toate aceste însemne ale febrei sângelui nu sunt decât urme ale atingerilor zeilor, binecuvântările lor

revărsate asupra noastră. Dar tot ele sunt și otrava care ne ucide.

Fantasma cuvintelor lui Teren revine să mă bântuie atât de puternic, încât simt că mă aflu din nou în Turnul Inchiziției, privind în ochii lui de culoarea gheții: *Ești o pocitanie! Singura cale de a te vindeca de această vină este să te pocăiești, salvându-ți tovarășii care nu sunt decât niște pocitanii, niște monstruozități… Noi doi nu s-ar cuveni să existăm, Adelina! Nu ne-a fost menit să viețuim…*

Și, dintr-odată, știu de ce are Raffaele nevoie de mine! O știu înainte să mi-o spună.

— Ai nevoie de ajutorul meu să închizi prăpastia, breșa, care s-a căscat între lumi! îi strig aproape.

— Totul are legătură cu totul, îmi spune Raffaele, o propoziție pe care Enzo mi-a spus-o nu o dată, pe când era încă în viață. Noi suntem conectați cu locul unde s-a prăbușit Laetes și unde nemurirea se întâlnește cu lumea pieritoare. Iar, pentru a reface tot ceea ce a luat-o razna, trebuie să pecetluim acel spațiu care ne-a adus la viață, cu ajutorul atașamentelor pe care le purtăm cu toții.

Trebuie să ne dăm puterile înapoi! înțeleg.

— Suntem copiii zeilor, încheie Raffaele, confirmându-mi temerile. Doar noi putem pătrunde pe tărâmul nepieritor, muritori fiind.

— Și dacă voi refuza? îl iscodesc.

Firea tăcută a lui Raffaele a izbutit întotdeauna și să mă liniștească, și să mă înfurie, în același timp. Acum, el își pleacă privirea și îmi răspunde:

— Dacă vei refuza, în doar câțiva ani, otrava din lumea nemuritoare va face să piară totul din tărâmul celor vii.

O privesc pe surioara mea, al cărei trup cedează sub apăsarea puterilor sale.

Oasele lui Lucent se golesc și se frâng.

Lui Sergio îi este mereu sete și suferă de epuizare.

Rănile lui Teren nu se mai vindecă.

Și eu…

Iluziile mele devin tot mai rele și-mi scapă tot mai mult de sub control, am coșmaruri în coșmaruri, iar vocile sunt mereu prezente în mintea mea… Chiar și acum șușotesc, șușotesc și tot șușotesc…

— Nu! bâigui.

Vocile sâsâie spre trupul surorii mele: *Nu-i datorezi nimic!* mormăie ele, foindu-se și ieșind din văgăunile unde se vârâseră.

Raffaele mă privește.

— Nu mai ai prea mult timp, îmi spune el. Violetta nu va rezista multă vreme așa…

Mă uit urât la el.

— Și ce te face să crezi că-mi pasă dacă va muri? șuier.

— Încă o iubești, murmură. Simt asta.

— Tu mereu crezi că le știi pe toate!

— Păi, nu o iubești?

— Nu!

Raffaele își mijește ochii.

— Atunci de ce ai venit până-n Tamoura s-o găsești? De ce-ai întrebat de ea? De ce-ai căutat-o pe tot cuprinsul lumii, pe măsură ce cucereai noi și noi tărâmuri?

La auzul acestor vorbe, șoaptele se transformă în strigăte: *Fiindcă ea n-are dreptul să-mi întoarcă* mie *spatele!*

Mă reped atât de pe neașteptate asupra lor cu iluziile mele, încât arcașii înșirați de-a lungul pereților nici nu au timp să reacționeze.

Puterile mele se abat asupra tuturor într-un val pe care abia-abia dacă izbutesc să-l stăpânesc: *Cuțite s-au împlântat în inimile voastre, cuțite cu tăișuri zimțate, care vă sfârtecă!*

Pot simți chiar eu durerea, de parcă aceasta și-ar fi întors capul spre mine și mi-ar fi căutat

propria inimă.

Lucent icnește, în agonie, împleticindu-se înapoi, cu ochii căscați, în timp ce Raffaele se apucă de piept cu o mână, pălind. Arbaletele se încordează.

— Repede! reușește să strige Raffaele.

Ceva greu mă lovește.

Asta n-a fost o săgeată! reușesc să-mi spun înainte să fiu aruncată la podea.

Dintr-odată, nu mai am aer. Mă zbat să respir, iar, în aceeași clipă, îmi pierd controlul asupra puterilor mele.

Cineva a reușit să arunce o plasă! îmi dau seama, amețită.

Nu, plasa a căzut din tavan. Probabil că Raffaele ghicise cum aveam să reacționez.

Sunt prinsă cu brutalitate de brațele care-mi sunt apoi răsucite la spate cu atâta duritate, încât mă dor. Mă zbat să-mi adun din nou puterile și să lovesc, însă șoaptele din mintea mea au devenit atât de puternice și de aiuritoare, încât nu mă pot concentra.

Pleacă de aici și încheie-ți cucerirea! se răstesc vocile la mine. *Arată-i de ce va regreta ce ți-a făcut!*

Violetta se frământă, neliniștită, în pat, fără să știe că suntem acolo, pierdută în vreun coșmar propriu.

Te urăsc! îi spun în sinea mea, de parc-aș arunca gândul spre ea, dorindu-mi să-l poată auzi.

Mă gândesc cât de lașă a fost în copilărie, cât de incapabilă să mă protejeze, cum s-a întors împotriva mea, înainte să mă părăsească, încercând să-mi ia ceva ce îmi aparținea de drept.

Încerc să păstrez aceste imagini în minte când Raffaele le ordonă soldaților tamourani să mă ia de acolo. Am devenit atât de pricepută la a-mi aminti aceste momente, în ultimul an, lăsându-le să mă oțelească, enumerând trădările Violettei pentru a-mi împinge puterea pe noi culmi!

Dar acum imaginile care-mi potopesc capul sunt diferite. Nu mai văd decât cum eu și Violetta alergam prin ierburile înalte din spatele vechii noastre case, ascunzându-ne, în după-amiezi de vară, la umbra marelui copac. Sau cum ea mă îmbrățișează pe o podea luminată de razele lunilor, în timp ce eu plâng în hohote din cauza lui Enzo. Sau cum se ghemuia lângă mine pe timp de furtună, tremurând. Sau cum își trecea mâinile prin părul meu, împletindu-mi flori în cosițe.

Numai că eu nu vreau să văd aceste imagini!

De ce nu le pot alunga?

Dacă va muri, te vei pierde pe tine însăți…

De data aceasta, nu mai sunt șoaptele cele care-mi vorbesc… ci propria voce.

Dacă nu vei pleca, vei pieri și tu, așa să știi.

Când soldații mă silesc să mă ridic, Raffaele se apropie.

— Nu am fost meniți să existăm, Adelina, îmi spune el. Și nu vom mai exista vreodată. Dar nu putem lua întreaga lume cu noi. Mă privește în ochi, apoi șoptește: Indiferent cât de mult ne-a greșit.

Face un semn spre soldați. Încerc să-i atac din nou, de data aceasta cu Raffaele în minte, însă ceva mă lovește în ceafă și toată lumea e cuprinsă de întuneric.

Raffaele Laurent Bessette

Când Raffaele o vizitează din nou pe Violetta, în aceeași seară, ea este trează și febra i-a mai scăzut. Chiar dacă a fost lipsită de cunoștință cât timp Adelina s-a aflat în cameră, se pare că prezența surorii sale i-a oferit sărmanei bolnave o oarecare alinare, chiar dacă nespus de mică. În mod clar, a fost ceva care a ajutat-o să lupte cu degradarea trupului său.

Adelina pare să aibă însă un efect contrar asupra lui Enzo. Raffaele l-a lăsat pe prinț plimbându-se, neliniștit, prin iatacul său. Apropierea Lupului cel Alb a părut să amplifice energia întunecată a Pumnalului, făcând-o să fie mai agitată și gata de atac.

— Nu va accepta, îi spune Lucent lui Raffaele, în timp ce ei doi și Michel privesc o navă tamourană din port, pe care forfotesc marinarii care încarcă provizii. Și chiar dac-ar accepta, cum am putea să călătorim împreună cu Lupul cel Alb? Eu, una, abia dacă suport să mă aflu în preajma sa! Tu reușești?

— Mare păcat c-am învățat-o să se concentreze și să-și rafineze iluziile! spune Michel. N-ați văzut ce s-a-ntâmplat în iatacul Violettei? I-a atacat pe soldați, dar a încercat să vă ucidă și pe voi.

Arhitectul face apoi un semn spre Raffaele și adaugă:

— Chiar tu însuți ai spus că nu mai poate fi ajutată! Ce te face să crezi că o călătorie în compania ei ar da vreun rezultat?

— Nu, nu cred asta, încuviințează Raffaele. Dar avem nevoie de ea, totuși. Niciunul dintre noi nu are o atracție spre furie, așadar, nu vom putea

pătrunde în lumea nemuritoare fără *toate* atașamentele zeilor… Cel puțin, nu dacă miturile sunt adevărate.

— Ar putea fi totul doar o pierdere de vreme! comentează Lucent. Tu, de fapt, te bazezi pe-o teorie despre ceva care, spune legenda, s-ar fi întâmplat acum mai bine de-o sută de ani.

— Viața ta depinde de asta, Lucent, îi răspunde Raffaele. La fel ca și viața fiecăruia dintre noi. Este tot ce putem face și avem foarte puțin timp la dispoziție.

Michel oftează, apoi murmură:

— Atunci, depinde dacă Adelina crede sau nu că și viața *ei* depinde de asta.

Raffaele clatină din cap.

— Dacă Adelina va refuza, vom fi siliți să-i forțăm mâna. Dar va fi un joc primejdios.

Lucent pare gata să răspundă, dar, în clipa aceea, un străjer tânăr se grăbește s-ajungă la ei. Are în mână un pergament care tocmai a ajuns.

— Un mesaj, îi înștiințează el, făcând un semn din cap spre Raffaele înainte să îi dea hârtia. Tocmai a sosit un porumbel călător. Vine tocmai din Beldain, de la regină.

Regina Maeve!

Raffaele schimbă o privire cu Lucent și Michel, apoi deschide mesajul.

Lucent păstrează tăcerea, iar ochii ei se cască, din ce în ce mai mult parcă, în timp ce se uită la pergament, odată cu celelalte două Pumnale.

Raffaele citește mesajul. Apoi îl recitește. Mâinile prind să-i tremure. Când Lucent îi spune ceva, nu aude, ci totul îi răsună în urechi ca un zgomot înfundat, auzit sub apă, venit de undeva, din depărtări.

Tot ce deslușește sunt cuvintele scrise pe hârtie, la fel de clar de parcă Maeve s-ar afla în fața lor și le-ar rosti chiar ea.

Fratele meu, Tristan, a murit.

Raffaele privește spre palat. Îl străbate un fior de teamă.

Nu!

— Enzo, șoptește el.

Și, înainte ca prietenii lui să-l poată striga, se răsucește pe călcâie și-o rupe la fugă spre palat.

Și-a pierdut viața înjunghiat, căci s-a jertfit de dragul copilului său.
Fie ca el să se odihnească în brațele lui Moritas și să plutească în pacea eternă a lumii de dincolo!

Epitaf pe mormântul lui Tau Sekibo

Adelina Amouteru

Sunt singură în celula mea din temniță. Iluziile îmi sunt inutile, dacă nu le pot arunca asupra nimănui, așa că nu fac decât să zac încovrigată pe jos, în timp ce soldații se află de partea cealaltă a zidului, dincolo de ușa de fier. Unde nu îi pot ajunge.

Spre deosebire de aceea din pușcăria din Estenzia, celula mea tamourană este suspendată deasupra orașului, într-un adevărat labirint de turnuri spiralate, care permit vântului să se strecoare printre ele și să se învârtejească. O singură ferestruică se află sus de tot, deasupra mea. Prin ea, frânturi din razele lunilor luminează părți ale podelei pe care m-am ghemuit.

Stau nemișcată.

Vântul de afară urlă neîncetat, în ton cu șoaptele din capul meu. Încerc să mă legăn până adorm.

Au trecut mult prea multe zile de când mi-am luat ultima oară ierburile, așa că nu mai pot să-mi liniștesc șoaptele și simt că nebunia mă cotropește din nou, amenințând să îmi smulgă până și bruma de control pe care o mai dețin asupra propriei minți.

Îmi doresc cu disperare ca Magiano să fie aici, cu mine.

Ceva scârțâie.

Ușa celulei mele!

Ridic capul, să mă uit la ea. Probabil că străjile îmi aduc cina mai devreme.

Simt o durere ascuțită în piept. Mă încrunt când ușa se deschide încetișor și îmi dau seama, cumva, în ultimul moment, că de cealaltă parte nu sunt străji tamourane.

Ci Teren și inchizitorii săi!

Dar asta nu-i cu putință! Este prizonierul meu, captiv în temnițele Estenziei!

Mi se pune un nod în gât. Mă ridic cu greu, mă împleticesc în față și-ncerc să închid ușa.

Dar, oricât de tare aș împinge-o, Teren tot izbutește să se strecoare, puțin câte puțin, până când îi văd ochii nebuni și încheieturile însângerate.

Când privesc în altă parte și apoi înapoi în interiorul celulei, zăresc trupul surorii mele, zăcând într-un ungher, palidă, cu buzele golite de culoare și ochii privindu-mă pustii.

Mă trezesc.

Afară urlă vântul.

Tremur ca varga pe lespezile podelei, până când aud că ușa se deschide iar. Din nou mă arunc spre ea, încercând să-i țin pe inchizitori afară. Din nou rezistă. Din nou o văd pe Violetta moartă, pe podea, cu ochii la mine.

Mă trezesc.

Coșmarul se repetă, iar și iar.

Până la urmă, mă trezesc de tot, cu un icnet cumplit.

Vântul încă urlă, însă acum simt podeaua rece de sub mine, și e atât de solidă, încât îmi spune că nu e cu putință să nu fiu trează.

Chiar și așa, nu sunt sigură.

Mă ridic, tremurând, și privesc în jur.

Sunt în Tamoura, îmi spun. *Violetta nu este aici, cu mine. Teren este în Estenzia.*

Aburii răsuflării mele sunt ca un fuior de ceață în aerul luminat de luni.

După o vreme, îmi ridic genunchii sub bărbie și mă străduiesc să nu mai tremur.

Cu coada ochiului întrezăresc fantasmele unor făpturi cu gheare și copite care se mișcă în ungherele cufundate în umbre. Privesc fâșia mea de cer prin fereastra cu gratii și încerc să-mi imaginez corăbiile mele, care mă așteaptă în larg.

Acceptă rugămintea lui Raffaele! Acceptă să le fii de ajutor Pumnalelor!

Simpla idee de a mă supune dorințelor lui Raffaele îmi face pieptul să se umfle de indignare. Dar, dacă nu o voi face, voi rămâne neajutorată în celula asta, așteptând ca Sergio să pornească în fruntea armatei mele pentru a ataca palatul.

Dacă voi spune că îi voi ajuta, vor fi siliți să fie de acord cu armistițiul și să îmi dea drumul. Îl vor elibera pe Magiano.

Răsucesc gândul în minte, tot mai repede.

Raffaele te-a trădat de atât de multe ori, în trecut! îmi amintesc. *De ce nu te folosești de șansa asta pentru a-l trăda, la rândul tău? Fii de acord! Pur și simplu. Apoi, îi vei putea lovi când se vor aștepta mai puțin.*

Pare prea ușor să fie adevărat, dar este singura cale de a scăpa din temniță.

Ridic privirea și încerc să estimez când va ajunge în fața ușii mele următorul schimb de soldați.

Firele trag din nou, tare. Un junghi de durere mă străbate, îmi duc mâna la piept, încruntându-mă – asta am simțit în vis, când mă trântea curentul.

Dar coșmarul meu a luat deja sfârșit! Mă cuprinde, fulgerător, teama, așa că-mi închid singurul meu ochi.

Poate că sunt încă într-un coșmar!

Simt din nou că sunt trasă. De data asta, doare îndeajuns de mult, încât să mă facă să mă cutremur.

Arunc o privire spre ușă.

Enzo este cel care trage de legătura dintre noi!

Acum recunosc focul energiei sale, spinii săi implântați în inima mea, la fel de prezenți cum sunt și ai mei într-a lui.

Ceva nu este în regulă! îmi dau seama.

Când simt din nou că sunt trase firele, ușa se crapă… și se deschide.

Dar nu străjile sunt cei care așteaptă acolo, ci Enzo însuși, ascuns în umbre!

Nu mai pot nici să respir. Ochii lui sunt ca două lacuri de întuneric, complet lipsiți de orice scânteiere de viață. Pe chip nu i se mai citește nicio expresie, iar trăsăturile îi par cioplite în piatră. Îmi plimb privirea pe brațele lui, care sunt expuse și par doar o rană deschisă. Simt că-mi îngheață inima-n piept.

Raffaele l-a trimis aici? Probabil că le-a spus străjilor să se dea la o parte și să-i permită să intre.

Mă uit la el, neștiind prea bine ce să fac mai departe.

— De ce-ai venit aici? șoptesc.

Prințul nu suflă însă nicio vorbă, așa că nici măcar nu-mi dau seama dacă m-a auzit sau nu. În schimb, continuă să înainteze. Mersul lui pare ciudat, deși nu înțeleg de ce. Mi se pare… ireal, țeapăn și inegal.

Inuman!

În fiecare mână ține strâns câte-un pumnal.

Cred că sunt într-un coșmar, totuși!

Enzo își mijește ochii săi ca niște hăuri negre.

Încerc să trag de legătura noastră nevăzută, să îi pot citi gândurile, dar nu simt nimic în afară de atotputernica bezna care înghite totul.

Este ceva aflat dincolo de ură sau de furie… Nici nu mai este o emoție, ci însăși *lipsa oricărei emoții.* Lipsa vieții.

Este Moartea însăși, purtată ca de un vas de trupul lui Enzo, care mă atrage spre ea prin firele de energie care ne unesc pe mine și pe el.

Atingerea ei mi se pare ca gheața. Mă cutremur și mă lipesc de perete.

Dar ghearele reci ale energiei transformate a lui Enzo continuă să vrea să mă atingă, apropiindu-se din ce în ce mai mult – până când se implântă în mine și trag cu putere.

Energia mea tresare. Șoaptele din capul meu țâșnesc parcă afară și prind să-mi urle în urechi.

Dintr-odată mă pun pe urlat, căci senzația aceasta e de-a dreptul copleșitoare.

Puțin câte puțin îmi pierd până și bruma de control pe care-o mai am asupra propriei puteri, iar șoaptele capătă, treptat, vocea lui Enzo. Apoi, dobândesc un ton nou, unul venit tocmai din lumea de dincolo.

— Ce vrei de la mine? întreb, înnebunită de spaimă.

Mă târăsc în spate, pe podea, trăgându-mi lanțurile după mine, până când nu mai am unde să merg.

Enzo se apropie de mine până când nu ne mai despart decât armura sa și veșmintele mele. Ochii lui lipsiți de suflet mă privesc, în timp ce își pune pumnalele în teci. Prinde lanțurile care-mi înconjoară încheieturile și – într-o clipă care-mi amintește de ziua în care m-a salvat de pe rug – le încălzește până când devin albe. Și cad pe podea.

Buzele i se schimonosesc.

— *Ai ceva ce îmi aparține!* murmură Enzo, cu o voce care nu este a lui și care răsună înăuntrul meu.

O recunosc de îndată: este glasul lui Moritas, care-mi vorbește din lumea de dincolo.

A *venit după Enzo!*

Legătura nevăzută dintre noi se întinde iar, făcându-mă să strig de durere.

E în stare să mă ucidă pentru a-l lua înapoi.

— De ce nu sari în gol, lupușor? îmi șoptește prințul.

Și, dintr-odată, mă cuprinde dorința de nestăvilit de a ieși din celulă, de a mă duce sus, pe creneluri, și de a mă arunca din turn.

Nu!

Mintea mea e cuprinsă de panică, în timp ce energia mea se întoarce împotrivă-mi, iar Enzo câștigă controlul. O iluzie se înfășoară în jurul meu – nu mă mai aflu în vârful turnului, ci strâng mâinile scheletice ale înseși zeiței Morții, agățându-mă cu disperare de ele în timp ce plutesc în apele lumii de dincolo, încercând să nu mă înec. Mâini reci mă trag de glezne.

— Aici e locul tău, îmi șuieră Moritas, iar chipul ei lipsit de trăsături se apleacă deasupra mea.

Așa a fost mereu.

— Nu îmi da drumul! o implor.

Cuvintele mi se par înfundate.

Magiano! strig.

Cred că e un coșmar, dar nu izbutesc să mă trezesc.

Nu poate fi adevărat!

Poate că șarlatanul meu e prin apropiere și mă va salva de iluzii, așa cum face mereu.

Magiano, ajută-mă!

Dar Trandafirul nu e aici.

Clipesc și, pe neașteptate, sunt din nou în turnul temniței. Am ieșit pe ușa întredeschisă a celulei și stau pe treptele bătute de vânt de afară.

Enzo mă urmează, iar eu înaintez.

Mâinile Morții îmi înșfăcă inima prin legătura dintre mine și prinț, iar gheața atingerii ei mă arde de-a dreptul, într-un mod de neînțeles.

Flăcări protejate de geamurile colorate ale felinarelor îmi luminează calea. Mijesc ochii în beznă, apoi mă întorc spre scările care îmi înconjoară celula și duc tot mai sus. Fac un pas în față, apoi altul.

Apare un spațiu îngust între celule, unde niște metereze par să supravegheze peisajul nocturn și

oceanul. Mă chinui să văd orice semn al navelor mele, însă este prea întuneric.

Vântul îmi îngheață degetele. Mă apropii de creneluri și mă apuc de marginile lor cu amândouă mâinile.

Legătura dintre mine și prinț mă împinge în față, îndemnându-mă să pășesc în gol, peste zid.

Șoaptele strigă, acoperind vântul.

De ce nu sari, lupușor?

— Enzo!

O voce limpede străbate iluzia mea.

Lumea de dincolo se clatină și dispare într-un vârtej de fum. Sunt iar în turn, ghemuită la marginea meterezelor. Enzo se întoarce și îl vede pe Raffaele, care stă pe scările din spatele nostru, cu o arbaletă în mână. Este palid, are fața trasă de frică și și-a făcut gura pungă, plin de hotărâre. Vântul îi biciuiește părul, care i se revarsă pe umeri ca un râu tumultos, iar veșmintele sale în culori șterse flutură în urma lui în falduri de mătase și de catifea. S-o fi trezit și el tot din cauza straniei energii pe care o emană Enzo? Privirea fostului consort țâșnește în direcția mea, înainte să revină asupra prințului.

Raffaele ridică mai sus arbaleta. Pe care nu o ațintește spre mine.

— Enzo! repetă el. Ochii lui sclipesc, umezi de lacrimi în beznă, când îi poruncește prințului: Las-o-n pace!

În trecut, Enzo ar fi șovăit, iar privirea i s-ar fi limpezit. Cele două hăuri de beznă mată ar fi dispărut, dând la iveală ochii lui negri, cu firicele de un roșu aprins, stacojiu, ochii lui blânzi, pe care-i cunosc atât de bine. Dar, de data asta, prezența lui Raffaele nu șterge nicicum umbra morții din privirea prințului. Iar eu, una, nu simt nimic din vechiul Enzo prin legătura noastră nevăzută.

Înainte să mă pot gândi la altceva, Enzo se răsucește, își scoate unul din pumnale din teacă și

îl atacă pe Raffaele. Mâinile Morții dau drumul inimii mele pentru o clipă, iar eu mă îndepărtez, îngrozită, de metereze.

Fostul consort se oprește pentru o clipită, apoi își încleștează maxilarul și trage.

Săgeata se înfige în pieptul lui Enzo, care se împleticește, dar nu cade. Raffaele ridică brațele, să se apere, însă momentul de șovăială l-a costat scump, căci forța lui Enzo este mai presus de a oricărui om. Așa că prințul îl prinde pe conducătorul Pumnalelor de gât și îl izbește de zid. Raffaele scoate un strigăt înfundat. Pumnalul lui Enzo brăzdează aerul.

Fără să mai stau pe gânduri, acționez. Mă folosesc de legătura noastră nevăzută pentru a smulge cu putere firele energiei lui Enzo. Apoi, le trag spre mine.

Prințul mârâie, mânios, un sunet care nici măcar nu sună omenește. Și se întoarce din nou spre mine.

O mie de gânduri îmi trec prin minte.

Ițele energiei lui, pe care le țin strâns-strâns, sunt atât de reci, încât, într-un mod de neînțeles, par să îmi ardă conștiința, și sunt atât de întinse, încât cred că-s gata-gata să se rupă.

Mă gândesc din nou la clipa în care Maeve l-a chemat înapoi din lumea de dincolo, la modul în care l-a legat de mine.

Acum, încordarea firelor energiei lui îmi sfâșie mintea.

Acesta nu mai este el! îmi spun în sinea mea.

Raffaele pune altă săgeată în arbaleta pe care o ține strâns și trage de aproape. Săgeata se înfige în spatele prințului. Conducătorul Pumnalelor trage din nou. Altă săgeată.

Enzo se încovoaie. Atacul i-a fost, în sfârșit, încetinit, însă expresia de pe chipul lui e neschimbată. Din nou își abate atenția asupra mea. Și iar simt cum, prin legătura noastră nevăzută, mâinile lui Moritas se-ntind să mă-nșface.

Nu sunt încă a ta! o înfrunt pe Moarte, în mijlocul haosului, și, sfidătoare, îi dau brânci prin legătura nevăzută.

Întunecimea mi se adună în piept, luptându-se cu puterea lui Enzo care se cutremură când îl ating.

Treptele din apropierea noastră se înnegresc și, pe neașteptate, sunt mânjite cu fantasmele unor pete de sânge. Până și văzduhul de deasupra capătă o nuanță stacojie.

Dar nu îl pot controla. Ochii nemilostivi ai lui Enzo sunt pironiți într-ai mei, iar el se repede cu pumnalele asupra mea.

Însă, pe neașteptate, văd cum cade, sprijinit într-un genunchi. Își pleacă fruntea. În spatele lui, Raffaele își coboară arbaleta și văd o ultimă săgeată care s-a înfipt în spinarea lui Enzo, aceea care și-a atins, în cele din urmă, ținta.

Sângele prințului se prelinge pe lespezile de sub picioarele noastre, iar el icnește, chinuit, și se prăbușește în genunchi. Pumnalele îi cad din mâini, zăngănind pe podea.

Legătura noastră nevăzută vibrează în mod violent și, pentru o clipă, simt durerea rănilor sale de parcă ar fi a mea. Așa că mă prăbușesc și eu, în fața lui, incapabilă să întorc privirea.

O să moară!

Nu mai contează. Acel Enzo pe care-l cunoscusem a murit, oricum, de multă vreme!

Prințul își ridică privirea spre mine. Dintr-odată, întunecimea din ochii lui pare să se estompeze, iar locul ei este luat de negrul cald, familiar, al ochilor lui învârstați cu firicele stacojii. De strălucirea vieții.

Întrezăresc o urmă a vechiului Enzo care pare să se lupte în bezna lumii de dincolo, străduindu-se să mă privească pentru ultima oară.

Este privirea pe care o ațintea asupra mea când dansam împreună.

Acesta este adevăratul Enzo!

— Îngăduie-mi să plec! îmi șoptește prințul meu.

Este vocea lui. Este vocea care, cândva, m-a încurajat și mi-a dat putere. Și, când încerc să-i înțeleg cuvintele, ultimele ițe ale odgonului nevăzut care ne unea se desfac din jurul inimii mele și mă eliberează.

Enzo se prăbușește. Când ultimele fărâme din viața și lumina mea îl părăsesc, pare să devină cenușiu, de parcă trupul său nu ar mai putea reține niciuna dintre culorile lumii celor vii.

Își întoarce, alene, capul în direcția oceanului. Hăurile de beznă din ochii lui dispar, în sfârșit, și șoptește un nume. Îl rostește atât de încet, încât aproape că nu-l disting. Nu este numele meu, ci al altei fete, al aceleia pe care a cunoscut-o și a iubit-o cu multă vreme în urmă.

Apoi, el închide ochii și se prăbușește. Rămâne nemișcat. Știu, fără nicio îndoială, că a murit…

Raffaele nu spune nimic. Rămâne lângă zid, cu ochii pironiți asupra lui Enzo pe care, după un timp, îl trage spre sine, aplecându-se deasupra lui.

Tăcerea e netulburată.

Mă îndrept, ca printr-o pâclă, spre ei și îngenunchez lângă conducătorul Pumnalelor. Acum, sunt îndeajuns de aproape, încât să pot auzi că Raffaele plânge molcom. Nu îmi dă nicio atenție, de parcă nici nu m-aș afla acolo.

După câteva clipe, se îndepărtează de prinț și își ridică spre mine ochii lui cu străluciri de nestemate, aurii și verzi, care sunt acum scăldați în lacrimi. Ne uităm lung unul la celălalt. Văd buimăceala din privirea lui, așa cum și el o vede pe a mea.

Nu trebuia să mă salvezi.

Încremenesc de-a dreptul, incapabilă să mai simt ceva. Nu știu ce să fac. Dispariția legăturii mele cu Enzo devine un hău care se cască, din ce în ce mai mare, absența lui, o pustietate pe care am

simțit-o prima oară când Teren i-a luat viața lui Enzo, în arena din Estenzia. Oare de cât timp făcea prințul parte din lumea mea? Cum fusese viața mea, înainte ca el să pătrundă în ea?

Nu mă pot gândi decât la faptul că l-am pierdut din nou – doar că, de fapt, îl pierdusem deja cu mult timp în urmă.

Nu vreau să mor! îmi spun.

Înțelegerea acestui fapt mă izbește din plin, cu putere. Teroarea pe care am simțit-o în timp ce mă ghemuiam lângă creneluri mă face să tremur necontrolat și îmi amorțește simțurile.

Nu vreau să mor și nu există decât o singură cale să împiedic asta.

În timp ce soarele răsare, îl privesc pe Raffaele cum se apleacă din nou deasupra trupului lui Enzo și împreună îl jelim pe prințul pe care l-am iubit amândoi.

Dragă mamă, îmi este teamă, fiindcă el îmi ascunde ceva. Nu cred că are vreo legătură cu datoria noastră și nici cu discuția lui cu regele. Dar îl face să aibă niște accese de furie înfiorătoare în miez de noapte.

Scrisoare a Ilenei de la Meria către mama ei, baroana Ruby

Adelina Amouteru

Mai întâi, pun condițiile.

Voi pleca împreună cu Raffaele și cu restul Pumnalelor în călătoria lor, *dacă* îmi voi putea aduce propriul echipaj și propria navă. Nici nu se pune problema să călătoresc de una singură pe aceeași corabie cu ei toți!

Magiano va fi eliberat, viu și nevătămat.

Violetta va rămâne cu mine.

Acestea sunt condițiile mele.

Regii tamourani sunt de acord să ne fie alături, în schimbul armistițiului. Nu mi-am încheiat campania de cucerire, dar acum, că Violetta mi-e din nou alături și că viețile noastre sunt în pericol – că viața *mea* e-n pericol –, atenția mea s-a abătut de la nevoia de a-mi arunca armatele împotriva tamouranilor. Cred c-ar fi bine să am și eu un aliat, totuși, după atâta vreme.

Raffaele și Triada de Aur sunt de acord cu aceste condiții. După o zi doar, soldații tamourani mă duc din celulă la băile palatului, unde două servitoare mă spală și îmi prind părul, împletind în el fâșii de mătase.

Sunt dusă într-un iatac, unde mă ghemuiesc în pat și nu mă mai mișc până în după-amiaza următoare.

Îmi țin mâinile încă ferecate-n lanțuri încleștate la piept, parcă pentru a umple proaspătul gol scobit în mine. Enzo a fost legat de mine atâta

vreme, iar puterea conexiunii noastre era atât de durabilă, încât absența ei mă amețește, pur și simplu, de parcă aș cădea în gol.

În starea aceea de nesiguranță, pe jumătate trează, întrezăresc o fantasmă: Enzo merge alături de noi… Doar o iluzie care dispare în clipa în care încerc să mă concentrez asupra sa.

Enzo nu mai e. S-a întors în lumea de dincolo, unde îi este locul.

Când i se va alătura și Violetta? mă întreabă șoaptele. *Sau Magiano? Sau* tu?

Peste alte câteva zile, Raffaele vine la mine, în cele din urmă, însoțit de soldați. Mă eliberează. Încheieturile mele îmi par ciudat de ușoare, fără lanțurile cu care m-am obișnuit.

Mergem unul lângă altul, fără să scoatem un cuvințel.

Ceva pare să se fi schimbat în energia dintre noi, acum… Nu sunt sigură însă dacă asta se datorează faptului că s-a ridicat o barieră dintre noi sau că am scăpat de o apăsare.

Nu care cumva să credeți c-am avea încredere unul în celălalt. Nici pe departe! Oricât am încerca, nu suntem în stare nici măcar să ne imaginăm una ca asta.

Poate că Raffaele îmi manipulează emoțiile chiar în clipa asta, doar a făcut-o de atâtea ori! Cu siguranță, îl cred în stare de așa ceva!

Evident că asta și face! se răstesc vocile la mine. *Nu fi proastă! Va aștepta însă până când, încrezătoare, te vei întoarce cu spatele!*

Dar, pentru prima oară, nu am nicio problemă să nu le acord șoaptelor din mintea mea nicio atenție!

Durerea împărtășită reușește, cumva, să simplifice lucrurile, să nimicească discordia. Chiar dacă Raffaele mă manipulează, schimbarea s-ar putea să fie autentică. Îmi amintesc ce mi-a spus, cândva: *Adelina… și eu l-am iubit. Să știi.*

Și eu! Și eu l-am iubit pe Enzo!

Păstrez o distanță bunicică față de Raffaele, în timp ce mergem.

El pare să facă la fel.

Și nici măcar nu ne privim, în timp ce coborâm scările lungi spre porțile principale ale palatului regal tamouran, unde ne așteaptă caii. De acolo, călărim sub un cer încărcat de nori, care ne amenință cu și mai multă ploaie.

Câteva dintre navele mele kenettrane și-au aruncat ancorele în golful apusean din Alamour. Există acolo câmpii întinse, presărate cu arbuști deșertici și ierburi joase, iar muchiile ascuțite ale stâncilor se conturează pe linia orizontului, acolo de unde începe orașul.

Soarele care răsare pictează întregul peisaj cu un văl de ceață roșiatică, iar acesta face ca spuma valurilor să capete nuanțe stacojii și portocalii.

La țărm, flamurile navelor mele flutură în vânt și, la vederea lor, simt cum mi se ia o piatră de pe inimă. Vocile din mintea mea încep să forfotească, bucuroase.

Nu mai sunt prizoniera nimănui! Am redevenit regină!

Alaiul încetinește, pe măsură ce ne apropiem de mal. Îmi văd trupele aliniate pe țărm, așteptându-ne. Mantiile albe ale inchizitorilor par și ele portocalii, în lumina zorilor, și în fața lor așteaptă Sergio, încă purtând armura roșu-închis a Trandafirilor. Când mă văd, iau cu toții poziție de drepți.

La câțiva pași distanță de trupele mele se află soldați tamourani, conduși de unul dintre cei trei regi ai lor care este flancat de Michel și de Lucent. Apoi, o zăresc pe Violetta. Este departe, înconjurată de o patrulă de soldați. Unul dintre ei, un bărbos enorm, o poartă în brațe. Este trează și mai vioaie, astăzi. Ochii ei sunt ațintiți asupra mea.

Nu îmi pot dezlipi privirea.

La ce se gândește, oare, când se uită la mine?

Mă cuprinde o ușurare stranie, urmată repede de o răbufnire de furie. Mi-am petrecut mare parte din ultimul an conducându-mi trupele în alte teritorii, imaginându-mi cum ar fi să o găsesc pe Violetta ascunzându-se printre străini. Acum am găsit-o, iar ea mă privește cu precauție! Are abilitatea de a le smulge puterile Pumnalelor, dar a ales să n-o facă. Pe gât poartă însemne întunecate, care-i dispar sub veșminte. Îmi amintesc ce i se întâmplă și de ce ne aflăm cu toții aici. Mă trec fiorii.

Violetta mă cercetează cu luare-aminte. Pentru o clipă, cred că îmi va căuta puterile și mi le va smulge, așa cum a mai făcut-o. Pe neașteptate, intru în panică, însă ea își întoarce privirea, fără un cuvânt.

Expir scurt.

Îi este teamă de tine! mă înștiințează șoaptele, însă îmi întorc și eu privirea.

Apoi, îl văd pe Magiano! E-nveșmântat ca-ntr-un lințoliu într-o mantie grea și așteaptă printre tamourani, însă, de cum mă zărește, descalecă dintr-o săritură.

Un zâmbet îmi luminează chipul, fără voia mea, și-mi întorc calul, din instinct, în direcția lui. Lângă mine, Raffaele privește în tăcere, simțindu-mi, fără îndoială, toate emoțiile. Dar nu îmi pasă! Magiano este aici. Chiar și de la distanță, îi văd buzele arcuite într-un surâs și îi citesc bucuria de pe față.

Suitele noastre se întâlnesc. Raffaele face un semn către trupele tamourane, care-i permit lui Magiano să înainteze un pas, chiar când cobor și eu din șa. Îmi țin mâinile în față, cât se apropie. Ne oprim chiar înainte să ne atingem. Pare obosit, la fel ca noi toți, însă, altfel, e nevătămat. Cosițele-i lungi sunt desfăcute astăzi și flutură-n bătaia brizei.

— Ei bine, Maiestatea Ta, se pare că te-au prins, mă tachinează.

— Și pe tine! îi răspund, fără să mă pot abține din zâmbit.

Raffaele face un pas în față, neprotejat de niciun soldat, și îl salută pe Sergio cu o înclinare a capului.

— Aduce-Ploaie! spune el.

Sergio îl privește cu răceală.

— Ce plăcere să ne revedem, Mesagerule! îi răspunde Trandafirul.

Raffaele se uită ba la comandantul oștirii mele, ba la mine și la Magiano, apoi continuă:

— Trebuie să discutăm anumite lucruri.

În seara aceea, în timp ce flota mea rămâne trasă la țărm, Raffaele ni se alătură mie, lui Sergio, lui Magiano și lui Lucent, la o întâlnire în cabina mea regală.

— Trebuie să facem împreună această călătorie, ne spune conducătorul Pumnalelor.

Pare posomorât, însă vocea îi este calmă când adaugă:

— Dar nu vom izbuti s-o ducem la bun sfârșit, dacă nu ne vom putea bizui unii pe ceilalți. Pe chip i se citește doar asprimea când continuă: Încrederea ne-o vom căpăta încetul cu încetul – noi vă oferim ceva, voi ne oferiți ceva în schimb.

— Și cine va porni în această călătorie? îl întreabă Magiano, aplecându-se în față, de parc-ar vrea să mă protejeze.

Ca răspuns la gestul șarlatanului meu, Lucent se-ntoarce, cu un gest protector, spre Raffaele.

— Fiecare Tânără Elită din lumea asta are o afinitate cu zeii, căci fiecare e atrasă de alte energii, răspunde el, ducându-și mâinile la spate.

Scânteierile portocalii ale lumânărilor i se reflectă în mătăsurile veșmintelor.

— Elitele care vor merge cu noi trebuie să îi reprezinte pe toți cei doisprezece zei. Dacă ne va

lipsi fie și numai un singur atașament, nu vom avea combinația de energie necesară pentru a trece dincolo de lumea pieritoare, iar atingerea tărâmului nemuritor ne va putea copleși. Ne-ar putea fi chiar fatală.

Gemele!

Felul în care Raffaele ne-a testat pe toți.

Amintirea îmi apare aievea în fața ochilor. Parcă văd cum mi-a dat ocol încet, încet, privind cum energia mea a făcut să strălucească piatra-lunii și ambra, diamantul, rozeitul și veritiumul. Ce-o fi descoperit în legătură cu sora mea? Cred că a examinat-o deja. L-a mai supus încercării și pe Sergio, cu multă vreme în urmă, pe când acesta era încă unul dintre Pumnale.

Cine va merge cu noi?

Raffaele mă privește. Ochii lui sclipitori precum nestematele, unul de culoarea mierii și altul verde ca smaraldul, par să mă citească perfect.

— Îmi amintesc foarte bine de atașamentele tale, Adelina, îmi spune. Teamă și furie. Ambiție. Pasiune. Înțelepciune. Cinci din douăsprezece! Face un semn din cap, apoi adaugă: Și sora ta e atrasă de teamă.

Teamă!

Nu sunt deloc surprinsă. Spaima e o emoție pe care eu și Violetta am împărtășit-o încă din copilărie.

— În afară de asta, ea este atașată de bucurie și de compasiune, de fericire și de sensibilitate.

Bucurie. Sensibilitate.

Mă gândesc la piruetele copilărești ale Violettei, la râsul ei ca un clinchet de clopoței, la felul în care îmi împletea părul, cu atâta grijă… Negreșit, ea este o întrupare a tuturor acestor sentimente și nu mă îndoiesc nicio clipă de adevărul spuselor lui Raffaele. Simt că mă doare inima când mă gândesc la ea. Violetta se odihnește

acum, în cabina sa de pe navă. Încă nu mi-a spus niciun cuvânt.

— Dar atașamentele tale care sunt? îl întreabă Sergio pe Raffaele, fără să-și poată ascunde disprețul din voce. Nu ne-ai spus niciodată.

Raffaele își înclină ușor capul.

— Eu, unul, sunt atras de înțelepciune și de frumusețe, ne mărturisește.

Firește, Sergio mormăie, căci nu dorește să dea crezare cuvintelor lui Raffaele, care continuă:

— Dacă ținem socoteală și de atașamentul lui Lucent față de timp, putem spune că nouă din cei doisprezece zei sunt deja reprezentați. Sergio, atașamentele tale se potrivesc întocmai cu acestea, la fel și ale lui Michel. Așa că avem nevoie de alții, care să le aibă pe cele trei rămase, față de moarte, război și lăcomie. Se oprește să-l privească pe Magiano, apoi continuă: Aș dori să te testez la fel ca pe Pumnale.

Magiano își încrucișează brațele la piept, dintr-odată indignat, însă cedează când îi arunc o privire. Raffaele îi face un semn. Șarlatanul meu se ridică fără niciun chef de la masă și se îndreaptă spre centrul încăperii.

— Bănuiesc că n-o să mă crezi dacă voi ghici eu în locul tău care va fi nestemata la care voi reacționa, mormăie Magiano.

La fel cum a făcut atunci, demult, când m-a supus pe mine acestei probe, Raffaele scoate un săculeț care conține nestematele neșlefuite, gemele. Le așază în tăcere pe toate douăsprezece într-un cerc, în jurul lui Magiano, care rămâne nemișcat, înlemnit de-a dreptul. Simt plutind spre mine dinspre Trandafir o oarecare teamă, dar și o undă de prudență față de ce intenționează să facă Raffaele, însă șarlatanul meu nici nu se clintește măcar.

După ce conducătorul Pumnalelor își termină pregătirile, îi dă târcoale o dată lui Magiano, observând care sunt pietrele care răspund la

energia acestuia. După o vreme, trei dintre ele încep să strălucească: diamantul, cu o lumină de un alb spălăcit; calcedonia, într-una de-un verde delicat și safirul, cu sclipiri albastre ca adâncul oceanului.

Raffaele începe să își conecteze energia cu aceea a gemelor care au reacționat la puterea Trandafirului, așa cum făcuse atunci când scosese la iveală amintiri din trecutul meu, în timpul primei probe la care mă supusese.

Oare ceea ce văd explică de ce Magiano e atât de fascinant de safire? De ce a încercat, cândva, să fure o întreagă vistierie plină cu aceste nestemate și de ce și-a dorit atât de mult să pună mâna pe bijuteria Regelui Nopții, pe acel ac bătut cu diamante?

Șarlatanul meu se cutremură ușor când Raffaele îi dă la iveală prima amintire. Mă întreb ce vede și, pentru o clipă, îmi doresc să zăresc și eu frânturi din trecutul Trandafirului. Acesta reacționează la fiecare dintre acțiunile lui Raffaele, dar își păstrează calmul. Ei doi ajung, într-un sfârșit, și la cea din urmă piatră, la calcedonie.

Dintr-odată, Magiano tresare și părăsește cercul. Tremură ca varga de-acum, iar spaima pe care o emana deja a devenit un adevărat noian de scântei, care cad asupra mea, trezindu-mi la viață puterile. Raffaele își retrage mâna.

— Pleacă de lângă mine! se răstește Magiano.

Nu l-am mai văzut niciodată atât de supărat. Trece pe lângă masa din încăpere, apoi pe lângă mine, fără să-mi arunce nici măcar o privire, și se duce țintă la hubloul care privește spre oceanul care e cuprins de bezna din miez de noapte. Mă încrunt. Mi se rupe sufletul de mila lui. Reacția sa îmi aduce aminte de clipa în care Raffaele a chemat teama și furia din mine, dezlănțuind o adevărată vâltoare de energii și de scene neplăcute din trecutul meu. Oare ce a descoperit în Magiano?

— Ai grijă, Mesagerule! îl avertizez, mijindu-mi ochii. Alianța noastră nu este chiar atât de trainică, încât să nu fiu în stare să te ucid dacă-i faci vreun rău lui Magiano!

În tăcerea care urmează, Raffaele oftează și își încrucișează din nou brațele la piept. Ochii îi sunt pironiți asupra mea.

— Nu pot controla deloc felul în care răspunde el la atașamente, la amintirile pe care i le stârnesc! mă lămurește. Magiano are legături cu bucuria și cu ambiția, dar și cu lăcomia. Ar trebui să vină cu noi, dacă va dori.

Apoi nu mai spune nimic altceva nici despre încercare, nici despre felul în care a reacționat Magiano.

Oftez, căci mă simt ușurată la gândul că-l voi avea pe Magiano alături în această călătorie. Vreau să întreb ce-o fi văzut Raffaele, dar mă opresc la timp. Voi discuta despre asta cu Trandafirul meu, mai târziu.

Bucurie, ambiție, lăcomie.

Avem deja zece din douăsprezece.

— Mai avem nevoie de o Tânără Elită care să aibă un atașament față de Moritas și unul față de Tristius, spune Raffaele. Față de moarte, față de mortalitatea omenirii și față de război, dar și față de sălbăticia veșnică a inimii.

Război și moarte!

Știu imediat că nu vom găsi aceste afinități la Elitele noastre, dacă nu există deja la mine.

— Regina Maeve, murmură Lucent, încetișor, privindu-l pe Raffaele. Ea are o atracție față de Moritas.

Urmează o tăcere stârnită de stânjeneala noastră, a tuturor. Îmi dau seama, din expresiile care se citesc pe chipurile tuturor celor prezenți, că știm cu toții că Lucent are dreptate, chiar și fără proba cu gemele a lui Raffaele.

Maeve, a cărei putere în sine necesită stabilirea unei legături cu moartea, este, fără

îndoială, copila lui Moritas.

Dar va accepta ea, oare, să vină cu noi?

Cu *mine?*

Cu aceea care i-a distrus flota nu cu mult timp în urmă?

— Și cu războiul? o iscodește Raffaele. Ce știi despre această atracție?

Lucent clatină din cap.

— Despre aceasta nu mai știu nimic.

Dintr-odată, îmi dau seama de ceva. Revelația parcă mă izbește atât de puternic, încât icnesc.

Raffaele îmi aruncă o privire și mă-ntreabă:

— Ce este?

Știu!

Știu, cu o siguranță de nezdruncinat, ce Elită este atrasă de energia celui din urmă zeu.

Însă acest purtător al însemnelor febrei sângelui nu este aliatul nimănui, nici al meu, nici al altcuiva.

Și așteaptă în Kenettra, ferecat în lanțuri.

— Teren Santoro, răspund, întorcându-mă iar cu fața spre Raffaele. Se va vădi că el este atras de energia războiului.

Magiano

În prima amintire, băiatul nu avea decât șapte ani. Când a întrebat-o pe preoteasă care era numele lui, aceasta i-a răspuns că nu avea nevoie de unul. Era doar *Băiatul din Mensah,* unul dintre tinerii *malfetto* aleși să trăiască în templul Mensah din Domacca, și acela era singurul nume de care urma să aibă vreodată nevoie.

Copilul s-a ținut după preoteasă și a privit-o cu multă atenție când i-a arătat cum să lege fedeleș și cum să ucidă o capră pe altarul din fața templului. Ea a fost bună și blândă cu el, și l-a lăudat fiindcă mânuise corect cuțitul.

Și-a amintit cu câtă poftă privise carnea, dorindu-și să poată mânca pentru a-și umple stomacul. Dar toți *malfetto* din templele domaccane erau hrăniți cu foarte puțin. Asta îi făcea să fie mereu atenți, cu simțurile treze, în căutarea hranei.

Când a întrebat de ce stăteau lucrurile astfel, preoteasa i-a spus, cu blândețe, că doar așa putea fi întărită legătura lui cu zeii, aceea care le îngăduia preoților să comunice prin intermediul său.

În a doua amintire, băiatul avea nouă ani, iar însemnul întunecat de pe-o parte a trupului i se curba de-acum de-acolo de unde îi începeau coastele, terminându-se la osul șoldului.

Copilul se împrietenise cu Fata din Mensah, celălalt *malfetto* din templu, și se jucau împreună când preoții nu erau de față. Se strecurau prin livezile de smochine sau speriau caprele. Ea își trecea mâinile prin cosițele lui lungi, împletindu-le în coafuri complicate.

Într-o zi, când le era foarte foame, au furat piersici din bolul cu fructe lăsat în fața unuia dintre

altare.

Cât de bune au fost! Coapte, rotunde și pline de suc!

Au chicotit și s-au ascuns, cât timp preoții își vedeau de îndatoririle lor. În fond, existau trei altare, și puteau să ia, pe rând, fructe de pe fiecare dintre ele.

Așa că furatul poamelor a devenit un obicei pentru fată și pentru băiat. Și amândoi au devenit nespus de iscusiți, până în ziua în care nu s-au mai mulțumit să ia doar un fruct pentru fiecare din ei, ci două.

În seara aceea, băiatul și-a văzut preoteasa cum le șoptea ceva despre el altor trei preoți ai templului. Apoi ea l-a găsit, l-a târât afară din pat și le-a cerut celorlalți să îl țină. Copilul a țipat cât timp ea a murmurat versete și i-a înfipt un tăiș în însemn.

În a treia amintire, băiatul era pe cale să împlinească doisprezece ani. Fata îi povestise despre Magiano, un sătuc pescăresc de pe malul Fluviului Roșu din Domacca. Îi vorbise și despre o navă care pleca de acolo o dată pe săptămână către Insulele Cenușii, încărcată cu mirodenii.

Vrei să ne întâlnim acolo? În seara asta? îl întrebase.

El a încuviințat, dorindu-și să meargă cu ea.

Fata l-a prins de mâini și a zâmbit, spunându-i: *Indiferent ce ni se va întâmpla, vom privi cu încredere viitorul. Pentru că bucuria e posibilă, dincolo de zidurile templului.*

În seara aceea, el a făcut o desagă dintr-o pătură, a pus în ea niște piersici și vreo câteva smochine și s-a strecurat afară din templu.

Ajunsese aproape dincolo de porți când a auzit strigătele fetei venind dinspre altar. S-a întors, disperat, să o salveze, însă era prea târziu!

Băiatul și Fata din Mensah nu aveau nevoie de nume fiindcă urmau să fie sacrificați la vârsta de 12 ani, numărul sacru!

Așa că băiatul a făcut singurul lucru posibil. A fugit din templu, în timp ce preoții îl căutau, și s-a oprit doar când a ajuns în satul Magiano. Acolo, s-a ascuns pe chei, printre lăzile cu mirodenii, până a sosit nava.

A plecat, în zori de zi. Și-a promis două lucruri.

Primul: că va avea mereu un nume și că acela va fi Magiano.

Al doilea: că, indiferent ce i se va întâmpla în viață, se va strădui să poarte mereu în inima sa bucuria… Aproape ca și când ar fi purtat-o acolo pe *ea.*

Dacă nava sa poate înfrunta întinderea furtunoasă de pe ruta dintre Insulele Cenușii și Tărâmurile Văzduhului, în cele din urmă, călătorul se va trezi că plutește în cele mai liniștite ape, într-unele atât de line, încât va fi în primejdie să naufragieze.

Fragment din Jurnalul căpitanului Morrin Vora

Adelina Amouteru

Dimineţile care urmează zilei în care Magiano a fost supus probei au, toate, zori cenușii, fiindcă ultimii nori ai furtunii create de Sergio încă mai plutesc pe cer.

Navigăm vreme de cinci zile înainte să ajungem la Cascada lui Laetes, care separă Tărâmurile Soarelui de ale Mării. Apoi, călătorim de-a lungul acelei adevărate prăpăstii încă o zi, până când ajungem în punctul unde întâlnim din nou apele oceanului lumii noastre, iar aici putem să înconjurăm marginea cascadei uriașe.

Balirele se-ncumetă, uneori, să zboare prin gura căscată a hăului – la fel de maiestuoase precum mi le amintesc –, însă îmi par ostenite, istovite chiar. Zborul lor parcă-i mai lent, iar trupurile lor translucide parcă nu mai strălucesc la fel de tare ca-nainte.

Privesc apa care se rostogolește în hău. E la fel de ciudată ca atunci când am plecat: are o culoare stranie, aproape neagră, de parcă toate nuanțele vieții i-ar fi fost supte de bezna din adâncuri.

Chiar dacă eu și Violetta ne aflăm pe aceeași navă și chiar dacă Sergio o vizitează, credincios, zi de zi, ea nu întreabă niciodată nimic despre mine. Și, de bună seamă, nu voi fi eu cea care s-o viziteze nechemată, pentru a-i oferi plăcerea de a mă respinge.

Dar, de fiecare dată când Sergio iese din cabina ei, sunt prin preajmă, așteptându-l, urmărindu-l.

De fiecare dată însă, el mă privește doar și clatină din cap, abătut.

În noaptea asta, nu pot închide ochii. Tăcerea din largul oceanului îmi pare asurzitoare de-a dreptul și le oferă condiții prea bune vocilor din mintea mea să o ia razna.

Am înghițit deja două căni cu licoarea din ierburi, dar șoaptele tot trăncănesc în voie, silindu-mă să mă trezesc, iar și iar, până când renunț la somn și îmi părăsesc iatacul.

O vreme, nu fac altceva decât să mă plimb pe punte de una singură. Chiar și marinarii care au grijă de velatură dorm acum, iar apa e atât de liniștită, încât abia dac-aud clipocitul pe care-l scot valurile despicate de proră când se izbesc de carenă.

Nu departe de noi plutește nava tamourană care-i duce pe Raffaele și pe celelalte Pumnale. Acolo, torțele împrăștiate peste tot pe punte sclipesc în noapte.

Privirea mea se îndreaptă dinspre cealaltă corabie spre cer. Este o noapte senină. Stelele par presărate pe întunericul de deasupra noastră. Zăresc constelațiile familiare ale zeilor și îngerilor din miturile și legendele străvechi. Val de scânteieri peste val de scânteieri, atât de multe, atât de dese, încât cerul strălucește parcă odată cu ele. Iar oceanul le reflectă sclipirile, așa că navigăm de-acum printr-o adevărată mare de stele.

Privirea mi se oprește asupra unei constelații care s-ar desena cu un semicerc și o linie lungă.

Prăbușirea lui Laetes!

Dacă Raffaele a spus adevărul, atunci noi, Tinerele Elite, nu vom mai rezista mult pe lumea asta, în caz că ne vom păstra abilitățile. Indiferent ce ni se va întâmpla, indiferent dacă vom izbuti

sau dacă vom pieri pe drum, eu, una, voi pleca din această viață fără nicio putere.

Vocile din mintea mea reacționează violent la acest gând. Mâinile mi se încleștează pe parapet și mi se descleștează, iar și iar. Trebuie să găsesc o soluție să scap de-o asemenea soartă – trebuie să existe o cale care să-mi permită să trăiesc și să păstrez ceea ce-mi dă forță.

Încă mai poți să le întorci spatele tuturor, mă ispitesc vocile. *Încă…*

Mă întorc pe călcâie, fiindcă aud că vine cineva. În lumina slabă a torțelor, o zăresc pe Violetta apropiindu-se, cu o mantie grea în jurul umerilor. Bolnăvicioasă și slăbită, are ochii înfundați în orbite, însă merge pe propriile picioare. Încremenește când mă vede.

— Adelina! exclamă ea.

Este primul cuvânt pe care-l aud de la sora mea, de când m-a părăsit, cu multe luni în urmă. Chiar și vocea îi pare diferită acum: fragilă și răgușită, de parcă s-ar putea frânge în orice clipă. Dușmănoasă. Distantă.

Înlemnesc, șocată, dar apoi îi întorc spatele.

— Te-ai trezit, mormăi.

După atâta vreme, sunt singurele cuvinte pe care mă pot gândi să i le spun.

Nu îmi răspunde imediat, ci se înfășoară mai strâns în mantie, se apropie de parapet. O vreme nu face altceva decât să admire cerul nopții.

— Sergio mi-a spus c-ai bătut tot drumul până în Tamoura numai și numai să mă găsești, murmură.

Păstrez un timp tăcerea.

— Am venit din mai multe motive, îi spun. Unul dintre ele avea, într-adevăr, legătură cu tine și cu un zvon cum că te-ai fi aflat aici.

— De ce-ai vrut să mă găsești? mă iscodește în continuare Violetta, dezlipindu-și privirea de la cer și întorcându-se spre mine.

Când nu îi dau niciun răspuns, se încruntă. În cele din urmă, adaugă:

— Sau ți-ai adus aminte de mine doar după ce invazia ta a dat greș?

Răceala din tonul ei mă surprinde. Bănuiesc însă că n-ar trebui să mă mire.

— Am vrut doar să-ți spun să te întorci în Kenettra, îi răspund. Că vei fi în siguranță acolo, acum, și că tot ce-am făcut…

— Ai vrut *să-mi spui să mă întorc?* repetă Violetta și izbucnește-n hohote de râs, clătinând, neîncrezătoare, din cap. Aș fi refuzat, dacă m-ai fi găsit în alte împrejurări…

Vocile din mintea mea îmi spun să nu îmi fac nicio grijă, fiindcă vorbele ei nu înseamnă nimic.

Dar tot mă ustură!

— Uită-te la tine! șoptesc. Iar te gândești cât de nobilă ești!

— Și tu? îmi strigă aproape. Îți spui că vei îmbunătăți situația acestor țări în care mărșăluiești și chiar crezi că faci un lucru *bun,* însă…

— N-am crezut niciodată una ca asta, o întrerup. Fac tot ce fac fiindcă *vreau* și fiindcă *pot.* Asta dorește, *cu adevărat,* oricine, când ajunge la putere, chiar dacă pretinde c-ar face-o din altruism, nu-i așa? Doar că mie nu-mi este teamă s-o recunosc deschis.

Oftez și privesc din nou în altă parte. Aproape că m-aștept ca Violetta să facă un comentariu despre ieșirea mea, dar se înfrânează.

— De ce ai vrut să mă găsești? mă întreabă din nou, cu vocea scăzută.

Mă sprijin de parapet, căutând un răspuns cinstit.

— Dorm prost când nu ești lângă mine, mormăi, nervoasă. Vocile… mă distrag, dacă sunt singură.

Violetta își face gura pungă.

— Nu mai contează. Sunt aici… Și tu, la fel… Acum ești mulțumită?

O vreme, mai lasă tăcerea să se aștearnă între noi. Apoi continuă:

— Raffaele mi-a spus că am delirat săptămâni în șir și că m-am trezit doar după ce ai venit tu…

O spune cu amărăciune, de parcă nu ar dori s-o recunoască. Dar vorbele ei mă fac să o privesc din nou. Îi studiez expresia, în timp ce încerc să-mi dau seama la ce se gândește. Ea nu mai rostește însă nimic altceva.

Mă întreb dacă nu cumva cuvintele ei au vrut să-mi transmită că mi-a jelit absența, că, poate, și ea a stat trează noapte de noapte, privind cealaltă parte a patului și întrebându-se de ce nu eram acolo, alături.

Mă întreb dacă somnul ei este chinuit de coșmaruri.

Aștept să plece înapoi în cabina sa. Dar, nu știu de ce, hotărăște să rămână pe punte, cu mine. Niciuna din noi nu dorește să își ceară scuze, fiecare încercând să descifreze mesajele ascunse în cuvintele celeilalte. Și nici nu vrem să ne petrecem noaptea singure cuc.

Așa că așteptăm împreună, în timp ce plutim, în tăcere, printre stele parcă.

Când ajungem în portul Estenziei, flota mea kenettrană ne înconjoară navele și inchizitorii mei ne călăuzesc. Violetta este tăcută în dimineața asta.

Mă ignoră din nou și eu fac, bucuroasă, la fel.

Magiano stă lângă mine și privește, încruntat, portul de care ne apropiem. Deși e calm, simt că sub această aparență se ascunde un adevărat torent de teamă. Se apleacă ușor către mine și spune:

— Dacă nu Teren este cel de care avem nevoie…

— Este! îl întrerup, cu fermitate.

Îmi îndrept spatele și îmi ridic, trufașă, capul. Ne aflăm în însăși inima imperiului meu. Aici, sunt

din nou regină și nu voi accepta să-mi pună cineva la îndoială vorbele sau faptele.

— Va trebui să privim o nouă probă de-a lui Raffaele! exclamă Magiano, strâmbându-se.

Mă întreb din nou ce și-o fi amintit în timpul verificării sale.

Nori grei atârnă deasupra orașului în timp ce ne îndreptăm spre palat. Chiar și aerul pare înăbușitor azi, ca într-o după-amiază umedă, însă e mai întunecat, părând să poarte semnele unei furtuni de un cu totul alt fel.

Pumnalele călătoresc în urma noastră, conduse de o patrulă de soldați tamourani. Nici ei nu se simt în largul lor.

Îi poți ucide pe toți! îmi spun șoaptele mele, cuprinse de nerăbdare. *Se află în țara* ta, *înconjurați de inchizitorii* tăi. *De ce nu acționezi, lupușorule?*

Ar trebui s-o fac!

O părticică din mine este de-a dreptul încântată de ideea de a vedea așternută pe chipul lui Raffaele înțelegerea faptului că a fost trădat. Dar, în schimb, mă mulțumesc să îi conduc spre palat și, odată ajunși în acesta, în jos, pe treptele care duc către temnița de sub pământ.

Când ne apropiem de celula lui Teren, Raffaele pare să încetinească pasul, de parcă însăși respirarea aerului din jurul nostru l-ar istovi. Probabil că percepe energia întunecată a lui Teren și, neputând să-i facă față, simte că îl copleșește.

Lângă el se află Violetta. Timpul petrecut pe punte seara trecută pare s-o fi ostenit-o atât de tare, încât, pur și simplu, în dimineața asta nu e-n stare nici să stea-n picioare, așa că Sergio o duce în brațe. Trandafirul face asta aproape fără niciun efort, în timp ce Violetta se agață de el, de parcă s-ar putea destrăma din clipă în clipă. Cel puțin, e lucidă. Mă silesc să-mi mut privirea de la ea.

Când ajungem la ușa celulei lui Teren, Sergio le face semn să plece temnicerilor postați de-o

parte și de alta a acesteia.

— Nu! le spune când vor să ne urmeze, așa cum ar face de obicei. Vom intra singuri.

Gardienii șovăie și se privesc unul pe celălalt, dar Sergio, posomorât, se mulțumește să le facă din nou semn să plece. Amândoi își pleacă atunci frunțile, supuși, și nu îl mai întreabă nimic.

Intrăm.

Sergio a trimis deja vorbă ca inchizitorii postați de obicei în celulă să plece și ei, astăzi, așa că încăperea este goală, iar clipocitul apei din șanț pare amplificat de absența lor.

Singura ființă peste care dăm înăuntru stă ghemuită în centrul insulei de piatră, cu veșmintele de prizonier răsfirate în jurul său. Ridică privirea când intrăm.

Cearcănele negre de sub ochii lui par și mai adânci decât ultima oară, făcându-l să arate ca un om torturat. Zăresc pete de sânge proaspăt.

— Ești sigură că vrei să faci asta? mă-ntreabă Magiano, când ne adunăm la marginea șanțului. Doar poți vorbi cu el și de aici, nu?

— Sigur că pot, îi răspund, chiar dacă amândoi cunoaștem adevăratul răspuns. Dar nu vom putea călători cu un om pe care trebuie să-l ținem separat de noi cu lanțuri și șanțuri cu apă, nu-i așa?

Magiano nu mă contrazice. În schimb, mă strânge ușor de mână. Atingerea lui trimite un strop de căldură prin venele mele.

Raffaele se uită la Violetta, al cărei chip e alb-cenușiu aproape și care se sprijină, neputincioasă, de umerii lui Sergio. Sora mea se foiește, apoi îi îngăduie Trandafirului să o ajute să se așeze. Energia ei tresare când se apropie de mine și un adevărat nor de spaimă plutește de-acum deasupra sa. Nu îmi dau seama dacă se teme de Teren, de mine sau de amândoi. Totuși, nu dă înapoi. Își concentrează toată atenția asupra lui Teren, își încleștează pumnul și *trage.*

Ochii lui Teren se cască de uimire, iar lui îi scapă un icnet. Fostul inchizitor general al Kenettrei se apleacă în față și se agață cu mâinile de lespedea de sub el. Fac un pas înapoi, fără să vreau, când văd ce i se-ntâmplă. Cunosc senzația: aerul pare să-ți fie aspirat din plămâni, iar firele de energie din care-ți este alcătuit corpul sunt trase și întinse, până când sunt pe cale să plesnească. Teren scoate un geamăt înfundat, apoi ne privește cu ură.

Violetta își lasă brațul jos și trage adânc aer în piept. Tremură ușor, iar lumina felinarelor de aici îi scoate în evidență veșmintele. Se vede că tremură ca varga.

Are destulă vlagă, încât să se folosească de puterea ei?

— Este pregătit, ne șoptește.

Sergio leagă bine podul de frânghie care ne va duce peste șanț. Teren ne privește cum ne apropiem. Își ațintește ochii, mai întâi, asupra mea, apoi, asupra lui Raffaele. Privirea lui rămâne pironită pe chipul acestuia.

Mă uit și eu la conducătorul Pumnalelor, cercetându-i expresia pentru a observa o reacție, însă, fidel pregătirii sale de consort, a adoptat o mască nespus de calmă, iar teama lui nu mai e, de-acum, decât un curent din adâncuri, bine ascuns de o placă de oțel. Îl privește, la rândul său, pe Teren, iar în ochii lui nu se citește decât că e netulburat. Dacă a observat rănile de la încheieturile inchizitorului, nu dă deloc de înțeles asta.

— Maiestatea Ta! mă întâmpină Teren, pe tonul său batjocoritor care îmi e familiar.

Deși mi se adresează doar mie, nu-și ia, totuși, ochii de la Raffaele. Pe buze îi înflorește un zâmbet, care face să mă treacă fiori pe șira spinării.

— Ei bine, văd că, de data asta, l-ai adus cu tine pe unul dintre inamicii noștri comuni!

Gusturile tale în materie de tortură par să fi devenit mai rafinate.

— O, dar e chiar mai prietenos decât mi-l aminteam! mormăie Magiano, care stă încă de cealaltă parte a șanțului cu apă.

Nu spun nimic, ci aștept până când ajungem la doar câțiva metri de inchizitor, la o distanță sigură, unde Teren nu ne poate ajunge.

Ochii lui mă cântăresc din nou.

— De ce-i consortul aici? mă întreabă, cu voce scăzută.

Mă întorc înapoi spre Sergio.

— Dezleagă-l! îi cer, întărindu-mi spusele cu un semn de aprobare.

Pe chipul lui Teren se citește surprinderea, care dispare iute, însă. Când Sergio se apropie de el, încremenește. Cu o mână pe plăselele sabiei, Sergio se apleacă deasupra încheieturilor fostului inchizitor general, apoi răsucește o cheie în încuietoarea cătușelor, care cad pe podea.

Mă pregătesc. Teren m-a atacat ultima dată când l-am vizitat aici, în temniță, și ar putea face la fel și-acum, chiar și așa, lipsit de puteri cum e. Numai că el se ridică doar în picioare și mă privește.

— Ce mai vrei acum, lupușor? mă-ntreabă.

Pe partea cealaltă a șanțului cu apă, Magiano începe să se foiască. Îi simt neliniștea, iar puterea mea se-ndreaptă spre ea, s-o absoarbă. O las să mă întărească.

L-am mai mințit pe Teren înainte, așadar o pot face din nou acum.

— N-ai detestat mereu existența Elitelor, Teren? îl întreb. Nu ai sperat mereu să ne vezi distruși, trimiși în lumea de dincolo?

Nu-mi răspunde. Nici nu-i nevoie, firește, fiindcă toată lumea îi cunoaște răspunsurile la aceste întrebări.

— Cred că zeii îți vor îndeplini dorința, continui.

Zâmbetul lui Teren dispare.

— Să nu te joci niciodată cu zeii, Adelina! Cu nemuritorii nu-i de glumit!

— Vrei să afli mai multe?

Teren mârâie. Apoi face un pas spre mine, îndeajuns de aproape încât, dacă ar vrea, ar putea să se-ntindă și să mă înșface de gât.

— Am de ales? oftează.

— Da, firește, noi putem pleca, dacă asta vrei. Te putem încătușa din nou. Poți rămâne ghemuit aici pe veci, fără să mai vezi vreodată lumina zilei, dar rămânând incapabil să mori. Și asta face parte din puterea ta, nu? Ești prea puternic, ești invincibil și nu poți muri, să-ți curmi propria nefericire. Ce ironie a sorții! Îmi înclin capul spre el și adaug: Așadar, vrei s-auzi mai multe? Da ori ba?

Teren se uită mai departe la mine.

— Tu și jocurile tale! mormăie el, sâcâit, într-un târziu.

Îi arunc o privire lui Raffaele.

— Va trebui să ai încredere în noi pentru o clipă, îl rog pe fostul inchizitor general al Kenettrei.

Teren izbucnește în hohote de râs și clatină din cap, neîncrezător.

— Ce preț a pus vreodată pe-ncredere oricare dintre voi? mârâie el când m-aude.

Dar, când conducătorul Pumnalelor pășește în față și își așază gemele într-un cerc larg, în jurul lui Teren, acesta nu reacționează. Se mulțumește să se uite fix la fiecare piatră. Când Raffaele termină, face un pas în spate și își încrucișează brațele. Privesc, dintr-odată curioasă. Ce amintiri din trecutul lui Teren va vedea Pumnalul? Ce atașamente va avea, oare, acesta?

Dacă nu are afinitățile cu zeii de care avem nevoie?

În celulă se lasă tăcerea. Raffaele se încruntă, concentrându-se, în timp ce studiază fiecare gemă.

Și, în timp ce privim cu toții, în întuneric, trei dintre nestemate încep să strălucească ușurel. Una dintre ele are o sclipire albă, așa că o recunosc de-ndată: este diamantul ambiției. Apoi, zăresc o lumină de un albastru strălucitor, îndrăzneț, și, în sfârșit, una de un stacojiu atât de intens, încât gema pare să sângereze, de-a dreptul. Răsuflu, ușurată. Am deslușit strălucirea albastră, căci este a uneia dintre afinitățile mele: cea pentru Sapientus, pentru înțelepciune și curiozitate. Dar cea stacojie? N-o recunosc.

Când Raffaele se întinde spre el, Teren încremenește, apoi icnește. Ochii lui își pierd capacitatea de a se concentra, de parcă ar retrăi o amintire: tresare, închide ochii strâns și se întoarce.

Privesc, fascinată, amintindu-mi de propria examinare cu ajutorul gemelor. Nu l-am văzut niciodată pe Teren vulnerabil în felul acesta, cu mintea deschisă nu doar către o altă persoană, ci către cineva care-i este dușman. Iar și iar, Raffaele se întinde spre fostul inchizitor general, iar acesta tresare și se retrage.

Ambiție. Înțelepciune. Și…

Dintr-odată, Teren scoate un mârâit și se aruncă asupra lui Raffaele, care face, iute, un pas în spate, chiar când Sergio sare între ei, scoțându-și sabia atât de repede, încât nici nu apuc să clipesc măcar. Trandafirul îl lovește pe Teren cu putere în piept, cu plăselele armei sale, apoi îl împinge în spate, iar acesta se împleticește și cade în genunchi.

Aștept, cu inima cât un purice, dar Teren rămâne locului, cu capul plecat, respirând anevoie. Nu scoate niciun cuvințel.

Raffaele a devenit livid de-a dreptul. Încuviințează, cu un semn din cap, confirmând ce ghicisem deja.

— A reacționat la rubin, spune el, iar vocea îi răsună în celulă. Așadar, are o afinitate cu zeul

Tristius, fiul Timpului și al Morții. Privirea lui se îndreaptă spre mine, apoi adaugă: Îngerul *războiului.*

În sfârșit, pot să răsuflu și eu ușurată. Teren are exact atașamentul care ne lipsește!

— De ce sunteți aici? șuieră fostul inchizitor general.

Orice urmă din zeflemeaua care-i e caracteristică a dispărut de-acum, pentru a face loc furiei oarbe.

— Ce vreți? *Ce vreți cu-adevărat?* ne strigă.

Fac un pas spre el și mă aplec, să-l pot privi în ochi.

— Teren, îi spun, încetișor. Se întâmplă ceva cu lumea noastră. Cu tine, cu mine, cu noi toți… Tărâmul nemuritor se strecoară în cel pieritor și învenințează totul în cale.

Îi istorisesc apoi tot ce mi-a spus Raffaele despre otrava din apele întunecate, despre balirele care mor, despre rănile sale, care se vindecă acum mai lent decât înainte.

— Credem că suntem singurii care pot opri distrugerea asta. Noi, Tinerele Elite… Iar tu ai o afinitate pentru unul dintre zeii din tărâmul nemuritor de care avem nevoie.

Teren își ține capul plecat și, cumva, o parte din mine îl înțelege. Ce amintiri din trecutul său o fi silit Raffaele să iasă la suprafață?

— Aș vrea să vii cu noi, murmur aproape.

Teren izbucnește într-un hohot de râs spart. Ridică iute capul și mi se taie răsuflarea când se uită fix în ochii mei cu ai lui, care-s aproape lipsiți de culoare, adevărate ferestre ale nebuniei și ale tragediei.

— Noi doi avem un trecut nespus de neplăcut, lupușor, îmi spune. Ce te face să crezi c-aș avea vreo dorință să te ajut?

— Ultima oară când am lucrat împreună, ne-a stat altcineva în cale, îi răspund.

Teren se apleacă în față. Este atât de aproape, încât îi simt răsuflarea pe piele.

— Singura care stă acum între noi ești chiar tu! se răstește la mine. Nu putem fi decât dușmani!

Îmi reprim ura față de el.

— Când ne-am întâlnit, mi-ai spus că meritam să mă întorc în apele lumii de dincolo. Că toate Tinerele Elite nu-s decât niște pocitanii, niște monstruozități, care n-au fost menite să pășească pe fața pământului. Mijesc ochii spre el, apoi adaug: Dar spune-mi, Teren! Dacă tu ești doar un demon și eu sunt doar un demon, niște grozăvii spurcate în ochii zeilor, atunci de ce m-au urcat îngerii pe tronul Kenettrei? De ce ocârmuiesc Tărâmurile Mării și de ce mi se supun toate armatele? *De ce,* Teren, continuă zeii să mă răsplătească?

Fostul inchizitor general nu spune nimic, ci doar se uită chiorâș la mine.

— Tu, unul, te-ai născut ca fiu al inchizitorului general al Kenettrei, continui. Toată viața ta ai fost învățat că ești mai prejos până și decât un câine. Și ai crezut asta. Chiar și femeia pe care ai iubit-o cândva ți-a spus că nu valorezi nimic și ți-a întors spatele, într-un fel care face ca toate răutățile mele să pară doar niște nimicuri, prin comparație.

Ridic capul și îl privesc drept în ochi înainte să continui:

— Dacă greșești? Dacă zeii te-au trimis pe tine, dacă ne-au trimis, de fapt, pe noi toți, nu pentru că nu se cuvenea să existăm, ci pentru că, încă de la începutul veacurilor, *dintotdeauna, fuseserăm meniți să viețuim?*

— Nu-i cu putință! mă întrerupe Teren, calm.

Dar nu îmi dă, cu adevărat, niciun răspuns.

— Este, oare, posibil ca zeii să ne fi creat pentru a salva lumea, nu pentru a o distruge? stărui.

Și, dintr-odată, îmi dau seama care sunt vorbele care îl vor înmuia de tot, așa că le rostesc:

— Oare nu-i cu putința ca nemuritorii să ne fi creat pentru a drege ceva ce se stricase, pentru ca, într-o bună zi, să ne ceară să ne jertfim?

Teren rămâne tăcut.

— Vasăzică, spune el, într-un târziu, vrei să vin cu voi în această călătorie pentru a repara breșa dintre cele două lumi? De ce aș face-o, însă?

— Fiindcă avem nevoie de tine, îi răspund. Iar tu ești cea mai puternică Tânără Elită pe care o cunosc.

Fără niciun avertisment, Teren țâșnește și mă apucă de încheietură. Strânsoarea lui e de fier, dureroasă, nemilostivă. Trag adânc aer în piept, când mă atinge. Sergio își scoate pe jumătate sabia din teacă, iar Magiano țipă un strigăt de avertizare.

— Te-aș putea ucide pe loc, Adelina, îmi șoptește Teren. Aș putea să-ți rup fiecare oscior din trup și-apoi să ți le prefac pe toate în pulbere, iar oamenii tăi n-ar putea face nimic să mă-mpiedice. Fie ca *asta* să-ți fie dovada de care ai nevoie că zeii *nu sunt de partea ta.* Ai rămas aceeași fetiță lipsită de apărare, pe care am legat-o pe rug în dimineața aceea, de demult…

Ura mea față de Teren clocotește, neagră, ridicându-se deasupra fricii și durerii pe care strânsoarea lui mă face s-o simt în încheietură. În spatele meu, simt cum energia lui Magiano prinde să freamăte.

Mă uit însă la Teren fără pic de spaimă.

— Și totuși, sunt aici, în fața ta. *Sunt regina ta!*

Văd bine că vorbele mele au făcut să răsară îndoiala în inima lui, fiindcă în ochi îi deslușesc o sclipire pe care n-am mai zărit-o până atunci. Sunt convinsă că se întreabă dacă am dreptate.

Iar eu chiar am dreptate, nu-i așa? Zeii m-au binecuvântat, cu adevărat. Au scăpat lumea aceasta

de regele kenettran care ne disprețuia, apoi de regina lui, care ne-a folosit și ne-a manipulat.

Zeii sunt aceia care au urcat pe tron o fată născută unui tată care-i dorise moartea.

Ei sunt cei care mi-au oferit totul.

Iar tu ți-ai alungat propria soră! se oțărăsc vocile din mintea mea. *L-ai ucis pe cel pe care l-ai iubit cândva! Nu ești decât un vas gol și atât. Iar zeii nu ți-au oferit decât niște puteri care-au ajuns să te omoare!*

— Teren, noi le vom *înapoia nemuritorilor toate puterile noastre!* îi spun. Vom tămădui lumea, renunțând de bună voie la grozăvia noastră spurcată. Este singura cale! Și, totodată, unica incantație în care tu, unul, ai crezut vreodată sau căreia te-ai supus!

Spun vorbele acestea de parcă aș încerca să mă conving pe mine însămi să mă alătur călătoriei și să nu-mi mai fie teamă de pierderea puterii mele. De parcă n-aș încerca încă să-mi evit soarta deja pecetluită.

— Eu, una, n-am niciun alt motiv să îl ajut pe Raffaele. Nici pe tine. Trag adânc aer în piept înainte de a încheia: Este ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna.

Teren mă privește pentru o clipă. Pe chip i se citește tulburarea, iar expresia i se schimbă, căci, sufletește, el trece dintr-o extremă într-alta. În cele din urmă, ochii lui exprimă un simțământ pe care nu-l înțeleg. Căci în ei strălucește o lumină, dincolo de nebunia lui, o licărire… Ceva care-l ispitește să meargă mai departe.

Asta e ceea ce ți-ai dorit mereu, nu-i așa, Teren? îmi spun în sinea mea.

Pe neașteptate, fostul inchizitor general dă drumul mâinii mele. Sergio își slăbește din strânsoare plăselele sabiei, iar ceilalți își schimbă, și ei, posturile.

Mă calmez, trăgându-mi răsuflarea și încercând să-mi păstrez echilibrul. Inima îmi

bubuie în piept.

Teren îmi zâmbește strâmb și-mi spune:

— Las’ că vom vedea noi cine are dreptate, *mi Adelinetta!*

Teren Santoro

În prima amintire, Teren nu avea decât șapte ani.

Era îmbrăcat cu uniforma unui ucenic din Axa Inchiziției, o tunică gri, simplă, și niște pantaloni. Se pregătea pentru a li se putea alătura cândva mantiilor albe în fruntea cărora se afla tatăl său. Părul îi era tuns scurt, frumos, iar ochii lui mai aveau încă nuanța apelor mării.

Copilul stătea aliniat, într-un rând, alături de alți doisprezece pușți și privea o mulțime de tineri ucenici adunați într-o curte a palatului care era străjuită de statuile înalte ale celor doisprezece zei și îngeri.

Tatăl lui li se adresa tuturor, iar Teren stătea drept, cu capul sus. Era singurul fiu al inchizitorului general al Kenettrei, iar asta îl făcea să fie mai bun decât toți ceilalți. Sau, cel puțin, așa pretindea tatăl lui.

— Ordinul nostru a existat dintotdeauna pentru a proteja coroana Kenettrei, pentru a apăra superioritatea poporului nostru asupra tuturor celorlalte și pentru a păzi puritatea moștenirii noastre, spune *signore* Santoro. Dedicându-vă viețile ordinului Inchiziției, făgăduiți să vă închinați familiei regale, pentru totdeauna, și să păziți tronul cu prețul vieții voastre.

Teren simțea că i se umfla pieptul de mândrie. Axa Inchiziției era cea mai stimată oaste din întreaga lume, iar tatăl lui era cel care se afla în fruntea sa. Spera că, într-o bună zi, avea să poată arăta și el la fel de măreț ca tatăl lui, în armura și mantia sa de inchizitor general.

— Purtăm un război nobil împotriva celor care sunt impuri, spurcați. Amintiți-vă asta și

încercați să trăiți cu aceste cuvinte în minte! Apărați-vă țara cu orice preț și cu orice sacrificiu!

Teren a închis ochii și a tras adânc aer în piept, să rețină mai bine cuvintele.

Un război nobil împotriva celor impuri, spurcați!

— Teren Santoro! l-a strigat tatăl său pe nume dintr-odată. Fă un pas în față!

Teren nu avea nevoie să fie chemat a doua oară. A ieșit imediat din rând și a pășit înainte. Când a ajuns la tatăl lui, bărbatul i-a făcut semn să îngenuncheze, i-a înmânat prima lui sabie adevărată și i-a spus să privească spre mulțime. Teren i-a dat ascultare. Ceilalți ucenici, cărora li se dăduseră săbii de lemn pentru antrenament, nu din oțel, ca a lui Teren, i-au urmat exemplul și au îngenuncheat cu toții. Teren și-a plecat capul și a închis ochii, iar tatăl lui a citit jurământul Axei Inchiziției.

Era pur, neprihănit.

Superior.

Și urma să calce pe urmele tatălui său.

Teren avea unsprezece ani în a doua amintire.

Febra sângelui se răspândise în Kenettra la începutul anului, așa că ochii lui nu mai erau de un albastru marin, pur, ci decolorați, spălăciți. Atât de spălăciți, încât păreau de-a dreptul neomenești, aproape fără-de culoare.

Băiatul stătea cu capul plecat și inima grea în fața rugului funerar pe care zăcea trupul tatălui său. Focul se răspândise acum de la tăciuni spre hainele inchizitorului general. Teren păstra tăcerea, în timp ce flăcările trosneau. Tatăl său se îmbolnăvise la puțin timp după el, însă, în timp ce Teren supraviețuise, febra sângelui îi ucisese părintele în doar două zile.

Teren știa că era vina lui. Trebuia să fie! Zeii nu făceau greșeli, iar el știa că fusese, negreșit, însemnat de febră cu un motiv.

Mai târziu, în noaptea aceea, s-a strecurat afară din camera sa și a fugit în templul palatului. Și, în străfundurile întunecoase ale acestuia, printre cele câteva bălți de lumină a lumânărilor, a îngenuncheat în fața zeilor, zguduit de suspine. Axa Inchiziției avea o doctrină care predica faptul că supraviețuitorii febrei sângelui nu erau decât niște pocitanii spurcate, niște făpturi pedepsite de zei.

Acum devenise un demon. Ce făcuse? Cu ce greșise? Și-a șoptit întrebările către podeaua templului.

În fața lui se ridica statuia Sfântului Sapientus, zeul înțelepciunii.

De ce a fost răpus tata? De ce nu m-ai luat și pe mine?

A stat acolo, în genunchi, timp de trei zile, până când i s-a făcut îngrozitor de sete și de foame.

Cât de jos am decăzut! s-a gândit, iar și iar, până când gândul a părut să facă parte din ființa lui.

Cândva, eram superior, iar acum nu mai sunt nimic. Tatăl meu a murit din cauza mea. Sunt un gunoi! O spurcăciune!

Dintr-odată, Teren a apucat plăselele sabiei și a scos-o din teacă. Era aceeași pe care tatăl lui i-o dăruise în ziua în care se alăturase Inchiziției ca ucenic. A luat arma, și-a lipit lama de încheietură și a tăiat cu toată puterea. A strigat de durere, iar sângele i-a țâșnit imediat.

Dar… *rana s-a închis!*

Teren *a văzut-o* cum se închidea, a privit cu gura căscată cum o parte a cărnii tăiate se lipea de cealaltă, pecetluind tăietura. Durerea a dispărut.

Băiatul a clipit, căci nu-i venea să-și creadă ochilor. Apoi, a încercat din nou să își taie venele.

Din nou, din rană a izbucnit un șuvoi de sânge, chiar înainte să se închidă.

Nu se poate!

Teren a mai încercat de câteva ori, scrâșnind tare de durere și, apoi, de groază, când durerea i-a trecut aproape fulgerător.

S-a tăiat cu tot mai multă disperare, încercând să-și verse și mai mult sânge. Dar nu a izbutit: de fiecare dată, rana s-a vindecat de parcă nici nu ar fi existat vreodată.

În sfârșit, Teren și-a aruncat cât colo sabia. S-a prăbușit la picioarele lui Sapientus, plângând în hohote.

Nici măcar nu era-n stare să-și pună capăt zilelor!

Fusese blestemat pe vecie de febra sângelui.

A mai rămas încă o zi în templu.

Apoi încă una.

Câțiva prieteni, tineri ucenici ca el, au venit să vadă cum se simțea. I-a alungat, refuzând să le răspundă la vreo întrebare.

Nu voia să le mărturisească de ce nu dorea să le spună niciun cuvințel: fiindcă de-acum nu mai era egalul lor, ci doar o javră spurcată care îndrăznea să le vorbească unor oameni! Nu voia să le zică nimic, fiindcă era îngrozit de puterea monstruoasă și tainică pe care febra sângelui i-o lăsase.

Aceleași întrebări aveau să-l chinuie în fiecare dintre nopțile petrecute în templu: de ce îi permiseseră zeii să supraviețuiască febrei sângelui, însemnat și căzut în dizgrație, iar apoi îi luaseră și șansa de a-și pune capăt vieții? De ce-l mai voiau, aici, pe fața pământului? De ce îl sileau să rămână?

În ultima noapte a sa în templu, a izbit cu pumnul în pământ, căci se simțea înșelat. Spre uimirea lui, lovitura sa a făcut marmura podelei să se crape într-o sută de linii zimțate care străbăteau lespezile. Teren a încremenit și s-a holbat la ele. Și-a ridicat apoi mâna, s-o vadă mai bine în lumina

lunilor, și și-a zărit monturile care i se și vindecaseră deja. Nu avea nici urmă de rană.

Zeii îl transformaseră, ce-i drept, într-o pocitanie spurcată, dar îi dăruiseră și o forță incredibilă, făcându-l aproape invincibil.

Poate că m-au pedepsit cu un motiv, s-a gândit Teren.

A îngenuncheat apoi în tăcere în fața lui Sapientus, pentru tot restul nopții, gândindu-se, rugându-se.

În dimineața următoare, a părăsit templul.

Teren avea șaisprezece ani, în cea de-a treia amintire.

Deși, ca urmaș al tatălui său, fusese apărat, nefiind pedepsit pentru că avea însemnele febrei sângelui, tânărul fusese, totuși, dat afară din Axa Inchiziției pentru că era o pocitanie spurcată. Asta nu l-a oprit însă să rămână credincios coroanei și să încerce mereu să găsească o cale sau alta pentru a dovedi că dorea să își dedice slujirii tronului și zeilor bruma de valoare pe care-o mai avea.

Așa că pornise de unul singur în cercetare, ajutându-i în secret pe inchizitori să îi scoată din ascunzătorile lor pe alde *malfetto,* fără să se facă însă cunoscut. Îi urmărea pe cei bănuiți prin oraș, îi privea vorbind și râzând cu familiile lor. Când găsea un *malfetto,* se strecura la ușa lui, în miez de noapte, și o însemna cu blazonul circular al Inchiziției. Mantiile albe nu aveau habar că el făcea asta, dar probabil că îi erau recunoscătoare pentru activitatea lui de spion.

Apoi, într-o după-amiază, a ajuns la o spițerie.

Era o prăvălioară fermecătoare, condusă de un bătrân cu părul alb și de fiica lui cea veselă, o tamouranăă tânără, nespus de frumoasă și mereu cu zâmbetul pe buze, care avea un râs molipsitor.

Teren se oprea acolo de câteva ori pe săptămână și îi privea cum luau comenzi de la clienți. Ceva i se părea nespus de ciudat la fata aceea care se numea Daphne. Uneori, o vedea livrând produse în oraș. Alegea întotdeauna cele mai întortocheate cărări, așa că o pierdea mereu din ochi pe străzile aglomerate. Când se întorcea la spițerie, după-amiaza, Teren se întreba unde fusese.

Asta până când a auzit un zvon despre un grup care își spunea *Societatea Pumnalelor,* o ceată de *malfetto* demonici, cu puteri înfricoșătoare, care nu făceau parte din această lume. Se părea că Daphne se folosea de spițeria tatălui său ca de un loc unde prepara diverse creme care acopereau însemnele acelor pocitanii spurcate și că le ajuta pe acele așa-zise Pumnale și pe alții asemenea lor să le ascundă. Iar Teren s-a gândit că tânăra era răspunzătoare de faptul că acei demoni nu fuseseră încă descoperiți.

Într-o seară, Teren a urmărit-o pe Daphne, când aceasta a plecat din spițeria tatălui său, croindu-și drum spre Universitatea din Estenzia. Ce făcea o fată pe străzi, la ora aceea? Apoi ea a dispărut multă vreme în interiorul universității, însă Teren a regăsit-o pe o alee îngustă. Vorbea cu o persoană îmbrăcată într-o mantie cu glugă, căreia i-a întins un săculeț.

Teren a denunțat-o imediat. Câteva zile mai târziu, inchizitorii au venit după ea. Au târât-o în Turnul Inchiziției, nu departe de docuri și, chiar dacă nu a văzut ce i s-a întâmplat, el știa prea bine ce făceau soldații în acele temnițe, când doreau să obțină informații de la cineva.

Daphne urma să fie arsă pe rug, însă nu a trăit îndeajuns de mult, încât să mai izbutească să iasă vreodată din temniță.

Mai târziu, Teren a fost chemat de regele din Kenettra și de tânăra regină, Giulietta. A îngenuncheat în fața tronurilor acestora, iar

monarhul l-a lăudat pentru loialitatea sa și pentru că identificase o trădătoare în mijlocul lor. Apoi l-a reprimit în rândurile inchizitorilor, spunându-le tuturor că Teren nu avea, de fapt, niciun însemn al febrei sângelui. Că nu era, nicidecum, un *malfetto.*

Și atunci Teren a aflat.

Abia în clipele acelea a izbutit să afle de ce zeii hotărâseră să îl țină în viață, de ce îi răpiseră dreptul de a alege să moară.

Pentru că el, unul, era o pocitanie spurcată care avea menirea să scape lumea de celelalte pocitanii spurcate, să îi oprească pe demonii aceia și să îi împiedice să corupă regatul Kenettrei.

El, unul, era sortit să-și ispășească păcatele protejând tot ce era bun și pur.

Acela era scopul existenței lui, rațiunea lui de a fi.

Acela era scopul existenței lui, iar acum zeii îi oferiseră șansa de a-l duce la îndeplinire.

Sunt vântul – calm și crud, și-n veci cuprins de-ntunecare,
Al vieții suflet, al furtunii urlet și-a somnului suflare.

Messere[4], *Elias Mandara,* Imodenna cea Mare

Adelina Amouteru

Când urcăm la bordul corabiei, Teren este încă bine cetluit în lanțuri.

Avem încredere doar că este, într-adevăr, de acord să ne însoțească, însă știm cu toții prea bine că asta nu îl va împiedica să ne atace când vom dormi! Așa că rămâne prizonierul nostru și este înconjurat mereu de străji.

În timp ce ieșim din portul Estenziei, fostul inchizitor general este singurul om care rămâne sub punte, înlănțuit de pat. Eu, una, stau la prora și încerc să nu mă gândesc că se află acolo, aproape, sub picioarele noastre, de fapt.

La câțiva metri depărtare de noi este nava tamourană a lui Raffaele, care sparge valurile portului în același timp cu a noastră. Magiano se urcă pe catargul principal, cu sprinteneala-i obișnuită. Pe chei îl zăresc încă pe Sergio, însoțit de o trupă de inchizitori, privind cum ne îndepărtăm.

A sărutat-o pe Violetta chiar înainte să urcăm la bord. A fost pentru prima dată când l-am văzut dând frâu liber sentimentelor delicate pe care le manifestase întotdeauna în apropierea surorii mele.

Așa că Violetta stă la pupa, cu ochii pironiți încă asupra celui rămas la docuri, care nu mai e decât o pată nedeslușită de-acum.

Sergio, cu ajutorul mercenarilor săi, va comanda armata în lipsa mea. Dar nu mă pot abține să nu îmi fac griji. Dacă va da greș? Dacă mă voi întoarce în imperiul meu cel dobândit cu

atâta trudă doar ca să aflu că a avut loc o revoltă sau că el m-a trădat?

Toată lumea îți întoarce spatele, cu toții te vor trăda, mârâie, cuprinse de voioșie, vocile din mintea mea.

Otrava lor îmi dezmiardă gândurile.

De aceea-i cel mai bine să îi trădezi tu pe ei prima!

— Navigăm spre răsărit și miazănoapte, ne informează Raffaele, în prima seară, când ne strângem în jurul mesei pentru cină.

El a trecut pe corabia noastră pe o pasarelă întinsă între navele noastre, să ne putem întâlni cu toții.

Violetta stă lângă el, dar, în ceea ce mă privește, mă străduiesc să măresc cât pot distanța dintre noi.

— Fiindcă e perioada în care migrează chirele, o s-avem nevoie de vreo câteva săptămâni s-ajungem, dacă vom urma cea mai scurtă rută.

— De unde știi încotro trebuie să ne-ndreptăm? întreb. Ai pomenit mai demult de locul de origine al Tinerelor Elite. Unde se află, mai exact?

Raffaele își trece un deget pe tăblia mesei, desenând o linie nevăzută, care reprezintă granița dintre Tărâmurile Văzduhului și ocean, apoi ne arată un punct îndepărtat de la miazănoapte, aflat pe țărm.

— Aceasta e Amadera de Miazănoapte. Ne privește țintă pe fiecare în parte, apoi adaugă: Un tărâm aflat chiar lângă Bezna-Nopții.

— Așa cum spun miturile? întreabă Magiano, cu gura plină de carne uscată.

Și eu am auzit poveștile de demult despre acest tărâm, așa că ridic, întrebător, o sprânceană spre Raffaele.

Conducătorul Pumnalelor încuviințează cu o aplecare a capului, iar peste umăr îi scapă câteva șuvițe de păr mătăsos. Apoi continuă:

— *Patru sunt locurile în care spiritele încă mai cutreieră…,* ne spune, citând dintr-un tom străvechi. *În Bezna-Nopții, cea acoperită de zăpadă, în paradisul demult uitat din Sobri Elan, pe lângă Stâlpii de Sticlă din Dumon și-n mintea omenească, tărâmul de-a pururi misterios, unde fantomele vor bântui în veci.*

— Se spune că Bezna-Nopții ne-a rămas de la zei, adaugă Lucent. Este un tărâm sfânt. Preoții merg în pelerinaj acolo.

— Dacă veți studia cronologia miturilor, continuă Raffaele, primele pomeniri ale Beznei-Nopții coincid cu prăbușirea lui Laetes din cer. Da, e drept, este cunoscut drept un loc sfânt.

Spunând acestea, face un semn din cap către Lucent, apoi continuă:

— Cred că a fost creat de breșa dintre tărâmul nemuritor și cel pieritor. Este un loc al nopții veșnice, care nu-i menit muritorilor. Preoții pe care i-ai pomenit, Lucent, vizitează doar meleagurile din jur. Ei *nu pătrund* cu adevărat în Bezna-Nopții. Nu există nicio poveste despre ce se află acolo.

Un tărâm al miturilor, destinația noastră fusese, așadar, stabilită doar pe baza presupunerilor lui Raffaele.

— Crezi că este locul în care doar Tinerele Elite pot pătrunde, îngăim, în cele din urmă.

— Este un tărâm al zeilor, încuviințează Raffaele.

— Și regina Maeve se va întâlni cu noi pe drum? întreabă Magiano.

Șarlatanul meu stă chiar lângă mine, iar mâna lui o atinge pe a mea.

— De îndată ce vom intra în Tărâmurile Văzduhului?

Raffaele îl privește puțin, înainte să adauge:

— Ne vom întâlni la trecerea dintre Beldain și Amadera.

— Chiar și după ultima noastră confruntare? întreabă Magiano, scoțând un pufăit care-i arată

neîncrederea. Ești sigur că va dori să ni se alăture? E greu de crezut că regina din Beldain ne va lăsa să trecem pe teritoriile sale, fără să ne facă niciun rău, după ce i-am distrus întreaga flotă, darămite să ne însoțească vreme de săptămâni întregi!

— Este în interesul lui Maeve ca noi să reușim, îi răspunde cu răceală Raffaele.

În timp ce Magiano ridică din umeri, eu mă uit fix la hartă. Kenettra este un stat micuț, asemenea altora din Tărâmurile Mării. Însă Tărâmurile Soarelui, care includ Domacca și Tamoura, par să se întindă la nesfârșit. Chiar mai vast decât ele este oceanul, o întindere imensă de ape care separă pământul muritorilor de lumea de dincolo.

Pe neașteptate, mi se pare că puterea mea este cu totul și cu totul lipsită de semnificație. Călătoria noastră va da greș, iar noi vom plăti pentru asta cu viețile noastre.

În zorii zilei următoare, navigăm în lumina slabă a unei dimineți mohorâte. Oceanul a căpătat o culoare neliniștitoare. De la hubloul cabinei mele, privesc cum norii se-ngrămădesc unii peste alții, până când mi se pare că nu a existat niciodată un cer senin. De undeva, din depărtări, aud ecoul jos al tunetului.

Dacă Sergio s-ar fi aflat la bord, ne-ar fi putut preveni că urma să vină o asemenea furtună și, totodată, ar fi putut face ceva s-o alunge.

Numai că aceasta nu este o furtună pe care noi să ne-o fi dorit-o. Ci una creată de zeii înșiși.

Simt că mi se face rău când nava se ridică pe crestele valurilor. Teama îmi trimite fiori reci pe șira spinării, iar vocile din mintea mea prind să se agite.

Lumea de dincolo te cheamă, Adelina! îmi susură ele.

Când ajung pe scară și apoi pe puntea de deasupra, cerul a devenit chiar mai întunecat decât fusese. Privesc în zare și văd, în depărtări, cum fulgerele brăzdează văzduhul. Tunetele continuă să bubuie.

Magiano îi ajută pe doi marinari să lege niște butoaie și să fixeze tunurile. Astăzi, veșmintele îi sunt dintr-o pânză aspră și poartă o pelerină strânsă în jurul unei tunici închise la culoare, pantaloni și cizme, iar părul îi e prins și ridicat într-un soi de coc.

— Furtuna încă nu ne-a ajuns, îmi spune Trandafirul meu, când mă apropii. Dar se tot întinde. Dacă vom avea noroc, vom putea naviga astfel încât s-o ocolim, înainte să ne lovească tot ce-i mai rău.

Scrutez orizontul, în căutarea oricărui semn că ne apropiem de pământ, însă nu zăresc nimic, cu excepția învolburării de nori întunecați.

Furtuna asta e diferită de aceea cu care ne-am confruntat în timp ce ne luptam cu tamouranii, căci atunci am putut plămădi imagini care au sădit groaza în sufletele soldaților inamici. Dar la ce mi-ar putea folosi iluziile mele când dușman îmi este natura însăși?

Dinspre valuri, aud un nou ecou al sunetelor tânguitoare pe care doar balirele le scot. Un întreg banc înoată la o oarecare depărtare, îndreptându-se în direcția opusă furtunii.

— Unde este Violetta? îl întreb pe Magiano. Ai văzut-o, cumva, în dimineața asta?

— Nu a urcat de sub punte, îmi spune el și-mi face semn spre scară. Și tu ar trebui să te întorci în cabina ta. De aici încolo mă ocup eu. Furtuna poate deveni violentă.

Poate c-a murit! îmi spun, chicotind, vocile din mintea mea. *Călătorie sprâncenată! Acum poți să te eliberezi, în sfârşit, de chinurile pe care ți le producea.*

Picături rotunde de ploaie încep să cadă. Îmi clatin capul, încercând să îndepărtez norul de iluzii pe care nu le mai pot stăpâni, și mă întorc spre scară, să cobor sub punte.

Aerul devine, parcă, mai greu de respirat, iar șoaptele, din ce în ce mai puternice, până când ajung să cred că-mi urlă de-a dreptul în urechi.

Teama întregului meu echipaj pare să atârne în bătaia vântului, hrănindu-mi energia până când simt că pieptul e gata-gata să-mi plesnească.

De cealaltă parte a punții, tata se sprijină de parapetul de lemn și mă privește cu ochi sălbatici. Înghit în sec și-mi plec privirea.

Nu trebuie să mă las copleșită de iluziile mele! Nu aici! Nu acum!

Picăturile de ploaie s-au transformat în șuvoaie. Din cuibul-corbului, îl aud pe unul dintre mateloți strigând:

— Legați-vă!

Mă împleticesc spre scara care duce sub punte și văd cum nava lui Raffaele se luptă cu valurile, aproape acoperită cu totul de spuma acestora.

Abia dacă mă mai pot ține pe scară.

Sub punte, felinarele se clatină deasupra coridoarelor strâmte și mi se pare c-aud țipete dinspre etajul de sub mine.

Mă opresc. Șoaptele din mintea mea sunt cuprinse de neliniște, însă țipătul a părut real. Numai că nu pot fi sigură de nimic. Continui să merg pe coridor, până când ajung la ușă. Aici, totul sună înfundat și distant, în afară de urletele vântului de afară și de valurile care se izbesc de lemnul navei.

Ajung la ușa Violettei, bat o dată și intru.

Surioara mea se frământă pe pat, dar nu mă privește.

O cercetez cu luare-aminte și îmi dau seama imediat că are febră. Pleoapele îi tremură; părul ei întunecat este jilav și lipit de cap. Însemnele,

albăstrui, purpurii și negre, îi ies în evidență de-a lungul gâtului și brațelor.

Mormăie ceva de neînțeles. Chiar și așa, lipsită de cunoștință, este cuprinsă de neliniște când de afară se aude bubuitul unui tunet.

Starea i s-a înrăutățit, îmi dau seama, când ajung lângă ea.

Raffaele crezuse că, poate, apropierea mea avea să îi încetinească deteriorarea… însă, acum, pare încă și mai fragilă decât atunci când am revăzut-o în Tamoura! Privesc cum se întoarce de pe o parte pe alta în pat, cu fruntea plină de sudoare, și mă așez pe margine, mângâindu-i mâna.

Dacă nu va izbuti să reziste până când vom ajunge în punctul de origine al tuturor Elitelor, pentru a ne ajuta să ne ducem la bun sfârșit misiunea?

Îți pierzi timpul pe-aici! mă avertizează șoaptele mele.

O izbitură puternică zguduie dușumeaua cabinei. Tresar și mă uit la ușă. Nu a părut să vină dinspre puntea de deasupra, ci dinspre coridor. Mă aștept să aud cum trec prin fața cabinei mai mulți inchizitori, să le aud vocile și tropăitul cizmelor. În schimb, tăcerea pare să cuprindă din nou întreaga navă.

Mă încrunt. Pentru o clipă, mă trezesc dorindu-mi să nu dau nicio importanță zgomotului, însă apoi mă ridic și o părăsesc pe Violetta, strecurându-mă înapoi pe coridorul cu felinare care se clatină.

Însă aici nu mai este nimeni de-acum!

Îmi iau capul în mâini și mă sprijin de perete, să-mi recapăt echilibrul, pentru că totul în jurul meu pare să se miște. Însă, în ciuda tuturor încercărilor mele de a-mi încorda atenția, pereții par să se topească în podea, iar podeaua, în aer.

Luminile felinarelor devin pete luminoase care se transformă în fețe și forme.

Șoaptele s-au preschimbat în urlete atât de puternice, încât îmi duc mâna la ureche și apăs, de parcă astfel le-aș putea face să tacă. Numai că situația se înrăutățește, căci am astupat vuietul oceanului care freamătă, ceea ce sporește intensitatea iluziilor care au luat-o razna.

Gândește-te la Magiano! îmi poruncesc.

Îmi amintesc cum și-a pus mâna pe încheietura mea, pe coridorul acela întunecat al palatului, cum se reflecta lumina pe pielea lui la băi.

Încerc să-mi silesc răsuflarea să se liniștească.

Unu, doi, trei!

Ghearele încovoiate ale fantomelor din mintea mea rămân nemișcate, chiar dacă numai pentru o clipă, iar podeaua și pereții își recapătă contururile.

Vuietul valurilor și strigătele oamenilor se aud din nou dinspre puntea superioară.

Și atunci deslușesc o altă bufnitură.

În mod limpede, vine dinspre puntea inferioară aflată sub aceea unde mă aflu.

Dinspre locul unde îl ținem ferecat pe Teren!

Mi se pune un ghem în stomac de groază.

S-a întâmplat ceva, simt asta! Șovăi doar o clipă, întrebându-mă dacă nu cumva iluziile mele îmi vor scăpa din nou de sub control. Lumea pare însă îndeajuns de stabilă, iar șoaptele s-au domolit și nu mai sunt decât un zumzet.

Mă îndrept spre scara care duce la puntea de dedesubt, apoi cobor spre puntea inferioară. Nava se zgâlțâie în mod violent, făcându-mă să mă împiedic de ultima treaptă.

De-afară se-aude un tunet înfundat. Furtuna se-ntețește repede.

Capătul coridorului este negru ca smoala și un felinar stins se rostogolește pe podea, în ritm cu mișcările corabiei. Geamul îi e spart.

Cu multă prudență, îmi întind energia în afară. Se simte teama aici, teama aceea pe care

doar durerea o stârnește.

Mă apropii și îmi dau seama că pe podea zac doi oameni. Primul este nemișcat, iar al doilea geme încetișor.

Acestea sunt străjile care stătuseră de pază în fața ușii lui Teren!

Ușa celulei acestuia este larg deschisă.

Mi se pune un nod în gât de frică.

A evadat! mă gândesc, chiar în clipa în care un tunet asurzitor zguduie întreaga corabie.

Mă răsucesc pe călcâie și-o iau la fugă înapoi spre scară.

Simt furnicături în ceafă, iar groaza mea crește și tot crește, căci mă întreb dacă nu cumva Teren se ascunde în umbră. Numai că știu, cumva, că nu mai este aici.

Urc scara în grabă și o rup apoi la fugă pe coridor, către cabinele noastre.

— Violetta? strig, în timp ce alerg. Magiano! Teren a dispărut!

Nimeni nu-mi răspunde.

Nava se înclină și face toate felinarele atârnate să se clatine îngrozitor, iar eu mă grăbesc spre scara care duce spre punte și încep să o urc.

Unde-ar putea să se ducă Teren pe o asemenea furtună?

Nu-l putem pierde!

Avem nevoie de el în călătoria asta. Avem…

Aud cum șuieră un tăiș prin aer, înainte s-apuc să-l văd.

Ceva – ori soarta, ori instinctele mele – mă salvează, așa că mă feresc în ultima clipă.

Un pumnal se împlântă adânc în lemnul scării. Mă uit în spate și văd cum unul dintre inchizitori se repede să mă atace. Rânjește arătându-și dinții.

Unul dintre răzvrătiți! îmi dau seama.

Îmi înalț brațele și țes iluzia invizibilității, să mă acopere.

Dispar vederii lui și o zbughesc, să mă feresc din calea sa.

Inchizitorul împunge aerul cu arma, apoi clipește, buimăcit, și se-ntoarce. Acum, îi este și lui teamă, iar groaza lui nu face decât să-mi alimenteze puterea.

— Arată-te, demonule! strigă.

Inima îmi bubuie în piept.

Vasăzică, la bord se mai aflase un răzvrătit, precum acela care mă atacase în timpul bătăliei din Tamoura!

Scrâșnesc și arunc o iluzie de durere spre inchizitor. Dar îmi pierd puterea de a mă concentra, așa că imaginea mea tremură și redevin vizibilă pentru o clipită.

Dar atât îi este de ajuns răzvrătitului să vadă unde mă aflu. Iar el se repede din nou spre mine, cu pumnalul în mână, chiar dacă urlă din toți bojocii din cauza durerii pricinuite de iluzia mea.

Trec pe lângă el în grabă și încerc să mă cațăr din nou pe scara care duce spre punte.

Era, oare, unul dintre străjerii pe care îi pusesem de pază în fața ușii lui Teren? Îl eliberase, oare, pe fostul inchizitor general sperând că acesta avea să mă ucidă? Îi fusese loial lui Teren pe vremea când fusese inchizitorul general al Kenettrei?

Bărbatul se repede din nou spre mine.

Reacționez orbește: apuc pumnalul care se înfipsese în lemnul scării, apoi mă întorc și țâșnesc spre atacatorul meu. Lama pumnalului se afundă în trupul bărbatului. Acesta bulbucă ochii și cască gura larg. Apoi se uită la chipul meu cicatrizat pentru o clipă și se prăbușește la picioarele mele.

O altă tentativă de asasinat!

Strâng pumnalul în mână și mă chinui să ajung pe puntea superioară. O rafală de vânt rece ca gheața mă izbește-n față, odată cu rafalele de ploaie.

Încremenesc și privesc spre cer. Norii atârnă de-acum atât de jos, încât mi se pare că vor atinge cuibul-corbului. Sunt atât de negri și de amenințători, încât am impresia că privesc în gura căscată a Morții înseși.

— Adelina! mă strigă Magiano.

Șarlatanul meu, leoarcă, stă în apropiere de cârma corabiei, unde atârnă cu disperare de velatură. Îmi arată în direcția în care ar trebui să se afle nava lui Raffaele.

Cuprinsă de agitație, privesc de jur-împrejur puntea. Totul îmi apare ca prin ceață, nemaifiind decât o pată cenușie: mateloții care luptă împotriva furtunii, apa care este pretutindeni… Mă răsucesc, ca și cum cel care încercase să mă ucidă ar fi în spatele meu.

— Teren a dispărut! îi strig lui Magiano. Este…

Și, chiar în clipa în care cuvintele acestea îmi ies de pe buze, îl văd!

Sub strălucirea unui fulger, îl zăresc pe Teren croindu-și drum spre Magiano!

Încheieturile îi sunt încă ferecate-n lanțuri și zăngănesc când se mișcă. Îmi scapă un icnet.

Nu!

Strig iar și mă pregătesc să îl atac cu energia mea, însă un val imens lovește corabia, iar eu mă clatin din cauza forței izbiturii. O frânghie se desprinde de undeva și îl lovește pe Magiano într-o parte, chiar în însemnul care nu i se vindecă niciodată.

Trandafirul se apleacă, fiindcă e cuprins de durere, și își pierde echilibrul. Se apucă de vele.

Sar pe punte chiar când fostul nostru prizonier ajunge și el acolo.

Teren îl va ucide!

Gândul mă străbate ca fulgerul, iar puterile mi se adună, urlând, la suprafață, când mă reped să îl înfrunt.

Numai că Teren apucă frânghia și o azvârle spre Magiano cu toată forța. În ciuda durerii, Trandafirul reușește să o prindă. Cu ajutorul ei, se aruncă din nou spre catarg și reușește, abia-abia, să nu cadă peste parapet. Magiano se ghemuiește pe punte, ținându-se dintr-o parte.

Îmi îndepărtez apa din ochi.

Oare Teren tocmai i-a salvat viața lui Magiano?

În același timp, alt val se sfărâmă pe punte, inundând-o și trimițându-mi unul dintre inchizitori direct în mare.

Mă clatin și cad în genunchi. În fața mea, Teren își pierde echilibrul și se rostogolește. Mă grăbesc spre el.

De undeva, din furtună, mă strigă Magiano.

— Adelina… nu!

Apa îl aruncă pe Teren peste bord.

Avem nevoie de el! – asta-i tot ce pot gândi. *Avem nevoie de Teren, dacă vrem să trăim!*

Așa că ajung la parapet și mă uit în jos, unde-l văd pe Teren agățat de corabie. Lanțurile sale zornăie în vânt. Ridică privirea și mă zărește, și el.

Lasă-l să se înece! îmi cer, oțărâte, șoaptele mele. *Lasă lumea de dincolo să-l ia! Lasă-l să se scufunde! Asta merită.*

Șovăi, tremurând din cauza efortului de a asculta vocile.

Așa-i, chiar merită să moară! îmi spun.

Pentru o clipă, gândul îmi umple mintea, iar vocile croncănesc, de parc-ar fi câștigat.

Imaginea lui Teren se mișcă, transformată de o iluzie pe care nu o pot controla, schimbându-se din aceea a unui chip uman într-aceea a unui demon de nerecunoscut, monstrul care se află înăuntrul său.

Apoi, îmi amintesc de ce suntem aici cu toții.

Mă aplec, îl prind cu putere de încheietură și trag cât de tare pot. Teren se cațără încet, croindu-și drum în sus puțin câte puțin.

Ochii lui reflectă fulgerele și ploaia torențială.

Când se va întoarce la bord, mă gândesc, trebuie să îi punem mai multe străji în fața cabinei!

— Atenție! strigă cineva.

Ridic privirea și îl văd pe Magiano sărind în direcția mea. Dar e prea târziu – peste o clipă, un val lovește corabia ca un berbec de asediu și nu mă mai pot ține de parapet.

Tot ce văd este o ceață în care se contopesc cerul negru și oceanul.

Magiano se află încă pe punte, cu brațul întins spre mine. Apoi, dispare când ploaia și spuma valurilor stârnite de furtună potopesc totul, orice imagine.

Mă uit în jos și văd apele oceanului întunecat care îmi ies în întâmpinare.

Lumea de dincolo te cere înapoi! îmi strigă vocile din mintea mea.

Mă izbesc de apă și oceanul mă înghite cu totul.

Zis-a omul soarelui: „Cât îmi doresc să-mi luminezi fiecare zi a vieții!” Răspunsu-i-a soarele: „Dar numai după noapte și furtună vei izbuti să-mi recunoști lumina”.

Poveste din Domacca, tradusă de Chevalle

Adelina Amouteru

Lumea este, totodată, tăcută și asurzitoare. Lumină și întuneric. Cred că o zăresc pe Caldora în adâncuri, cu aripile ei ca de pește, alungite, monstruoase, străbătând apa.

Tunetul răsună înfundat aici, sub valurile negre. Plutesc o vreme, neștiind prea bine unde mă aflu sau dacă mai sunt în viață. Curenții apei mă aruncă de colo-colo, iar inima îmi bate atât de tare, încât parcă-mi răsună în urechi. Mă chinui să respir.

Ies la suprafață cu un icnet. Ploaia și apa mării îmi intră în gură. Mă înec, tușesc și caut corabia. Care se află în spatele meu. Încerc să înot în direcția ei, dar alt val mă înghite și sunt aruncată iar și iar. Reușesc să mă ridic, doar să văd că vasul este și mai departe.

— Magiano! strig eu. Violetta!

Dar vocea mea se pierde în mijlocul furtunii. Alt val mă lovește și mă scufund din nou în adâncuri.

Nu *voi muri aici! Nu așa!*

Scandez aproape gândul, ritmic precum bătăile unei tobe, și el mă umple de furie, iar aceasta-mi dă putere.

Îmi silesc mâinile și picioarele să se opună, îmi ridic capul deasupra apei încă o dată, dar furtuna continuă să mugească deasupra mea. Fulgerele brăzdează norii și mă lovesc nu picături, ci adevărate perdele de ploaie. Sunt înghițită de alt

val și, de fiecare dată când ies la suprafață, corabia este tot mai departe. Încep să nu-mi mai simt membrele. Energia lumii de dincolo mi se strecoară sub piele și în jos, pe gât. În mare par să înoate monștri, umbre masive, negre, încadrate de un albastru profund, care se întinde la infinit.

Oare îi va fi dor de mine?

Îmi imaginez chipul lui Magiano, contorsionat de teamă, așa cum mă privise când am fost aruncată peste bord.

Oare el este în siguranță?

Oare Violettei îi va fi dor de mine?

Apoi, zăresc o mână! Degetele sunt aspre, unghiile mi se înfig în carne, iar strânsoarea este atât de puternică, încât cred că îmi va rupe oasele.

Deschid gura să strig, dar efortul este mut, căci sunetele se pierd în apă.

În beznă, deslușesc scânteierea unor ochi sălbatici, spălăciți, nebuni, și o fulgerare de păr blond.

Teren!

Este chiar el, fostul inchizitor general, aici, în apă, luptându-se alături de mine și trăgându-mă de braț!

Ieșim la suprafață în mijlocul furtunii. Icnesc, înecându-mă cu apă, într-un peisaj încețoșat parcă de ploaie. Văd corabia noastră înclinându-se într-o parte la doar câțiva metri distanță.

Cocoțat pe catarg, Magiano le schițează un semn celorlalți să ne caute.

Sunt aici!

Încerc să fac un semn cu mâna, însă marea îmi înghite brațul.

— Vasăzică, totuși nu ești invincibilă, lupușor? îmi strigă Teren, batjocoritor.

Iluziile întunecă lumea din jurul meu. Mă zbat să respir în Turnul Inchiziției, iar Teren îmi apasă sabia pe gât.

Mă va ucide! Mă va tăia cu sabia!

Un val nebun de groază urcă-n mine și-mi pune un nod în gât. Sunt cuprinsă de panică și-ncerc, în zadar, să scap de ea.

Teren mârâie și mă prinde și mai puternic de braț. Sunt, oarecum, conștientă că suntem înconjurați de ocean. Alt val se izbește de trupurile noastre, iar apa mării îmi inundă gura. Scuip.

Vrea să te-nece! îmi strigă vocile din mintea mea.

Oricine altcineva și-ar fi pierdut puterea într-o mare atât de sălbatică, însă Teren, care încă mai deține controlul asupra abilităților sale, reușește să stea lângă mine, ținându-mă ca în cătușe.

— Dă-mi drumul! îi strig.

Simt că mă sufoc, așa că mă zbat, orbește, să-i scap din strânsoare.

Mirosul năprasnic de sânge îmi umple nările și îmi dau seama că vine dinspre încheieturile sale, care răspândesc un val de-un roșu-stacojiu în jurul nostru.

Undeva, în față, se zărește de-acum silueta navei noastre…

Ne apropiem!

— Aș vrea să pot, mai-mai că-mi scuipă el cuvintele, veninos. Nu mi-aș dori nimic mai mult decât să te văd ajunsă-n lumea de dincolo, Adelina.

Vorbele lui îmi aprind furia.

Nu a avut niciodată intenția de a duce la bun sfârșit această misiune împreună cu tine! îmi spun.

Teren mă prinde din nou de braț, atât de tare, încât strig de durere. Ne trage pe amândoi spre navă. Pe chipul lui se citește o hotărâre neîndurătoare.

Apoi, îl aud strigând:

— Dar n-o voi face!

Dar n-o voi face!

Furia nu-mi mai este de neclintit, iar locul ei este luat de uimire.

Ne apropiem de carenă, ne apropiem atât de mult, încât Magiano ne vede. Îl aud strigând în

vânt, cu brațul îndreptat în direcția noastră.

Teren își flutură mâna spre ei, iar mateloții se împleticesc pe punte.

Simt că sunt ridicată din apa care rămâne sub mine.

Un vârtej o îndepărtează și, pentru o clipă, în marea din jurul nostru se formează un adevărat crater. Vântul ne împinge pe amândoi în sus.

Uluită, privesc în direcția navei lui Raffaele, care se clatină în urma corabiei noastre.

Lucent este sus, pe catarg, cu brațele îndreptate spre noi.

Vântul creat de ea se întețește, iar lumea se încețoșează când suntem ridicați deasupra velaturii de pe puntea navei noastre, iar o pâlnie de apă se revarsă în urma noastră.

Apoi cădem.

Mă izbesc de punte și tot aerul parcă mi-ar fi supt din plămâni. Teren dă drumul brațului meu, iar eu mă simt imediat mai ușoară fără strânsoarea lui de fier.

Inchizitorii se bulucesc în jurul nostru. Magiano, care încă se mai ține de partea rănită, strigă să se aducă pături. În mijlocul lor, zăresc și chipul Violettei. Brațe calde îmi înconjoară gâtul rece, și sunt trasă în față, într-o îmbrățișare care mă uimește. Părul ei îmi acoperă umărul.

— Am crezut că te-am pierdut! îmi șoptește surioara mea, iar eu o înconjor cu brațele, înainte să îmi dau seama ce fac.

Lângă mine, inchizitorii l-au împresurat deja pe Teren, silindu-l să își ducă iar mâinile la spate.

Fostul inchizitor general mă privește, cu obrazul lipit cu sila de punte. Buzele lui sunt încă schimonosite într-un rânjet strâmb. Ochii lui strălucesc, nebuni.

Mă uit la el, încercând să pricep ce a făcut.

L-a salvat pe Magiano când era cât pe ce să cadă peste bord! M-a salvat pe mine! *Își ia misiunea în serios, oricât de mult ar detesta-o.*

— Poate că data viitoare, nu vei mai fi la fel de norocoasă! îmi strigă, rânjind.

Laetes n-avea niciun sfanț, însă asta nu conta câtuși de puțin. Căci emana un asemenea farmec și aducea o asemenea bucurie oricărui trecător, încât toți îl invitau în casele lor, îl hrăneau cu pâinea și tocana lor și îl fereau de hoți și de vagabonzi, așa că el a trecut granița dintre Amadera și Beldain fără nicio zgârietură.

Étienne de Ariata, Prăbușirea și urcarea la ceruri a lui Laetes

Adelina Amouteru

Inchizitorul trădător s-a dovedit a fi fost unul dintre noii recruți din Dumorul de curând cucerit. După ce Teren îi dăduse un indiciu și se scotocise iute corabia, Magiano îi adusese pe toți membrii echipajului în fața mea, pe puntea superioară. S-au prăbușit cu toții la picioarele mele, tremurând ca varga.

Pe chipul lui Magiano nu se citea adesea o asemenea expresie, de mânie controlată, dar așa privea atunci, furibund, iar pupilele i se îngustaseră atât de mult, încât păreau niște ace.

Aș fi putut ucide întregul echipaj, dac-aș fi vrut. Sângele lor ar fi acoperit puntea, înainte de căderea nopții.

Dar nu pot face una ca asta! Pentru că nu am mai avea suficienți oameni pentru a manevra corabia sau pentru a ne proteja, dacă îi omor pe toți.

Așa că m-am mulțumit să le arăt leșul asasinului. Apoi, am poruncit să fie aruncat peste bord, fără ifose.

— Fie ca asta să le slujească drept învățătură tuturor acelora care vor dori să mă mai provoace, am spus, semeață, neînfricată. Mai dorește și-altcineva să-i calce pe urme?

Tăcerea a fost singurul lor răspuns, urmată de șușotelile vocilor din mintea mea, care păreau amuzate.

E doar o chestiune de timp, Adelina, până când te vor prinde la-nghesuială! mi-au susurat ele.

În seara asta mi se pare ciudat să văd oceanul atât de calm, când, cu doar câteva ore în urmă, corăbiile noastre aproape că au fost înghițite de valuri.

Sunt ghemuită pe un scaun, înfășurată-n pături, fiindcă, până și după o baie pe cât de caldă s-a putut, tot tremur. Beau o cană de ceai amărui.

Spre supărarea mea, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la Violetta. După neașteptata ei răbufnire de emoție de pe punte, a revenit la atitudinea tăcută, încordată, pe care o manifestă de obicei în prezența mea, deși mi-a aruncat o privire, îngrijorată, înainte să se retragă în cabina sa.

Nu știu ce-ar trebui să-nțeleg din toate astea, dar sunt prea obosită să mai pot răsuci pe toate părțile aceste gânduri.

Doar Magiano se mai află în preajma mea acum, privind prin hublou, în timp ce Teren stă gârbovit pe-un scaun, mâncându-și, în tăcere, cina.

Fostul inchizitor general are încă mâinile legate-n lanțuri și doi inchizitori îl păzesc, însă cătușele nu-i împiedică mișcările și îi permit să mănânce.

Încheieturile sale sunt bandajate cu fețe curate și are o pătură în jurul umerilor. Pare să fie nevătămat, în mare parte, în urma aventurii noastre în ocean. Presupun că puterile nu l-au abandonat încă.

— De ce m-ai salvat? sparge vocea mea tăcerea.

— Probabil din același motiv pentru care Pumnalul acela ne-a salvat viețile. Calcă-Vânt a fost, nu-i așa?

Teren nu se obosește să-și ridice privirea din farfurie, când vorbește. Este prima lui masă caldă, așa cum se cuvine, după multă vreme, și pare să o savureze.

— Și care-i acel motiv? îl iscodesc.

— Așa cum tu însăți ai spus, eu, unul, mă aflu aici, în mijlocul vostru, numai și numai pentru a duce la îndeplinire dorințele zeilor. Și voi fi damnat pe vecie dacă faptele tale prostești vor duce la eșuarea acestei călătorii.

Dă-i voie să te ocrotească!

Vocile din mintea mea sunt surprinzător de calme în seara asta, probabil, îmblânzite de ierburile pe care Magiano mi le-a amestecat în ceai. Fac un semn spre Teren.

— Scoateți-i lanțurile! le poruncesc inchizitorilor de lângă el.

— Maiestatea Voastră? se miră unul dintre ei, clipind.

— Este nevoie să repet? mormăi.

Inchizitorul pălește și se grăbește să îmi ducă la îndeplinire vrerea. Teren mă privește când lanțurile sale cad, cu un clinchet greu, pe podea. Râde ușor. Sunetul îmi e familiar și îmi zgârie auzul, zgândărindu-mi memoria.

— Este un joc nespus de periculos să ai încredere în mine, *mi Adelinetta,* murmură Teren.

— Voi face chiar mai mult decât atât, îi răspund. Pentru restul călătoriei, *tu* vei fi garda mea personală.

Când aude aceste cuvinte, ochii lui Teren se aprind de surprindere și de furie.

— Nu sunt lacheul tău, *Maiestatea Ta!* mârâie.

— Iar eu nu sunt Giulietta, ripostez. Ai fi putut să mă ucizi la bordul corabiei, când te-ai eliberat. Ai fi putut să mă îneci în ocean. Dar ai

refuzat, iar asta te face mai demn de încredere decât oricare dintre membrii propriului echipaj. Este limpede că nu mă pot baza pe niciunul dintre oamenii mei și, pentru prima dată, avem aceleași țeluri. Pentru restul călătoriei, tu *vei fi* garda mea personală. Este în interesul amândurora.

Când o pomenesc pe Giulietta, ca de fiecare dată, îl lovesc în plin. Tresare și își vede mai departe de cină.

— Cum dorești, Maiestatea Ta! îmi răspunde. Bănuiesc că vom vedea cum ne vom împăca.

Trag adânc aer în piept.

— Se va termina curând, îl încredințez. Și îți vei fi dus la îndeplinire toate îndatoririle față de zei.

Teren lasă farfuria și ne privim lung.

Într-un târziu, se ridică și se uită la unul dintre inchizitori. Bărbatul înghite-n sec când îi ia sabia de plăsele și i-o scoate din teaca de la cingătoare.

Fostul inchizitor general ne cercetează apoi pe Magiano și pe mine.

— Am nevoie de o armă, mormăie, ridicând sabia în aer înainte să iasă din cabină.

Nu mi-am dat seama cât de încordată am fost din cauză că se află în prezența mea neînlănțuit decât atunci când părăsește încăperea. Simt că mă relaxez imediat în absența lui.

— Sunt cu ochii pe el, spune Magiano, apropriindu-se și oferindu-mi mâna ca sprijin când mă ridic. Un act eroic nu face ca un om să devină de încredere. Dacă se hotărăște să-și folosească tăișul împotriva ta?

Îl urmez pe Magiano afară din cabina principală și o luăm pe coridor, spre dormitoarele noastre.

— Nu mă poți veghea tot timpul, îi spun, obosită. Teren este o soluție mai bună decât să fiu la mila altor rebeli care s-ar putea afla la bord.

Magiano își face gura pungă, însă nu mă contrazice. Ochii lui îmi cercetează fața, oprindu-

se, pentru o clipă, la cicatricele mele. Cosițele lui sunt prinse într-o claie, ciufulită din cauza istovirii, iar lumina felinarelor de pe coridor îi surprinde strălucirea aurie din priviri.

— Nu te simți bine în seara asta, spune, încet.

Înainte să pot răspunde, vocile mele prind să freamăte din nou, luptând cu plantele calmante din ceai, iar eu îmi masez tâmplele, încercând să-mi domolesc migrena.

Magiano mă ia de mână și mă conduce în cabina mea.

— Haide! mă îndeamnă.

Îl urmez spre pat, unde mă așez, bucuroasă, în timp ce el merge la masa de scris, aprinde o lumânare și îmi pregătește încă o cană cu ceai.

Prin hublou, un vaiet straniu răsună peste ocean. Stau pe pat, nemișcată, și ascult. Este un sunet profund, prelung, ca șoapta unei stafii în vânt, și ascult mai departe, simțind cum vine direct dinspre valuri.

Energia mea palpită, fiindcă șuierul îmi pare familiar, chiar ademenitor, în urechi.

Este un sunet din lumea de dincolo!

Umbrele din cotloanele cabinei par să se arcuiască și să se miște, chiar dacă Magiano se află la niciun metru distanță.

Probabil că am halucinații din nou, că iluziile îmi scapă iar de sub control.

Umbrele se transformă în forme cu gheare și dinți, cu orbite mici și goale, și devin tot mai clare, până când chipurile lor au trăsăturile unor oameni dispăruți de mult.

Se zbat să iasă din umbre, îndreptându-se spre lumina lunilor, revărsată pe podea.

Mă afund în pat și încerc să ignor vaietul de afară. Îmi trag pătura sub bărbie. Trebuie să găsesc o cale de a-mi recăpăta controlul asupra firelor de energie. Încerc respirând profund – inspir, expir.

Vaietul de afară se stinge, apoi redevine puternic, doar ca să se stingă iar. După o vreme,

abia dacă îl mai aud. Umbrele de pe pereți își pierd contururile clare și se pierd în beznă.

— Adelina! îmi șoptește Magiano; nici măcar nu am observat când s-a apropiat și s-a așezat pe marginea patului.

Îmi întinde o cană.

O iau, ușurată.

— Ai auzit vaietul? îl întreb.

Se apleacă și privește atent prin hublou, cu mâna apăsată pe partea cu însemnul. Dacă lunile ar fi noi în noaptea asta, oceanul ar fi o masă neagră, reflectând doar cerul înstelat. Dar de acum norii de furtună s-au risipit și apa este luminată puternic, iar, când o privim, văd valurile împinse în sus de un banc de balire.

— Nu le-am mai auzit niciodată strigând așa, spun, când trec.

— Le-am mai auzit și acum câteva nopți, răspunde Magiano. Raffaele mi-a spus că și el le-a deslușit, când a urcat la bordul navei noastre. Este zgomotul scos de o baliră care e pe moarte, otrăvită de aceste ape.

Cuvintele lui îmi apasă inima. Privesc iar prin hublou și văd o urmă din ultima baliră care trece înot, până când după ea nu mai rămân decât triunghiuri de apă distorsionată.

Lasă-le să moară! îmi spun șoaptele. *Când totul se va termina, le poți întoarce spatele tuturor. Ai scăpa cu puterile intacte. Nu poți renunța la ele.*

Da, aș putea.

Voi aștepta până când ajungem la granița dintre Amadera și Beldain și începem drumul spre miazănoapte. Atunci, Magiano și cu mine ne vom putea întoarce în Kenettra.

Clatin din cap, încruntându-mă, și mai iau o gură de fiertură de ierburi.

Se va întoarce Violetta alături de mine? Aș putea pleca fără ea? Îi voi abandona pe ceilalți?

Rămân nemișcată, concentrându-mă asupra gândurilor mele de a continua acest plan. Îmi

imaginez că mă întorc în țara mea și pe tron. Mă oblig să mă bucur de această idee.

Mi-i imaginez pe Raffaele și pe Lucent, care mi-a salvat viața, și pe Teren, care s-a întors împotriva fiecărei idei pe care o respectă pentru a face tot ce crede că-i drept.

Magiano mă privește. Este lipit de mine. Pielea lui e caldă și plină de viață.

— Mi-e teamă, șoptesc, într-un târziu. În fiecare zi, mă trezesc întrebându-mă dacă va fi sau nu ultima în care pot trăi în realitate. Îl privesc și adaug: Seara trecută, coșmarul a revenit. A continuat mai mult ca niciodată. Chiar și acum, când ești atât de aproape, am văzut umbrele din cotloane întinzându-și ghearele spre mine. Chiar și acum! Iluziile mele devin tot mai puternice și îmi scapă de sub control.

Mă opresc, în timp ce vocile din mintea mea mă ceartă fiindcă le vorbesc de rău.

Băiatul acesta te va trăda, la fel ca toți ceilalți! se oțărăsc. *Este aici pentru punga de aur pe care i-o oferi. Va dispărea în clipa în care veți debarca, plecând în căutarea unei companii mai bune.*

— Este un lucru bun că vom găsi o cale de a îndrepta toate astea, răspunde Magiano, cu ochii ațintiți asupra mea.

Cuvintele lui sună ca o tachinare, însă vocea lui este gravă, iar chipul, serios.

— Nu va rămâne totul așa, pentru totdeauna, mă liniștește.

Nu îmi vine niciun răspuns pe buze. După o vreme, îmi pun mâna pe a lui.

— Încă mai ai dureri, îi spun.

— Doar vechea mea rană, care mă necăjește, răspunde el, repede. Dar eu decad mai lent decât tine, *amore mio!* Pot suporta.

— Lasă-mă să văd, murmur, cu blândețe. Poate ai nevoie de bandaje.

Magiano se retrage, la început, însă, când îi arunc o privire enervată, oftează și cedează. Se mișcă puțin, întorcându-se cu spatele, apoi își trage tunica peste cap, expunându-și torsul.

Privirea mea se oprește direct asupra însemnului imens dintr-o parte, care se întinde între șale și partea de sus a pieptului. Îmi mușc buza. În seara asta pare umflat, roșu și furios, din cauza loviturii de frânghie suferite.

— Poate că Raffaele va putea examina mâine asta, spun, încruntându-mă.

Gândurile mele se îndreaptă spre preoții din copilăria lui Magiano, cei care i-au făcut această rană, încercând să-i îndepărteze însemnul de pe piele. Imaginea lor mă face să clocotesc de furie.

— Mă simt bine, nu-ți face griji! murmură el.

Privirile ni se întâlnesc. Pare vulnerabil și blând, cu pupilele rotunde și întunecate.

— Magiano, eu…, încep, apoi mă opresc, nesigură.

Chiar și după ce am împărtășit acele săruturi, chiar și după întâlnirea noastră din băile palatului, tot nu mi-am mărturisit sentimentele pentru el.

Nu care cumva să faci una ca asta, nesăbuito! mă avertizează vocile mele. *Îți va folosi declarația împotriva ta!*

Dar eu hotărăsc să continui, totuși.

— S-ar putea să nu ne întoarcem din această călătorie. Niciunul dintre noi. S-ar putea să ne dăm cu toții viețile până o vom duce la capăt și nici măcar să nu știm dacă jertfa noastră va schimba ceva în bine sau nu.

— Va fi schimbat totul în bine! îmi răspunde Magiano. Nu putem să murim doar, fără să încercăm! Fără să luptăm!

— Chiar crezi asta? îl întreb. Totuși: de ce o facem? Să ne salvăm viețile… Dar ce a făcut vreodată lumea pentru noi, să merite acest sacrificiu?

Magiano se încruntă pentru o clipă, apoi se apropie.

— Existăm fiindcă și lumea există! mă încurajează. Este răspunderea noastră, fie că își va aminti cineva de noi sau nu. Face un semn din cap, apoi adaugă: Și își vor aminti! Fiindcă ne vom întoarce și ne vom lua toate măsurile pentru a ne asigura că o vor face!

Este destul de aproape, încât îi simt răsuflarea pe buze.

— Ești atât de plin de lumină! murmur, după o clipă. Ești atașat de bucurie, iar eu, de teamă și de furie. Dacă mi-ai citi gândurile, mi-ai întoarce spatele, cu siguranță. Așa că de ce ai rămâne cu mine, chiar dacă vom reveni în Kenettra și ne vom relua viețile?

— Prea mă crezi un sfânt! susură el. Dar sunt atașat și de lăcomie, tocmai pentru a împiedica asta.

Chiar și acum mă poate face să zâmbesc.

— Vorbesc serios, Magiano! îl cert.

— Și eu, mă asigură. Niciunul din noi nu-i cine știe ce sfânt. Ți-am văzut întunecimea, da, și îți cunosc lupta. Nu o voi nega.

Apoi îmi atinge bărbia cu mâna, iar gestul lui îmi face șoaptele să se domolească, împinse undeva, unde nu le mai pot auzi.

— Dar tu ești și pătimașă, ambițioasă și loială! îmi șoptește. Ești o mie de lucruri, *mi Adelinetta,* nu doar unul! Să nu te mai consideri doar asta!

Las privirea în jos, nesigură de ce simt.

— Nimeni nu este sfânt, repetă Magiano. Cu toții am putea fi mai buni.

Cu toții am putea fi mai buni!

Mă sprijin de el. Fiecare fibră a trupului meu tânjește să facă în așa fel, încât acest băiat să fie în siguranță, pentru totdeauna.

— Magiano… Nu vreau să părăsesc această lume fără să fi fost vreodată cu tine! îi mărturisesc.

Magiano clipește o dată. Îmi cercetează chipul, parcă încercând să înțeleagă sensul cuvintelor mele.

— Dar sunt cu tine, acum, îmi șoptește.

— Nu, îi răspund încetișor, atingându-i buzele cu ale mele. Încă nu…

Îmi zâmbește. Și nu mai spune nimic.

Se apleacă și șterge distanța dintre noi, apăsându-și buzele pe ale mele. Lumina din energia lui mă inundă, alungând umbrele și înlocuindu-le cu căldură. Abia dacă mai pot respira!

Tresar când îmi atinge spatele și mă trage mai aproape de el. Gestul lui mă face să-mi pierd echilibrul și mă prăbușesc pe pat, luându-l cu mine. Magiano se rostogolește deasupra mea. Sărutările lui continuă, urmându-mi scobitura gâtului. Degetele lui trag de șireturile corsetului meu, desfăcându-le. Apoi mi-l trage peste cap și-l aruncă la picioarele patului. Pielea mea este descoperită, lipită de a lui, și îmi dau seama că tremur.

Magiano se oprește pentru o clipă să mă privească, citindu-mi emoțiile. Îi analizez chipul, în întuneric.

— Rămâi cu mine! îl rog. În seara asta… Te rog!

Cuvintele, rostite cu voce tare, mă sperie dintr-odată și mă retrag, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să mă destăinui lui astfel. Dar gândul de a dormi singură, înconjurată de iluziile mele, este prea greu de suportat!

Îmi atinge părul cu mâna, îmi dă șuvițele la o parte și îmi privește partea stângă a feței.

Îmi sărută cu blândețe cicatricea. Buzele lui îmi ating fruntea, apoi gura.

Iar apoi, de parcă m-ar înțelege mai bine decât oricine pe lume, șoptește:

— Asta va face ca noaptea să fie mai puțin întunecoasă.

În noaptea aceea, a visat un loc plin de coloane alb-argintii, care se înălțau spre cer. Iar în dimineața următoare, soldații inamici au străpuns porțile interioare.

Extras din Recviemul zeilor*, volumul al XVII-lea, tradus de Chevalle*

Adelina Amouteru

După aceea, mintea mea este eliberată de șoapte. Energia mea se liniștește. Nu am coșmaruri.

Mă foiesc când lumina slabă a zorilor se strecoară în cabina mea prin hublou, așteptându-mă ca noaptea trecută să fi fost doar o iluzie…

Dar nu, Magiano e încă aici, cu pielea lui fină, cafenie, lipită de a mea, cu respirația blândă și ritmică… Dormind.

Mă întind lângă el, zâmbind cu adevărat.

Aerul este răcoros și îmi doresc să pot rămâne cuibărită pentru totdeauna sub păturile groase.

Amintirile din noaptea trecută încă sunt prezente: respirația fierbinte a lui Magiano pe gâtul meu, numele meu rostit în șoaptă, respirația șuierătoare.

Când am făcut cunoștință cu el, în seara aceea din Merroutas, mi-a părut un personaj misterios, invincibil, un băiat sălbatic, cu părul în dezordine și un zâmbet mereu schimbător, precum argintul viu.

Acum, pare tăcut. Vulnerabil. Degetele sale rămân încleștate într-ale mele, chiar și în somn.

Îi privesc genele lungi. Pentru o clipă, mă întreb ce a văzut în amintirile pe care Raffaele i le-a trezit în timpul testării.

În fiecare zi ne apropiem tot mai mult de miazănoapte. În fiecare zi, aerul devine mai rece. Curând, trebuie să îmi pun o pelerină mai groasă și niște cizme mai zdravene, de fiecare dată când urc pe punte.

Magiano pare a nu se simți bine aici, din cauza vremii friguroase. Sângele lui este mai subțire decât al meu, iar faptul că e obișnuit cu clima din Tărâmurile Soarelui i se citește pe chipul mai mereu posomorât. În dimineața asta, când vedem primele frânturi de pământ în zare, mi se alătură pe punte, cu două mantii strânse în jurul gâtului. Brațul lui îl atinge pe al meu.

— De ce nu poate fi locul de origine al tuturor Elitelor într-un paradis tropical? se plânge.

Chiar și acum, când privesc oceanul întunecat, sumbru, zâmbesc la auzul cuvintelor lui. Am petrecut fiecare noapte împreună, în cabina mea, și, din această pricină, șoaptele mele s-au potolit în ultimele săptămâni.

Dar acum, când ne apropiem de Tărâmurile Văzduhului, vocile din mintea mea au revenit în forță.

— Astăzi vom ajunge în Beldain, măcar. Voi fi bucuroasă să mă aflu din nou pe pământ.

Magiano mormăie. Mă întreb de la ce biet soldat și-o fi furat cea de-a doua pelerină.

— Mici victorii, încuviințează.

În apropiere se află Teren, care privește pământul de care ne apropiem, fără un cuvânt. Nu ne-a pricinuit nicio supărare în ultimele săptămâni, de când nu mai este în lanțuri, și, fidel misiunii sale, a stat lângă mine, cu mâna întotdeauna pe plăselele sabiei. Noile bandaje albe din jurul încheieturilor sale s-au înroșit din nou, însă. Rănile sale sunt nespus de încăpățânate!

Voci venite din spatele meu îmi atrag atenția. Violetta vorbește în șoaptă cu Raffaele. Stau împreună pe niște grămezi de saci, arătând spre fâșia de pământ care devine tot mai mare, văzând cu ochii. Îi privesc peste umăr.

Raffaele ni s-a alăturat la scurtă vreme după căderea mea peste bord și nu a mai plecat de atunci. Violetta pare să se simtă tot mai bine în preajma mea, de atunci, însă este încă distantă și discută mai mult cu Raffaele decât cu mine. Se sprijină de el și tremură, cu buzele uscate și crăpate. Vocea ei este mai slabă ca niciodată, iar obrajii i s-au scofâlcit, fiindcă abia dacă mai mănâncă.

Vederea ei îmi face energia să se revolte, nu de furie, ci de durere.

Aș vrea să fiu eu cea căreia să îi ceară puțină alinare, puțină consolare.

— Ai spus că beldainii ne vor întâmpina aici, cu trupe proprii, îi spun lui Raffaele. Nu văd niciun steag de-al lor pe vreo navă din zare! Mă opresc să fac un semn spre portul care se apropie, apoi îl întreb: Ai vreo veste de la regina Maeve?

— Va fi aici, îmi răspunde Raffaele.

La fel ca Magiano, pare nefericit și își trage pelerina mai strâns pe lângă corp. Nu cred că i-a plăcut să petreacă multe săptămâni în Beldain, ultima dată când s-a ascuns aici.

— Dar trebuie să ne mișcăm repede să ieșim din oraș, mă avertizează.

— Ce oraș este ăsta?

— Laida, unul dintre cele mai populate orașe-port din Amadera. Raffaele își strânge părul negru într-o funie groasă, peste umăr, apoi adaugă: Se zvonește că saccoriștii au o bază aici și că s-ar putea să te aștepte.

Zâmbesc cu amărăciune, apoi țes o iluzie a feței lui peste a mea. Raffaele pare surprins, pentru o clipă, înainte să revină la calmul său obișnuit.

— S-ar putea să le fie dificil să mă găsească, îi răspund.

Raffaele îmi zâmbește delicat.

— Nu îți subestima dușmanii, Maiestatea Ta! mă sfătuiește.

Uimită, ridic o sprânceană. Pentru că deja clocotesc de furie, vocile din mintea mea se trezesc la viață.

Ah, da! Știi asta mai bine decât oricine, nu-i așa? ar vrea să-l întrebe pe conducătorul Pumnalelor.

— Aceasta este o amenințare, Raffaele? îl iscodesc.

Cuvintele mele fac să ne cufundăm amândoi, cu încăpățânare, în tăcere.

Raffaele clatină din cap și mă privește grav.

— Cauți conflictul în locul nepotrivit, Maiestatea Ta! mă asigură.

Nu-i răspund. Mă întorc din nou spre mare, în schimb, și încerc să îmi controlez emoțiile. Lângă mine, Magiano mă atinge pe braț.

Fii calmă! parc-ar încerca să îmi transmită.

Dar nici măcar el nu poate ține vocile din mintea mea la distanță pentru totdeauna.

Poate că îmi e tot mai rău, întocmai precum Violettei.

Portul este plin de nave din fiecare oraș și stat, iar flamurile lor formează în golf un curcubeu de culori, reflectat în apă.

Propriile stindarde sunt ascunse în spatele unei iluzii care imită drapelul din Amadera, și, spre ușurarea mea, nimeni nu pare să ne acorde vreo atenție.

Când cele două corăbii ale noastre își aruncă ancorele, trag adânc aer în piept și privesc țărmul aglomerat. Mirosurile de sânge și de pește atârnă greu în aer.

Pescărușii zboară în cercuri deasupra noastră, scufundându-se după resturile aruncate în apă. Grupuri de bărbați cu bărbi dese merg de colo-

colo, purtând ciocane grele atârnate în spate și colaci de funie răsuciți în jurul umerilor.

Femei în haine de blană și fuste groase se adună pe docuri, gătind tocană pe niște focuri domoale. Au câte un bol într-o mână și o monedă de argint amaderană în cealaltă și strigă într-o limbă străină, pe care nu o înțeleg.

Oamenii de aici sunt înalți și solid construiți, cu o piele atât de albă, încât pistruii li se disting cu claritate. Doar Lucent se potrivește perfect în peisaj, în timp ce Teren e, cât de cât, acceptabil, cu ochii lui spălăciți și părul blond.

Chiar dacă inchizitorii și însoțitorii mei nu sunt îmbrăcați în mătăsurile kenettrane, tot atragem câteva priviri lungi datorită siluetelor mai subțiri și tenurilor mai închise.

Eşti într-o ţară duşmană, îmi susură vocile din mintea mea. *Îți amintești poveștile despre războaiele civile din Amadera? Despre aristanii care i-au cucerit pe salani şi le-au luat totul: nestematele, onoarea, până şi copiii, uneori smulşi direct din pântecele mamelor? Ce crezi că ți-ar face ție, dac-ar afla cine eşti?*

Raffaele pretinde că Maeve se va întâlni cu noi aici, dar nu văd nici urmă de regina din Beldain și de oamenii ei. Descărcăm o parte din provizii și încărcăm un cal care ne așteaptă pe chei, iar eu țes, treptat, trăsături diferite în înfățișarea mea: îmi deschid pielea, făcând-o mai luminoasă, îmi acopăr nasul cu pistrui, îmi ondulez părul și îmi ascund cicatricele.

Dacă m-am răstit la Raffaele, asta nu înseamnă că nu i-am luat în considerare cuvintele. Dacă saccoriștii sunt aici, vor găsi o cale să ne găsească în oraș.

Când îmi termin de plămădit noua înfățișare, le schimb și pe acelea ale lui Magiano, Raffaele și pe a Violettei.

— Lasă-i pe ceilalți aici! îmi spune Magiano, încet, când ne pregătim să lăsăm docurile în urmă

și îmi face un semn delicat, arătându-mi locul unde ne așteaptă inchizitorii și soldații tamourani. De aici, vom porni noi singuri în căutarea reginei Maeve.

Firește că are dreptate! Dacă vom avea cu noi o trupă de soldați, vom atrage prea multă atenție, chiar și într-un oraș-port aglomerat. Încuviințez.

— Mergem singuri, răspund.

Dar, când pornim la drum cu Pumnalele, mă trezesc temându-mă de spațiul gol din spatele meu.

Vocile îmi sporesc paranoia, făcând să apară tot soiul de fantome care se agită prin mulțime.

Ești vânată aici, lupușor! mârâie ele. *Cum te simți ca pradă?*

Simplul fapt că știu prea bine că Teren pășește alături de mine îmi amintește că el, cel puțin, este gata să mă apere. Magiano îmi este și el aproape.

Scrâșnesc și îl urmez pe Raffaele.

Să vină numai saccoriștii! îmi spun. *Le-am mai tăiat eu și altora capetele înainte, așadar, o pot face din nou.*

Violetta este prea slăbită să meargă multă vreme, așa că prima dată ne oprim să-i cumpărăm un cal. Se lipește de spinarea lui, cu ochii închiși.

Cu ajutorul iluziilor mele, îi deschid părul, până când creez fantasma c-ar fi roșcat. Este atât de bolnavă acum, încât pielea ei pare aproape la fel de palidă ca a unui localnic. Nu se mișcă în timp ce ne croim drum prin oraș.

Magiano adulmecă aerul când trecem pe lângă clădiri înalte de calcar, cu ferestruici acoperite de perdele.

— Simți? mă întreabă el.

Da!

Într-adevăr, miroase a ouă prăjite, dar și a ceva acru, o plantă pe care am mâncat-o cândva în porturile din Dalia, în Kenettra.

Stomacul îmi chiorăie. Dintr-odată, simt că m-am săturat până peste cap de carnea uscată și de

pâinea râncedă pe care le-am tot înghițit la bordul navei de săptămâni bune.

— Miroase ca un mic dejun delicios, îi răspund, întorcându-mă în direcția din care vin aromele. Ne-ar prinde bine să-l luăm mai des!

Magiano îmi zâmbește, iar expresia lui se schimbă.

Devine chipul tatei, întunecat, rânjind, cu liniile aspre ale ridurilor sale adânci și proeminente. Icnesc, mă întorc și închid ochiul.

Nu acum! mă cert singură, iar energia îmi tremură de teamă. *Nu pot pierde controlul iluziilor mele în mijlocul unei străzi aglomerate!*

— Te simți bine? șoptește Magiano.

Când îmi fac curaj să îl privesc iar, este din nou el însuși.

Inima îmi bate parcă mai tare în piept, de frică. Îmi îndrept spatele și încerc să uit imaginile.

— Nu-ți face griji! îl liniștesc. Sunt doar nerăbdătoare să îi găsesc pe cei din Beldain.

În apropiere, Violetta se încruntă, îngrijorată, dar nu spune nimic. Raffaele încetinește, să pot ajunge lângă el. Face un semn în direcția în care se termină orașul.

— Iluziile tale…, începe conducătorul Pumnalelor. Te istovește să ne ascunzi, nu-i așa?

Energia din pieptul meu se încordează, în timp ce înaintăm mai departe prin oraș. Mi-aș dori să nu fie atâția oameni aici, fiindcă mișcările permanente, culorile și formele care se tot schimbă fac dificilă menținerea fantasmelor asupra mea și asupra celorlalți.

— Mă simt bine, mormăi drept răspuns.

— Suntem destul de aproape de punctul de origine încât să îi simt atracția slabă. Amintește-ți că tot ce există are legătură cu tot ce există!

Clatină din cap și se încruntă, înainte să adauge:

— Energia aceea o va tulbura pe a noastră. Ai grijă!

Doar acum văd că și chipul lui este încordat, de parcă ar fi scofâlcit și din altă cauză, nu doar de oboseala călătoriei.

Privesc în jur, întrebându-mă cine mai simte efectele.

Magiano pare să se simtă bine, asta dacă nu țin cont de proasta lui dispoziție, însă Violetta pare istovită, iar Lucent este neobișnuit de tăcută.

Mergem mai departe, iar eu văd fragmente de iluzii peste tot. Cerul pare să se întunece și o greutate atârnă peste oraș. Chipuri mascate apar și dispar de pe străduțele înguste pe lângă care trecem, iar sclipirea argintului îmi amintește de felul în care au arătat cândva Pumnalele.

Vocile din mintea mea freamătă de-acum și fac s-apară năluci la răscruci și în umbrele aruncate de draperii.

De ce nu renunți la călătorie, Adelina? mă iscodesc ele. *Întoarce-te în Kenettra! Du-te să îți conduci imperiul!*

Întorc privirea și încerc să mă concentrez în fața mea.

Este o idee bună! îmi spun.

Însă îmi alung iute gândul din minte. Suntem cu toții obosiți și, cu cât ne vom putea odihni mai repede peste noapte, cu atât mai puternici ne vom simți dimineața următoare. Poate că Maeve va apărea, până atunci.

Dar dacă nu va veni? Dacă va trimite trupe să ne atace? Dacă nu are niciun interes să ni se alăture în această călătorie?

Raffaele n-are încotro și trebuie să se încreadă în ea, să se convingă singur că ea va veni aici de dragul lui Lucent, însă asta e tot. Mă uit într-o parte, unde Calcă-Vânt merge tăcută. Dacă acesta este felul lui Maeve de a se răzbuna pentru ce i-am făcut flotei sale, retrăgându-se și făcându-ne călătoria inutilă?

Asta aș face, în locul ei. De ce să nu aleagă aceeași cale?

Părăsim drumul principal și o luăm pe o stradă îngustă, cu trepte, care înconjoară o colină și dă spre o tavernă. Trecem pe lângă o alee micuță, iar chipurile mascate apar și dispar din nou.

Magiano se încruntă, devine încordat și își lungește gâtul spre alee, să mai privească o dată.

— Ai văzut ceva? îl întreb.

El încuviințează, cu ochii încă pironiți asupra aleii de care am trecut.

— O sclipire argintie, îmi răspunde. Ca o mască.

Apoi se uită la mine și simt un gol în stomac.

Așadar, nu a fost o iluzie!

Dintr-odată, Raffaele se oprește.

În fața noastră se află câțiva oameni care blochează drumul.

Chiar dacă iluziile mele nu se destramă, bărbații aceia par să își dea seama că nu ne potrivim în decor.

Conducătorul lor face un pas în față. Nu pare să fie de-al locului. Pielea lui este de un cafeniu-deschis, iar ochii îi sunt profunzi și întunecați. Ridică un pumnal într-o mână.

— Vasăzică, spune el, o trupă de străini trece pe teritoriile noastre!

Șoaptele devin mai puternice în mintea mea.

— Nu vrem probleme, *messere,* îi spun, ținându-mi bărbia sus, cu semeție, și păstrându-mi calmul din voce, în timp ce lucrez să mențin iluziile țesute peste fețele noastre.

Bărbatul îmi face un semn și mă-ntreabă:

— De unde sunteți?

Ucide-l! A trecut atâta vreme de când ai făcut-o ultima oară! Va fi atât de ușor!

Vocile din mintea mea sunt destul de convingătoare. Aș putea să îl învălui în agonie acum, să îl fac să creadă că îi smulg inima din piept.

Dar nu-mi permit să fac asta aici, nu fără să știu dacă mai sunt și alții dincolo de aleea asta

îngustă, și nu când Violetta este atât de bolnavă.

Magiano mă scutește de obligația de-a răspunde, zâmbindu-i bărbatului.

— Dintr-un loc mult mai prietenos decât orașul ăsta, să știi, îi spune el. Întâmpinați toți străinii care trec pe aici cu pumnalele în mână? Probabil că vă ia o groază de timp!

Bărbatul se încruntă mai tare, chiar dacă acum ne privește cu îndoială.

Raffaele i se alătură lui Magiano.

— Avem o prietenă care este foarte bolnavă, le mărturisește el, arătându-le-o pe Violetta. Ne puteți spune unde se află cel mai apropiat han?

Bărbatul tace. Mai mulți dintre ai lui apar în spatele nostru, oameni pe care i-am luat drept pescari și trecători, care se adună pe trepte, blocând drumul pe care am venit.

În văzduh începe să se simtă frica, ascuțită și întunecată – mă cheamă, iar eu râvnesc să îi răspund, să apuc firele din jurul nostru și să țes.

Iluzia înfățișării mele tremură pentru o clipă, căci mi-am pierdut puterea de concentrare.

Bărbatul își mijește ochii.

— Au spus că vei fi deghizată, Lup Alb! îmi strigă. Știm că ești regina Adelina a Kenettrei.

Clipesc, pretinzându-mă surprinsă.

— Cine? îi răspund. Suntem din Dumor, și…

Bărbatul mă întrerupe, cu un hohot de râs ca un lătrat.

— Auzi la ea: *Dumor!* mi-o taie el. Adică unul dintre statele tale marionetă.

Magiano își scoate două dintre arme. Mijește ochii, iar trupul i se încordează.

Lângă Raffaele, Teren își îndreaptă și el spatele, cu sabia pe jumătate scoasă din teacă, gata de atac.

Pentru prima dată, sunt recunoscătoare că este cu noi.

Nu are rost să lungim povestea! Să terminăm cu prostia asta! mă îndeamnă șoaptele.

— Lăsați-ne să trecem! le cer și fac un pas în față.

Furia începe să-mi crească, iar energia ei se transformă în scutul meu de apărare.

— Și-atunci, le vom cruța viețile alor tăi! îl amenințț.

Oamenii se foiesc, neliniștiți. Conducătorul scoate un al doilea pumnal de la centură. Sub bravada lui, simt valurile de teroare. Îi este teamă c-o să moară azi.

— Pentru Tărâmurile Mării! murmură el. Pentru Tărâmurile Soarelui!

Apoi face un semn din cap, iar oamenii săi ne atacă din ambele părți.

Magiano se mișcă atât de repede, încât abia îl văd sărind în luptă. Pumnalele sale scânteiază, argintii, în lumină.

În fața noastră, Teren se aruncă asupra primilor doi bărbați, cu un mârâit de furie, dezlănțuindu-și emoțiile ținute în frâu asupra lor. Îi doboară cu ușurință.

— Mișcați-vă! se răstește Raffaele, zorindu-ne să înaintăm.

Țâșnim, când Teren deschide un spațiu pentru noi.

Însă aleea îngustă continuă să se umple de oameni, care ne obligă iar să ne oprim.

Câți sunt aici, oare? Cred că ne așteaptă sosirea de luni de zile.

Calul Violettei se cabrează, în mijlocul haosului, nechează speriat și o azvârle cât colo. Lucent o prinde, în ultima clipă, pe o pătură de vânt. Violetta cade pe niște scări și, din instinct, o împing în spatele meu și o lipesc de-un perete. S-a trezit, iar trupul îi tremură ca o frunză.

Unul dintre bărbați o atacă, însă Lucent îl lovește cu sabia în stomac.

În fața noastră, Teren curăță locul de dușmani, în timp ce atacatorii tot continuă să vină, de peste tot. Tăișurile lor îl ating pe fostul inchizitor

general, îi sfâșie carnea, însă el pare nepăsător. Trupul lui încearcă să se vindece încet, cu dificultate, după fiecare atac. Acum este și mai limpede că se vindecă mult mai încet decât îmi amintesc!

În spatele nostru, Magiano sare, se împinge dintr-unul dintre zidurile clădirii și se răsucește în aer, tăindu-i capul unuia dintre atacatori și lovindu-l pe altul în piept.

Mirosurile de sânge și de teamă îmi potopesc simțurile, iar eu simt că vocile din mintea mea prind să se hrănească de-acum cu întunecime, crescând tot mai mult cu fiecare clipă și dându-mi puteri noi, în timp ce mă mână tot mai departe de putința mea de a le mai controla.

Mă împleticesc în față, încercând să împiedic vârtejul de iluzii care amenință să mă copleșească.

Rânjetele atacatorilor noștri se transformă, chipurile lor devin scheletice, iar siluetele, monstruoase.

Mâinile lor se întind spre noi ca niște gheare, de parcă ar fi copaci uscați într-o pădure, și, dintr-odată, mă zbat în strânsoarea lor, încercând să respir.

Mergi mai departe! îmi spun. *Nimic din toate astea nu este real!*

Îmi repet aceste vorbe iar și iar.

Teren continuă să ne împingă înainte prin vâltoarea luptei, iar în spatele nostru Magiano îi alungă pe dușmani. Încerc să mă concentrez asupra lor.

Trebuie să ne croim drum afară de pe această alee, cumva!

Apoi, în fața noastră, Raffaele se împleticește. Se strâmbă, răpus de durere, și cade în genunchi.

Lucent se grăbește spre el. Privesc cum îl apucă de braț și încearcă să îl ajute să se ridice, însă el tresare, se prinde de cap, și cade iar. Îngenunchează, chircindu-se de durere, cu părul revărsându-i-se pe umeri într-o perdea întunecată.

Teama îl acoperă ca o pătură, iar energia mea o înşfăcă, hulpavă. Privesc în jur. Este prea mult haos să mai pot să ne fac să dispărem în spatele unui văl de invizibilitate și vreau să îmi cruț puterile… Dar văd deja cum doi dintre atacatori îl privesc pe Raffaele, care-i atât de vulnerabil. Dacă nu îl ascund acum, nu va ieși cu viață din această luptă.

Îmi concentrez energia asupra lui. Țes invizibilitate în jurul lui. Dispare.

Mă grăbesc spre el și spre Lucent, în timp ce în jurul nostru sclipesc tăișurile armelor. Când ajung la ei, îmi trec unul dintre brațele lui Raffaele în jurul umerilor și o ajut să îl ridice.

De-acolo de unde parează loviturile unui atacator, Magiano privește în direcția noastră.

La câțiva pași în față, Teren se dă dintr-odată înapoi, când un grup de atacatori se avântă înainte, fulgerător. Unul dintre ei reușește să treacă de Teren.

Acum suntem invizibili, dar, chiar dacă omul nu ne poate vedea, își flutură sabia spre noi. Am timp doar să îi zăresc masca argintie.

O săgeată străbate aerul, de pe acoperișuri. Îl lovește pe atacator în gât. El se oprește în plină mișcare, uimit, și scapă arma, ducându-și, în van, mâna la rană. Îl văd căzând pe spate, pe scări.

Începe să plouă cu și mai multe săgeți de pe acoperișuri. Fiecare dintre ele își găsește ținta. Cercetez până când văd o sclipire de armură țâșnind.

În spatele nostru, Magiano izbucnește în hohote de râs.

Într-o clipită, a sărit pe una dintre firmele care pendulează în fața unei uși și se aruncă în față, azvârlind un pumnal în direcția atacatorilor.

Ridic privirea și văd altă siluetă țâșnind pe acoperișuri, o femeie înaltă, cu cosițe împletite deasupra capului, pe jumătate brunete, pe jumătate blonde, ghemuită, cu un cot sprijinit de genunchi.

Are un arc încordat, îndreptat în direcția unuia dintre atacatorii noștri. Lasă săgeata să zboare.

În sfârșit, a sosit regina din Beldain!

Tot mai mulți soldați de-ai săi apar pe acoperișuri. Saccoriștii, recunoscându-le blazoanele, o rup la fugă, buimăciți.

Câțiva dintre oștenii lui Maeve apar la capătul străzii. Când îi zăresc, saccoriștii par să se dea bătuți. Cineva strigă un ordin de retragere, iar cei rămași se împrăștie imediat, lăsându-și armele și luând-o la sănătoasa.

Teren continuă să lupte, însă încăierarea s-a încheiat.

Atacatorii se topesc la fel de repede cum au apărut, până când singurii care rămân pe stradă sunt cei răpuși.

Ridic iluzia de deasupra noastră. Simt că mă părăsesc puterile, și, dintr-odată, Raffaele îmi pare copleșitor de greu. Magiano se grăbește să ne ajungă și ia trupul fără vlagă al lui Raffaele în brațe.

Atenția mea se îndreaptă spre Violetta. Este încă ghemuită lângă zid, unde am lăsat-o, arătând de parcă s-ar concentra să rămână conștientă. Merg spre ea și îi întind mâna.

Violetta își ridică fața spre mine. Teama și răceala din ochii ei sau fărâme din aceste sentimente care ne-au definit ultimele săptămâni împreună au dispărut, înlocuite de o scânteie cunoscută. Este o lumină de care îmi amintesc de când mergea alături de mine prin Merroutas, pe vremea când nu aveam nevoie de nimeni altcineva pe lume.

Fantasmele vocilor mele încă bântuie prin aerul din jur, însă refuz să le ascult și le alung.

Violetta mă ia de mână și o ajut să se ridice. Se sprijină de mine, abia putând să stea.

— Teren! strig, iar el se apropie.

Tunica fostului inchizitor general este sfâșiată, iar armura, pătată de sânge, însă altfel

pare nevătămat. Îi aruncă Violettei o privire rece, apoi o ridică fără niciun efort în brațe.

— Ne-am întins tabăra lângă oraș! strigă Maeve, de pe acoperiș.

Are ochii fardați și și-a pictat o dungă de vopsea aurie, ca semn de război, pe obraji.

— Cu toții păreți dornici de odihnă, adaugă apoi regina din Beldain.

O văd pe Maeve cum mă caută de acolo, de unde se află, iar, când privirile ni se întâlnesc, rămânem așa o vreme.

Încremenesc, fiindcă pare să nu se simtă în largul său în prezența mea. Îmi amintesc de ultima oară când ne-am privit una pe cealaltă, atunci când m-a văzut chemând puterea lui Enzo pentru a-i distruge un număr mare din vasele flotei sale. Chiar și acum parcă mai zăresc încă, aievea, flăcările trosnind în jurul nostru.

Își îndreaptă spatele și arată în direcția periferiei orașului.

— Oamenii mei ne vor conduce acolo, ne lămurește.

Apoi dispare dincolo de streașina acoperișului.

Tragedia îi urmărește pe cei care nu își pot accepta destinul.

Fiennes de Marta, Crimă și pedeapsă în Amadera reunificată

Adelina Amouteru

Regina Maeve este mai firavă decât mi-o amintesc, iar chipul ei a devenit mai aspru în lunile în care nu ne-am văzut.

Tânăra Elită care are un atașament pentru moarte! Cu purtarea mea posomorâtă, obrajii scofâlciți și privirea neîndurătoare, îmi imaginez că gândește la fel când mă privește.

Ea și batalionul ei au traversat munții Karra, arcul de vulcani stinși de multă vreme care separă Beldainul de Amadera, și au ridicat o tabără de corturi din piei de oaie aici, la periferia Laidei, unde se termină omenirea și începe un orizont împrejmuit în întregime de munți cu calote glaciare. Torțele luminează peticele de zăpadă dintre corturile taberei. Aerul a devenit rece, crud, și străbate prin echipamentul de călărie. Amurgul scaldă peisajul pustiu în nuanțe de albastru și mov, iar regina din Beldain își croiește drum prin bălți, de la cortul ei la al nostru, flancată de soldați.

Mă întreb prin ce a trecut de când ne-am confruntat pe mare, și care este starea flotei sale. O parte din mine calculează dacă va merita să invadez Beldainul în viitor sau nu.

Fără îndoială că și ea dorește să facă același lucru în Kenettra, dar amândouă ne mușcăm limbile și păstrăm tăcerea, acum, că se apropie.

Mă salută cu o mișcare din cap.

— Plecăm în zori, mă anunță. Dacă sora ta nu se trezește până atunci, o veți purta în brațe.

O salut și eu tot cu o mișcare din cap, deși vocile din mintea mea se opun, răzvrătite. Sunt

cele mai politicoase gesturi pe care le putem face.

— Vom fi gata, o încredințez.

Maeve trece pe lângă mine fără niciun cuvânt care s-arate că m-a auzit măcar.

Mă întorc și o văd dispărând în cortul nostru.

Arată-i ce poți face și te va respecta! mă îndeamnă șoaptele mele.

S-ar putea ca eu și regina din Beldain să fim silite să ne aliem acum, dar, mai târziu, va veni și vremea când ne vom întoarce cu toții în propriile tabere, redevenind dușmani.

În spatele soldaților ei pășește Magiano. Când mă vede, își scoate pelerina și mi-o așază în jurul umerilor. Mă relaxez, căci a blocat mușcătura vântului. Iar căldura lui îmi alină parcă trupul.

— Nu pot să îl conving să intre într-un cort, spune, făcând semn peste umărul lui, iar din păr i se scutură cristale de gheață.

La o oarecare distanță de corturi, acolo unde pământul se topește în bezna munților, deslușesc o făptură singuratică, blondă, care stă în genunchi, cu capul plecat, rugându-se.

Teren!

Pun mâna pe brațul lui Magiano.

— Lasă-l! îl rog pe Trandafirul meu. Va vorbi cu zeii până când va găsi alinare.

Dar privirea mea mai rămâne o clipă pironită asupra fostului inchizitor general. Oare și el, la fel ca Raffaele, simte acum chemarea punctului de origine al Tinerelor Elite, aflat undeva, în inima munților?

Eu însămi percep o pulsație în minte, un nod de putere și de energie care se află undeva dincolo de ce pot zări.

Magiano oftează, exasperat.

— Le-am spus oamenilor lui Maeve să fie atenți cu el, mă informează. Să m-asigur că n-am bătut tot drumul ăsta doar ca să-l pierdem din cauza degerăturilor!

Și, zicând acestea, se răsucește pe călcâie și mă însoțește înapoi în cort.

Înăuntru este cald. Lucent șade într-un ungher, strâmbându-se în timp ce își înfășoară brațul într-o fașă fierbinte. Și-a rănit din nou încheietura, în luptă, dar, când mă vede, se uită repede în altă parte.

Aproape de ea, Raffaele se ridică de pe scaun și își pleacă fruntea spre Maeve, în semn de salut. Regina Beldainului se află lângă intrarea în cort, cu trupul întors, inconștient, spre Lucent, și cu ochii ațintiți asupra patului Violettei.

Chiar și în lumina felinarelor, surioara mea are o paloare de moarte. Pleoapele i se zbat din când în când, de parcă ar fi pierdută într-un coșmar, și un strat de sudoare îi acoperă fruntea. Buclele ei întunecate se revarsă peste mantia împăturită care i-a fost pusă sub cap, în chip de pernă.

— Dinspre miazănoapte vine ninsoarea, spune Maeve, rupând tăcerea. Cu cât vom sta mai mult aici, cu atât riscăm să se blocheze drumurile. Deszăpezitorii se îndreaptă deja spre munți.

— *Deszăpezitorii?* repetă Magiano, mirat.

— Sunt oameni trimiși să spulbere troienele. Le sparg în avalanșe mici, controlate, pentru a le preveni pe cele mari. Probabil i-ați văzut prin oraș, cu dălțile lor pentru gheață legate pe spate. Maeve face un semn spre Raffaele și continuă: Mesagerule!

Când îi pomenește numele, chipul ei de piatră se mai îndulcește puțin.

Mă surprinde tresărirea de invidie pe care o simt, cauzată de faptul că Raffaele poate atrage atât de ușor oamenii de partea lui.

— Te simți mai bine acum? îl întreabă regina Beldainului pe conducătorul Pumnalelor.

— Mai bine, îi răspunde Raffaele.

— Ce s-a întâmplat? întreb. În toiul luptei te-am văzut încremenind și ai căzut în genunchi.

Ochii ca niște nestemate ai lui Raffaele reflectă lumina, scânteind într-o mulțime de nuanțe diferite de verde și auriu.

— Energia din jurul meu a devenit, dintr-odată, copleșitoare, îmi explică el. Lumea s-a înceţoșat cu totul. Nu mai puteam nici respira și nici gândi.

Senzația l-a copleșit! înțeleg.

Puterea lui Raffaele este să simtă fiecare firicel de energie din lume, toate lucrurile care sunt legate unele de altele.

Și probabil că acesta este felul în care se deteriorează puterile conducătorului Pumnalelor: el este copleșit de noianul de energie, într-un mod oarecum similar cu acela în care apar, fulgerător, iluziile mele scăpate de sub control sau se ivesc însemnele febrei sângelui care o urâțesc pe Violetta sau se rup oasele din ce în ce mai fragile ale lui Lucent.

Dacă misiunea noastră va da greș, puterea lui îl va doborî, îl va ucide de-a dreptul, ca pe noi toți, de altfel!

Îmi dau seama după privirea lui Raffaele că se gândește la aceleași lucruri, însă preferă să îi zâmbească, obosit, lui Maeve.

— Nu-ți face griji, regina mea! o liniștește. Mă simt destul de bine acum.

— Se pare c-ai dat peste noi la țanc, îi spune Magiano lui Maeve.

În tăcerea care urmează, Lucent se ridică în picioare, strâmbându-se, și se îndreaptă spre intrarea în cort.

— Ar trebui să ne odihnim cu toții, mormăie Calcă-Vânt.

Când trece pe lângă Maeve, șovăie puțin. Pe chip i se citește fulgerător o expresie greu de deslușit. Să fi fost însingurare? Dorință? Însă, înainte ca regina Beldainului să poată reacționa în vreun fel, Calcă-Vânt se apleacă, iese din cort și dispare.

Maeve o privește îndepărtându-se, apoi o urmează. Soldații săi pleacă după ea.

Raffaele mă privește, așezându-se înapoi pe scaun.

— Sora ta este tot mai slăbită, spune el. Apropierea de locul unde s-a prăbușit Laetes din ceruri ne-a intensificat tuturor legăturile cu zeii față de care avem afinități, distrugându-ne, în același timp, trupurile. Ea nu va mai izbuti să reziste multă vreme.

Mă uit la chipul Violettei. Surioara mea se încruntă, de parcă ar ști că sunt aproape de ea și mă gândesc la momentele în care am zăcut una lângă alta, în paturi identice, suferind de febra sângelui. Cumva, această molimă nu ne-a părăsit niciodată.

Îl privesc pe Magiano, apoi pe Raffaele.

— Lăsați-mă o clipă singură cu ea! îi rog.

Îi sunt recunoscătoare lui Magiano pentru că tace. Îmi strânge mâna, o dată, apoi se întoarce și iese din cort.

Raffaele mă privește bănuitor.

Nu are încredere să te lase singură cu ea! îmi susură, înveninate, vocile din mintea mea. *Asta inspiri, lupușor, un nor de suspiciune!*

Poate că asta o fi însemnând expresia lui sau poate că e vorba doar de vinovăția pe care o simte, o ultimă brumă de regret pentru tot ce s-a întâmplat între noi, pentru tot ce ar fi putut fi evitat.

Orice va fi însemnat, aceasta dispare odată cu următoarea lui respirație. El își strânge cu putere mantia și își vâră mâinile în mâneci, apoi face o mișcare spre ieșire. Înainte să iasă însă, se întoarce din nou spre mine.

— Odihnește-te! mă roagă. Vei avea nevoie, *mi Adelinetta!*

Mi Adelinetta! repet în sinea mea, căci nu-mi vine să cred c-am auzit bine.

Mi se taie răsuflarea, iar șoaptele mele tac și ele, pe neașteptate.

O amintire dă năvală peste mine, limpede precum cristalul: o după-amiază de acum multă vreme, când am stat cu el lângă un canal din Estenzia și l-am ascultat cântând.

Odată cu imaginea pe care-o văd aievea parcă, simt un adevărat șuvoi de bucurie, urmat însă de o tristețe de nesuportat.

Nu mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise ziua aceea!

Vreau să îi spun să aștepte, însă a plecat deja. Vocea lui pare să plutească încă în aer, totuși, rostind cuvinte pe care nu le-am mai auzit de la el de ani de zile…

Iar undeva, în adâncul inimii, simt prezența unei fete pe care am îngropat-o cu mult timp în urmă.

Pe pat, Violetta scoate un geamăt slab și se mișcă, întrerupându-mi șirul gândurilor agitate. Mă aplec spre ea. Se chinuie să tragă adânc aer în piept, dar se sufocă, apoi deschide ochii.

O iau de mână, unindu-mi degetele cu ale ei. Pielea îi este fierbinte la atingere, înnegrită de însemnele febrei sângelui care se suprapun, și prin ea simt legătura de sânge dintre noi, întărită de puterile noastre de Tinere Elite. Ochii ei cercetează încăperea, buimaci, apoi rămân pironiți asupra chipului meu.

— Adelina, șoptește ea.

— Sunt aici, încep să răspund, însă mă întrerupe și închide din nou ochii.

— Faci o greșeală, Adelina! îmi declară, cu capul întors într-o parte.

Clipesc, nedumerită, încercând să înțeleg la ce se referă, până când îmi dau seama că vorbește fără să știe ce spune, cuprinsă de febră, și poate că nici măcar nu știe unde se află.

— Vreau să mă întorc, șoptește ea. Dar inchizitorii tăi mă caută peste tot. Au săbiile

scoase. Cred că le-ai poruncit să mă ucidă, dacă mă vor găsi.

Vocea i se frânge, căci îi e răgușită și firavă din cauza setei.

— Faci o greșeală, Adelina! continuă ea, oftând. Și eu am făcut o greșeală…

Abia acum înțeleg! Îmi spune ce s-a întâmplat după ce a fugit din palatul regal din Estenzia, după ce iluziile mele m-au copleșit, iar ea s-a întors *împotriva mea,* și eu m-am întors *împotriva ei.*

Mi se pune un nod în gât, de emoție.

Mă prăbușesc pe scaunul unde a stat mai devreme Raffaele, apoi mă aplec din nou spre ea.

— Le-am spus soldaților mei să te aducă înapoi, murmur. Nevătămată… Te-am căutat săptămâni în șir, dar mă părăsiseși deja.

Răsuflarea Violettei este superficială, gâfâită.

— Am luat o navă care mergea spre Tamoura, în zori, șoptește surioara mea, în timp ce mâna ei o strânge pe a mea.

— De ce ai plecat la Pumnale? o întreb cu amărăciune.

Acum, iluziile mele erup de-a dreptul, zugrăvind o scenă a zilelor care au urmat plecării Violettei: cum stăteam pe tron, cu capul în mâini, refuzând tăvile cu mâncare aduse de servitori.

Cum am invocat întunecimea pe cerurile Kenettrei, blocând lumina soarelui zile în șir.

Cum am ars pergamentele trimise de patrulele inchiziției mele unde mi se scria, iar și iar, că oștenii mei nu o putuseră găsi.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? aș vrea s-o întreb.

— Am urmat doar energia altor Elite, dincolo de mare, murmură Violetta, ca într-o transă.

Sudoarea i se scurge pe față, iar ea se foiește din nou. Într-un târziu, continuă:

— L-am urmărit pe Raffaele și i-am dat de urmă. El m-a găsit pe mine. Ah, Adelina…

Își pierde, pentru o clipă, șirul gândurilor.

— Am crezut că el te-ar putea ajuta, bâiguie când își recapătă glasul. L-am implorat în genunchi, cu fața lipită de pământ!

Genele ei sunt ude de-acum și abia își mai reține lacrimile. Sub pleoape, ochii i se mișcă necontenit.

— L-am implorat în fiecare zi, chiar și când am auzit că ți-ai trimis noua flotă să invadeze Merroutas, îmi istorisește ea mai departe.

Mâna mea o strânge mai tare pe a ei.

Merroutas! așa poruncisem. *Domacca! Tamoura! Dumor! Treceți mările, scoateți-i pe cei fără însemnele febrei sângelui din propriile paturi și aduceți-i cu sila pe străzi, în fața mea, să dea socoteală!*

Furia mea clocotise, de nedomolit, zi după zi.

— Nu te-am putut găsi, mă răstesc la ea fără să vreau, enervată de apariția lacrimilor care simt că îmi umplu deja ochii. De ce nu mi-ai trimis un porumbel călător? De ce nu mi-ai spus nimic din toate astea? o dojenesc.

Violetta tace pentru o vreme, pierdută în lumea ei, răpusă de febră.

În cele din urmă, ochii i se deschid iar, lipsiți de orice expresie și atât de cenușii, încât par să-și fi vărsat, cumva, culoarea. Și-i ațintește asupra mea.

— Raffaele spune că în veci nu vei mai putea fi salvată, că te-am pierdut pentru totdeauna. Că e cu neputință să te mai poată ajuta cineva de-acum. Eu, una, cred că se înșală, dar el nu face decât să verse lacrimi pentru tine și să clatine din cap, neîncrezător. Încerc din răsputeri să îl conving. Șoaptele ei devin tot mai insistente: Cred că voi încerca din nou, mâine.

Îmi șterg lacrimile, cuprinsă de furie.

— Nu te înțeleg! șoptesc. De ce trebuie să tot încerci în continuare să-l convingi?

Buzele Violettei tremură din cauza efortului de a vorbi.

— Nu îți poți închide inima față de viitor doar din cauza trecutului, murmură ea, slăbită. Nu poți folosi cruzimea folosită împotriva ta pentru a justifica faptul că folosești, la rândul tău, cruzimea împotriva altora.

Zicând acestea, ochii ei plumburii privesc într-o parte, până când și-i ațintește asupra felinarului de lângă intrarea în cort, singurul care mai luminează.

— Totul este atât de anevoios! bâiguie. Știu că tu, una, te străduiești din răsputeri.

Toată viața mea n-am încercat decât să te protejez! aș vrea să-i pot spune.

Camera se încețoșează din cauza lacrimilor care mi-au împăienjenit ochii.

— Îmi pare rău, șoptesc.

Cuvintele mele plutesc parcă în aer, tăcute, apăsătoare.

În fața mea, Violetta suspină, iar ochii i se închid din nou. Mai murmură ceva, dar prea încet să o mai pot auzi.

Îi strâng mâna, nefiind prea sigură de ce mai rămân, sperând că se va trezi și mă va recunoaște nu într-un vis cauzat de febră, nu într-un coșmar, ci aici, lângă ea, în realitate.

Rămân alături de ea multă vreme după ce felul domol în care răsuflă îmi dă de știre că a adormit.

În cele din urmă, când felinarul ajunge să ardă atât de scăzut, încât întunericul aproape că izbutește să cuprindă cortul, îmi pun capul pe pat, lângă ea, și ascult cum urlă vântul afară, până când somnului i se face milă de mine.

Maeve Jacqueline Kelly Corrigan

Maeve o aude pe Lucent strigând-o, însă aceasta nu o ajunge din urmă decât la intrarea în cort. Deși a ieșit din cort în urma lui Calcă-Vânt, regina nu pornise în căutarea acesteia, ci direct spre propriul cort. Acum se întoarce spre fosta ei parteneră. În fața intrării, gărzile personale ale ocârmuitoarei Beldainului își pun mâinile pe plăselele săbiilor, urmărind din priviri fiecare mișcare a lui Lucent.

Maeve are un moment de șovăială la vederea expresiei mohorâte a lui Lucent. Și-au încheiat relația cu un an în urmă, chiar pe stâncile albe din Kenettra. Ar trebui să lase lucrurile așa cum sunt. În fond, Calcă-Vânt a fost aceea care îi spusese că nu era de acord cu dorințele lui Maeve.

Nu vreau să fiu metresa ta, așa îi spusese Lucent pe faleza din Kenettra.

Atunci, de ce pare atât de dornică să-i vorbească acum?

— Da? întreabă Maeve, cu răceală.

Calcă-Vânt pare bolnavă, iar vederea pielii ei gălbejite și a mâinilor și picioarelor care e limpede c-o dor îi frânge cu totul inima reginei.

Lucent șovăie, căci dintr-odată nu mai e nici ea sigură ce dorește să spună. Își trece o mână prin buclele blond-roșcate, apoi face o plecăciune grăbită în fața lui Maeve.

— Vă simțiți bine? întreabă Pumnalul, cu voce slabă.

— Dar tu? o iscodește Maeve, la rândul ei. Arăți groaznic! Raffaele mi-a pomenit în ultima lui scrisoare că… suferi.

Lucent clatină din cap, de parcă propria sănătate nu ar fi importantă.

— Am auzit ce s-a întâmplat, răspunde Calcă-Vânt. Cu Tristan… Fratele tău…

Pumnalul își pleacă din nou fruntea și se lasă tăcerea.

Tristan! Vasăzică, de-aceea e aici Lucent! își dă seama regina.

Slăbiciunea din vocea fetei o îmblânzește pe Maeve, împotriva voinței sale.

Cât de dor i-a fost de prezența lui Lucent! Cât de repede au fost despărțite din nou după ultima bătălie împotriva Adelinei!

Își întoarce capul și face un semn spre gărzile sale. În zăngănitul armurilor, cele două străji se îndepărtează și le lasă singure.

— Nu îi fusese, oricum, sortit să rămână printre noi atâta vreme, spune Maeve, după un timp.

Își alungă, cu o clătinare a capului, din minte imaginea ochilor morți ai fratelui său… Ciudățenia atacului său lipsit de orice noimă.

Nu mai era el însuși, de bună seamă! Ajunsese deja în lumea de dincolo.

Lucent tresare și privește în altă parte.

— Te învinuiești încă pentru moartea lui, murmură Maeve, cu blândețe. Chiar și acum!

Calcă-Vânt nu scoate niciun cuvânt, însă regina Beldainului știe prea bine ce se petrece în mintea Pumnalului: răsucește pe toate părțile amintirea zilei în care a murit Tristan, când ei trei hotărâseră să meargă la vânătoare împreună, în pădurile cotropite deja de iarnă.

Tristan se ferise de lac! își spune în sinea sa regina. *Doar lui întotdeauna i-a fost teamă de apă.*

Maeve închide ochii și, pentru o clipă, retrăiește, la rândul său, acea întâmplare: Lucent, râzând și glumind, târându-l pe Tristan prin tufișuri, să vadă căprioara pe care o hăituise pentru ei…

Prințul, privind căprioara ajunsă la jumătatea lacului înghețat…

Prințesa beldainăă, îngenunchind în tăcere și ridicându-și arcul… Și renunțând să sloboadă vreo săgeată, fiindcă erau prea departe de creatură.

Unul dintre noi trebuie să se apropie mai mult! sugerase Maeve.

Iar Lucent îl încurajase pe Tristan: *Tu ar trebui să mergi.*

Se jucaseră adesea pe gheață și niciodată nu se întâmplase nimic rău. Așa că, într-un târziu, prințul și-a luat arcul și săgeata și s-a târât pe lacul înghețat, pe coate și pe burtă.

Se mai jucaseră cu moartea de o mie de ori până atunci, dar ziua aceea lucrurile aveau să se încheie diferit. Gheața era crăpată foarte fin într-un loc fatal, cu neputință de evitat de către tânăr.

Sau poate că, de fapt, copitele căprioarei fuseseră de vină, poate că greutatea creaturii făcuse ca gheața să devină instabilă, sau poate că iarna nu era îndeajuns de rece, iar lacul nu înghețase îndeajuns de mult.

Sau poate că, pur și simplu, vina o purtau cele o mie de ori în care păcăliseră moartea care acum, într-un sfârșit, se răzbuna pe ei.

Nu avea habar. Știa doar că auzise gheața crăpându-se cu doar o clipă înainte ca Tristan să cadă prin ea. Fusese destul timp doar pentru ca el să le arunce o privire, înainte să se cufunde în apele înghețate de sub picioarele sale.

— A fost vina mea, îi mărturisește Maeve.

Regina ar vrea să o prindă pe Lucent de bărbie, dar se abține. Îi zâmbește, în schimb, cu tristețe.

— L-am adus înapoi, murmură ocârmuitoarea Beldainului. Își pleacă privirea și adaugă: Nu mai pot lua contact cu lumea de dincolo! Atingerea acesteia, energia, i s-a scurs în lumea pieritoare, iar prezența sa neîndurătoare îmi face inima să înghețe. Propria putere mă va ucide, dacă voi alege

să o folosesc din nou. Poate…, murmură ea, cu voce scăzută, poate că o parte din toate acestea reprezintă o pedeapsă pentru că am sfidat-o pe zeița morții!

Lucent o privește îndelung.

Chiar a trecut atâta vreme de când au fost tinere?

Maeve se întreabă dacă aceea va fi ultima călătorie pe care o vor face împreună, dacă nu cumva previziunile lui Raffaele se vor împlini, dacă vor păși pe cărările munților, doar pentru a nu se mai întoarce niciodată înapoi…

În cele din urmă, Calcă-Vânt îi face o plecăciune reginei:

— Dacă ne e sortit să fim cu toții dați pieirii, atunci sunt nespus de onorată să fiu alături de tine, Maiestatea Ta! spune Pumnalul, cu ochii plecați, apoi se întoarce pe călcâie, vrând să plece.

Maeve se întinde și o prinde de mână.

— Rămâi! o roagă.

Lucent încremenește. Ochii ei se cască, pironiți asupra reginei.

Maeve simte că obrajii îi iau foc, că se îmbujorează, dar nu-și ferește privirea.

— Te rog! adaugă regina, aproape pe șoptite. Numai de data asta…

Pentru o clipă, pare că Lucent o va refuza.

Cele două rămân țintuite locului, căci niciuna din ele nu dorește să schițeze prima mișcare.

Apoi, Calcă-Vânt se încumetă să facă un pas spre regină.

— Numai de data asta, repetă Pumnalul.

Toată bogăția și puterea, toate tărâmurile mele, întreaga putere a armatei mele… nimic nu mai are, de-acum, vreo importanță. Ea a plecat dintre cei vii, iar eu voi pleca, la rându-mi, împreună cu ea.

Ultima scrisoare a regelui Delamore către generalul său

Adelina Amouteru

Nori plumburii acoperă cerul cât vezi cu ochii, până-n zare, în dimineața care urmează nopții petrecute alături de surioara mea, ca niște semnale de avertisment nespus de limpezi că va veni ninsoarea.

În fruntea unei patrule formate din doi călăreți, Maeve a pornit-o înaintea noastră, să cerceteze drumul, iar eu stau cu Magiano, mestecând fâșii de carne uscată și coltuce de pâine întărită. Lângă un foc din apropiere, Raffaele stă cu mantia strânsă în jurul trupului, vorbind cu Lucent pe un ton scăzut. Teren stă de unul singur și ne ignoră pe toți.

Magiano este într-o dispoziție nespus de proastă, fără îndoială, din cauza frigului și vremii mohorâte. Lipsită de bucuria lui, mă trezesc că mă chinui mai mult ca niciodată să alung vocile din mintea mea, să-mi păstrez luciditatea.

Vă veți rătăci în zăpadă și în pustietate, mă amenință șoaptele. *Nu vă veți mai întoarce-n vecii vecilor!*

Lângă mine, Violetta zace fără cunoștință, tremurând ca varga, fără să se poată opri, sub un întreg morman de pături și blănuri.

Oricât de greu mi-ar fi să o văd în halul ăsta, mă bucur totuși că tremură. Asta-mi transmite că mai este încă în viață. Mă întind și pun o mână pe blănuri.

— Dac-o vom ține tot așa, n-o să mai zărim cerul albastru până nu vom pleca de aici, mormăie Magiano, smulgându-mă din adevăratele hăuri ale minții mele unde m-au aruncat șoaptele.

Trandafirul meu își întoarce privirea spre cer și scoate un oftat teatral.

— Ce n-aș da pentru nițică bucurie și căldură în stil Merroutas! murmură el.

Maeve și călăreții ei se întorc, chiar în clipa când ne terminăm micul dejun.

— Cărările sunt acoperite de gheață, spune ea, în timp ce ne încărcăm proviziile pe cai.

Zicând acestea, ea se uită, pentru o clipă doar, drept în ochii lui Lucent și mi se pare că ele poartă o conversație fără de vorbe.

— Dar, altfel, totul pare în regulă, adaugă ocârmuitoarea Beldainului. Deszăpezitorii și-au făcut treaba așa cum se cuvine.

Bag de seamă că regina atinge, iute, cizma lui Lucent, care a-ncălecat deja, înainte să se aburce pe propriul bidiviu. Între ele pare să existe o apropiere de curând redescoperită.

Lângă mine, Magiano și Raffaele mă ajută să o prind pe Violetta pe o targă legată de spinările a doi dintre caii lui Maeve. Surioara mea se zbate, cuprinsă de neliniștite, murmurând ceva de neînțeles. Însemnele ei par și mai întunecate, aproape negre, de parcă Moritas i-ar lua în stăpânire, treptat, trupul, revendicându-l pentru lumea de dincolo. Scrâșnesc.

Magiano mă privește cum stau lângă targa Violettei.

— Se va înzdrăveni, încearcă să mă încurajeze Trandafirul meu, punându-și mâna pe brațul meu, însă îi simt îndoiala din glas.

În timp ce ne apropiem de cărările care duc spre primii munți, văile înguste dintre aceștia încep

să absoarbă parcă vântul asemenea unor pâlnii, astfel încât ne mușcă obrajii și pătrunde prin fiecare deschizătură a veșmintelor.

Îmi trag mai bine gluga pe cap și încerc să îmi ridic mantia, să îmi acopăr măcar partea de jos a feței cu ea. Chiar și așa, răsuflarea îmi îngheață de-a dreptul pe material, creând un petic de promoroacă.

Odată cu vântul, dau năvală asupra mea și vocile, care îmi urlă în urechi la fiecare suflare. Cuvintele lor sunt atât de amestecate, încât nu pot înțelege ce zic, dar îmi fac inima să bată cu putere, până când umerii mi se lasă, din cauza istovirii.

Când și când, mi se pare că văd siluete întunecate în peșterile munților, care ne privesc cu ochi care nu văd, de fapt. Le zăresc doar cu coada ochiului, iar, când întorc capul, dispar.

Magiano se încruntă mai departe la cer.

— Mi se pare mie sau văzduhul se-ntunecă tot mai mult? mă-ntreabă, făcând semn spre nori. Nu, nu-mi par mai denși decât de obicei, însă am impresia că ziua trece mai repede decât ar trebui, adaugă el.

Ridic și eu privirea.

Are dreptate!

Ar trebui să fim scăldați de lumina soarelui de la amiază, ascuns, poate, în spatele norilor, însă am impresia că astrul a apus deja.

Umbrele din vale se adâncesc pe măsură ce înaintăm, întinzându-se în jurul nostru în forme mute, în timp ce crestele munților care se înalță de-o parte și de alta devin tot mai abrupte.

Sub copitele cailor noștri, auzim scrâșnetul gheții și al zăpezii de pe cărare.

Pierd șirul orelor pe care le petrecem călare, în lumina aceasta ciudată, ca de amurg. Cu toții păstrăm tăcerea.

Eu, una, călăresc în spatele cailor care poartă targa Violettei, pentru a nu o pierde nicio clipă din ochi. Când și când, surioara mea își deschide ochii,

însă nu pare să se concentreze niciodată asupra a ceva sau a cuiva.

Mi se pare că Maestra-Păpușar a pornit-o deja spre lumea de apoi.

Ba nu, este încă aici! încerc să mă conving.

Dar vocile din mintea mea sună acum precum vântul, și-mi potopesc gândurile, iar istovirea și îngrijorarea mea îmi fac inima să bată într-un ritm agitat.

Probabil că acesta e modul în care atracția punctului de origine a Tinerelor Elite mă afectează pe mine!

În noaptea aceea, o noapte care pare să se lase prea devreme, ne oprim într-o cavernă care ne apără oarecum de intemperii. Vântul este furios aici, în trecătoarea îngustă, și face imposibilă ridicarea unei tabere. Caii noștri sunt și ei apatici, așa cum stau, strânși laolaltă, aproape de foc, să se încălzească.

— Amurgul se va lăsa mai devreme, în zilele ce vor urma, ne informează Raffaele, când ne strângem în jurul lui.

Desenează cu un băț o curbă în noroi, apoi marchează câteva locuri pe ea, inclusiv pe acela unde ne aflăm. Abia după ce termină, adaugă:

— Ne apropiem. Arată apoi spre un punct din capătul de sus al rutei, aflat între doi munți: Aceasta-i Bezna-Nopții.

Raffaele vorbește calm și cu eleganță, după cum îi e obiceiul, însă până și vocea lui pare să ascundă o umbră de îndoială. Mâna mea se sprijină pe blănurile care o acoperă pe Violetta, care se agită, neliniștită, în somnul ei chinuit de febră.

Ne îndreptăm către un ținut cunoscut doar din mituri și din basme. Ce se va întâmpla când vom ajunge acolo?

— Legile lumii noastre s-ar putea schimba, aici, ne avertizează Raffaele, după o clipă. Lucrurile pot să nu fie ceea ce par. Trebuie să

avem grijă! Se uită la mine, apoi mă întreabă: Eu, unul, simt atracția acestui loc. Tu?

Încuviințez. În jurul meu, ceilalți fac la fel.

Privirea mea se îndreaptă spre locul unde stă Teren, la mică distanță, cu pelerina desfăcută, părând imun la frig. Fostul inchizitor general își ascute, metodic, sabia și pumnalele.

Vocile din mintea mea devin mai puternice, în timp ce un adevărat nor de întunecime pare să-l înconjoare pe Magiano. Violetta e pe ducă, iar simțurile lui Raffaele sunt copleșite de firele de energie care vin din toate direcțiile. Ce poate simți Teren aici, atât de aproape de locul unde am fost zămisliți cu toții? Îl va aduce, oare, această călătorie cu un pas mai aproape de nebunie?

Înainte de a ne odihni peste noapte, îi cer lui Maeve să posteze mai multe străji în jurul lui Teren. Chiar și așa, tot mă trezesc din când în când pentru a mă uita în direcția lui Teren, întrebându-mă dacă îl voi vedea pierzându-și mințile.

Zorii nu par să se mai ivească, în dimineața următoare. În schimb, întreaga lume e luminată acum doar de crepusculul slab de care am avut parte cu o zi înainte, iar peisajul rămâne înspăimântător, din cauza întunecimii sale.

O ninsoare ușoară începe să cadă, răspândind un strat alb peste tot în jurul nostru. Magiano doarme aproape de mine, înconjurându-mi umerii cu brațul.

Vocile mele sunt gureșe în dimineața asta, neliniștite, și turuie fără încetare. Când privesc înapoi, nu văd decât poteca făcută de urmele noastre, care duce spre munții singuratici. Cu coada ochiului întrezăresc fantasmele făpturilor întunecate care continuă să plutească departe – stafiile mele, care nu-mi îngăduie să am niciun moment de singurătate.

Îmi scutur zăpada proaspătă din păr, apoi mă ridic cu grijă, să nu îl trezesc pe Magiano. Îmi întind membrele amorțite. Doar câteva dintre

străjile postate de Maeve mai sunt treze, stând la distanță, cu atenția ațintită asupra terenului pustiu din jurul nostru. Privesc scena și îmi dau seama că, dacă aș vrea, i-aș putea ucide pe toți, în clipa asta de slăbiciune.

Fă-o!

Șoaptele sunt atât de puternice în dimineața asta, încât aproape că le dau ascultare.

Mă încrunt, clatin din cap și îmi masez tâmplele. De ce sunt atât de stăruitoare, dintr-odată? Probabil că ne apropiem de Bezna-Nopții! Încercând să le ignor, îmi frec mâinile și mă hotărăsc să dau o tură prin tabără. Teren nu se află în zona în care doarme de obicei, iar asta face să mă cuprindă panica. Apoi îl observ, stând la câțiva pași de străjeri, cu fața ridicată spre cer, în rugăciune. Îl privesc câteva clipe, apoi mă îndrept spre locul unde doarme Violetta.

Când ajung la culcușul său, îngenunchez lângă surioara mea. Părul ei întunecat a înghețat în ghemotoace, iar pielea-i palidă pare aproape degerată.

Este mult prea frig pentru ea; va trebui să găsim mai multe blănuri!

Poate să le primească pe ale mele înainte să fim nevoiți să ne oprim din nou, dar chiar și așa nu sunt sigură că vor fi, totuși, de ajuns.

— Violetta, șoptesc, atingându-i ușor umărul.

Nu se mișcă.

Șovăi, apoi îmi scot o mănușă și îi ating obrazul cu dosul palmei. Pielea îi este rece ca gheața. Nicio respirație caldă nu vine dinspre ea.

Vocile mă înconjoară, pe neașteptate, însă le silesc să se îndepărteze.

Fără-ndoială că respiră! Asta trebuie să fie doar o iluzie! De bună seamă, creez din nou un coșmar numai și numai pentru mine! Și-o să mă tot trezesc din coșmar în coșmar, iar și iar, până când Magiano mă va deștepta din acest vis!

O zgâlțâi iar, de data asta mai tare.

— Violetta! rostesc.

Vocea mea îi atrage atenția lui Raffaele, care se află în apropiere. Conducătorul Pumnalelor se ridică și privește în direcția mea. Apoi, ochii lui se îndreaptă spre Violetta. Expresia de pe chipul lui îmi confirmă cele mai groaznice temeri.

Nu! Este imposibil!

Adormisem, cu o seară înainte, privindu-i pieptul care se ridica și cobora ritmic. O auzisem cum murmurase ceva de neînțeles. Zărisem broboanele de sudoare care îi erau presărate pe tâmple, iar pielea îi fusese fierbinte la atingere.

Nu este real!

O scutur din nou, cu mâinile înfipte în umerii ei.

— Violetta! o strig din nou.

De data asta, ceilalți se trezesc, la rândul lor, iar străjile mă privesc, însă nu îmi pasă.

Continui să o tot zgâlțâi, până când simt mâinile cuiva silindu-mă să mă opresc. Este Raffaele, care îngenunchează lângă mine, cu ochii pironiți asupra trupului nemișcat al Violettei.

Tristețea care se citește pe chipul lui îmi frânge inima din nou.

— Poți s-o ajuți să-și revină? îl întreb.

— Voi încerca, murmură Raffaele, dar felul în care o spune îmi transmite exact ceea ce nu vreau, nici în ruptul capului, să recunosc.

Totul va fi bine! îmi zic. *Mă voi trezi, ori de câte ori va fi necesar, și mă voi întoarce la realitate. Iluzia va dispărea, la fel ca întotdeauna, iar eu voi mai petrece o dimineață alături de Violetta.*

Maeve se ridică și ea, la fel și Lucent și Magiano, și se îndreaptă cu toții spre mine.

— Maiestatea Ta! o strig pe regina Beldainului.

Este pentru prima dată când mă adresez ei așa cum se cuvine.

— Ai o afinitate cu Moritas. O poți aduce înapoi pe surioara mea, dacă va fi nevoie! Îl privesc pe Raffaele și-i spun, supărată: Trezește-o!

Tonul meu a făcut ca rugămintea să sune ca o poruncă.

— Adelina! șoptește Magiano.

Mâna lui Raffaele strânge mai tare umărul rece al Violettei. Apoi îi cuprinde obrajii în palme.

Mă întreb dacă își lasă magia să lucreze asupra ei, felul blând în care energia sa trage de firele inimii sale, poate trezind-o cu atingerea lui liniștitoare. Mă ghemuiesc, în timp ce el se apleacă deasupra Maestrei-Păpușar. Ochii mei sunt pironiți asupra Violettei, căci mă aștept ca ai ei, cei plumburii, să se deschidă.

— Adelina! spune din nou Magiano.

Mâna lui o atinge pe a mea și o strânge puternic.

Maeve clatină din cap.

— A plecat dintre noi, confirmă regina încet, plecându-și capul, tristă.

— Atunci, adu-o înapoi! mă răstesc. Întunecimea dinăuntrul meu se ridică din străfunduri când strig: *Am văzut* doar că poți s-o faci!

Maeve mă privește și-n ochii ei nu citesc decât răceala.

— Nu mai pot! îmi răspunde.

— Minciuni! adaug. Avem nevoie de Maestra-Păpușar! Nu putem pătrunde în Bezna-Nopții fără ea!

Mă uit într-o parte, spre locul unde Teren stă cu fața ridicată spre cer. Este singurul care nu ni s-a alăturat aici, în cerc.

Vocile mele, tot mai haotice, explodează acum într-un vârtej, de parc-ar fi de jur-împrejurul meu.

El! El! El! mârâie ele, iar glasurile li se topesc până când devin însuși glasul meu. *Teren a ucis-o!*

Este singura explicație! Știai doar că nu-i de încredere!

— Tu! spun, iar cuvântul îmi tremură pe buze, cu toată furia și întunecimea din inima mea.

Teren își pleacă fruntea și se întoarce să mă privească.

— Este vina *ta* și numai a ta! strig.

În clipa aceea, nu văd în el un fost prizonier de-ai mei.

Nu îl privesc ca pe bărbatul care m-a salvat de la înec în apele agitate.

Tot ce zăresc este inchizitorul general al Kenettrei care, cândva, a râs de mine, cu ochii lui spălăciți, înveninați, cel care mi-a furat-o pe Violetta și s-a folosit de ea împotriva mea.

Șoaptele mele repetă vechile amenințări ale lui Teren, cuvinte pe care mi le-a scuipat cândva, în timp ce își ținea apăsat tăișul spadei pe gâtul meu*: Îți mai dau doar trei zile!*

Vocea lui batjocoritoare răsună peste timp: *Dacă nu-ți vei respecta cuvântul dat, voi trage o săgeată prin gâtul surorii tale, de-o să-i iasă prin ceafă. Și va trebui să se considere tare norocoasă dacă acesta va fi primul lucru pe care i-l voi face.*

A ucis-o, în timp ce noi dormeam!

Doar Raffaele ne-a avertizat că era posibil să ne comportăm diferit aici, că puterile noastre ar putea să devină nestatornice, de necontrolat. Iar Teren a dorit dintotdeauna ca Violetta să moară, numai și numai să se răzbune pe mine.

Întreaga lume, de jur-împrejurul meu devine stacojie, din cauza furiei mele.

El e de vină!

Teren mă privește, iar pe chipul lui nu pot deslușI nicio expresie.

— Adelina!

Vocea lui Magiano răsună din nou, însă mi se pare că vine de undeva, de departe.

Energia întunecată din mine explodează.

Arunc o iluzie a durerii asupra lui Teren: *Pielea ta este sfâșiată, inima ți-a fost scoasă din piept, ochii îți sângerează în orbite… Te voi distruge!*

Ceilalți par să dispară din ochii mei, căci tot ce mai văd în fața mea este silueta lui Teren, care cade în genunchi, doborât de atacul meu.

Mă reped spre el. Cărarea de munte pe care ne aflăm se întunecă și devine de-un roșu aprins, iar nălucile demonice apar din zăpadă, dezvelindu-și colții.

Întăresc iluzia aruncată deja asupra lui Teren și îmi scot pumnalul din teaca de la centură, apoi îl atac.

Teren rânjește, arătându-și dinții. Sabia îi ajunge-n mână înainte ca eu să pot clipi măcar și descrie cu ea un arc strălucitor, în timp ce mă atacă.

Mă răsucesc într-o parte și îmi încleștez pumnul. El scoate un strigăt de durere, când iluzia mea îl prinde în plasă. Îl lovesc cu pumnalul, însă mă apucă de încheietură. Forța lui fizică, chiar și așa, slăbită din cauza agoniei sale, e atât de mare, încât aproape că-mi rupe oasele.

Tresar și mă zbat în strânsoarea lui, iar pumnalul îmi cade, zăngănind pe gheață.

Abia-abia dacă mai pot zări câte ceva, căci mă aflu deja în mijlocul fantasmelor. Sunt înconjurată doar de năluci și de noapte, de mantii albe și de vâlvătăi.

Apoi, un băiat cu ochi aurii și cosițe întunecate îmi apare în față. Se așază între mine și Teren. Pupilele lui sunt niște fante negre, iar maxilarul îi este încleștat cu hotărâre. Și se îndreaptă, fără pic de teamă, spre mine.

— Adelina, oprește-te! îmi cere el.

— *Să piei… din… calea… mea!* îi poruncesc.

Îl atac cu iluziile mele, însă el își mijește ochii, își ridică brațul și mi le dă la o parte. Se

risipesc toate într-un nor de fum în jurul lui, iar el se apropie de mine.

— Adelina, *oprește-te!* repetă.

Este Magiano! îmi spun în sinea mea. *Magiano! Oprește-te!*

Numele este ca o luminiță, dar e prezent și mă agăț de el în vârtejul care mă înconjoară.

Mă clatin când se întinde după mine și mă îmbrățișează strâns.

— Nu a ucis-o el! îmi șoptește Magiano. Oprește-te!

Și, zicând acestea, mâna lui mă prinde, cu blândețe, de ceafă.

Puterile mă părăsesc pe neașteptate. Lumea din jurul nostru se luminează, iar siluetele demonice dispar. Teren se ghemuiește în fața mea, cu un genunchi în pământ, sprijinit în sabie, răsuflând cu greu. Ochii lui spălăciți sunt ațintiți asupra mea. Mă uit în altă parte și mă concentrez asupra brațelor lui Magiano, care mă țin strâns.

Nu Teren a ucis-o!

Dar surioara mea nu mai e! Este prea târziu!

Încep să plâng. Dar lacrimile îmi îngheață pe față. În epuizarea mea, mă îndepărtez de Magiano și mă împleticesc înapoi spre locul unde zace trupul Violettei pe pământul rece.

Ceilalți privesc în tăcere cum mă prăbușesc în genunchi.

Îmi iau surioara în brațe, dându-i părul la o parte de pe față, și îi repet numele iar și iar, până când acesta se transformă într-o adevărată incantație în mintea mea.

Printre suspine își fac loc neliniștea și chinul.

Văd parcă aievea noaptea în care am fugit prima oară de acasă, când ne-am atins frunțile.

Și repet gestul acesta acum, sprijinindu-mi fruntea de a ei. Apoi o legăn ca pe un copilaș, implorând-o iar și iar, zadarnic însă, să nu mă părăsească.

Este cel mai sacru dintre locuri, cel în care stelele sclipesc, reflectate de stânci, iar amurgul nu se sfârșește niciodată. Dar să aveți mare grijă, fiindcă pelerinii pot să se adape din puterea locului până când se pierd în întregime.

Autori diverși, Cărările cartografiate ale munților Karra

Adelina Amouteru

Dacă Violetta ar fi murit în Kenettra, i-am fi îngropat cenușa în labirintul catacombelor de sub oraș. Dar aici, în pustietate, pe cărările înghețate ale munților Karra, unde nu avem destul lemn pentru un rug funerar, iar pământul este prea tare să-l săpăm, putem doar s-o acoperim cu un morman de pietre, după ce am întors-o cu fața în direcția ținutului nostru natal.

Înainte să o îngropăm însă, o învelesc cu mantia și mă aplec să-i ating părul.

Cât de frumos și de întunecat a fost cândva și cât de mult am invidiat-o din cauza lui când eram mici! Acum pare decolorat, de parcă strălucirea i-ar fi pierit din lumea noastră, odată cu sora mea.

Ar fi trebuit să ne mișcăm mai repede!

Ar fi trebuit să mă cert mai puțin cu Raffaele, când am negociat în Tamoura!

Ar fi trebuit să fiu mai bună!

Vocile mele mă bântuie cu aceste mustrări, iar de data asta nu fac nimic să le opresc.

Ceilalți stau lângă mine, cu mâinile vârâte în mâneci. Chiar și Teren este de față, cu chipul lui pustiu, lipsit de orice expresie. Fără îndoială că nu o jelește pe surioara mea, însă, spre surprinderea mea, nu o spune cu voce tare. Pare pierdut în propria lume, rugându-se în tăcere zeilor.

Raffaele stă cu capul plecat, iar ochii îi sunt plini de lacrimi.

— Ce ne facem acum, Mesagerule? murmură Maeve, cu mâna pe plăselele sabiei.

Aceasta este întrebarea care ne torturează pe toți.

— Am pierdut-o! continuă ocârmuitoarea Beldainului. De-acum totu-i în zadar?

Raffaele nu îi răspunde imediat.

Poate că, pentru prima dată, nu știe nici el răspunsul. În schimb, se uită mai departe la mormanul de pietre, în timp ce vântul îi suflă șuvițele, lovindu-i fața cu ele.

Aceasta-i întrebarea care mi-a făcut și mie mintea să încremenească.

Le îngădui vocilor să-mi dea târcoale ca niște năluci… Sunt o prezență atât de familiară!

Este vina ta! mă dojenesc. *Întotdeauna a fost numai și numai vina ta!*

— Vom merge mai departe, răspunde conducătorul Pumnalelor într-un târziu și nimeni nu îl contrazice. Este prea târziu să ne mai întoarcem acum, chiar dacă-i posibil să nu izbutim să pătrundem acolo unde ne-am propus, în ciuda faptului că am bătut o cale atât de lungă!

Ar fi trebuit s-o ascult pe Violetta, cu multe luni în urmă. Când încercase să îmi ia puterile, ar fi trebuit să-i îngădui s-o facă!

Poate c-ar fi încă în viață, dac-aș fi făcut asta.

Poate că am fi putut acționa mai repede, cumva.

Poate c-am fi avut mai mult timp la dispoziție pentru noi.

Vina mă apasă ca o povară în piept.

Ar fi trebuit să ascult, dar de-acum nu mai are nicio importanță. Nimic din toate astea nu pare să mai conteze.

Soldații încep să îngrămădească mai multe pietre la picioarele ei, iar eu îmi scot pumnalul de la centură și tai o șuviță a Violettei. Căldura mâinii mele topește promoroaca de pe părul surioarei mele. Îmi împletesc bucla ei neagră cu una argintie

de-ale mele, remarcând, pentru o clipă, contrastul dintre ele și gândindu-mă la după-amiezile toropitoare când, cuprinse de trândăvie amândouă, obișnuia să îmi împletească părul.

Te iubesc, Adelina! îmi spunea.

Lacrimile care mi s-au uscat pe obraji crapă când mă mișc.

Rămânem cât se poate de mult, până când, într-un târziu, Maeve ne poruncește să plecăm.

Privesc în urmă și încerc să reține unde se află mormântul Violettei, până când acesta dispare după o cotitură.

O dimineață face loc alteia, dar totul îmi pare încețoșat.

Crepusculul care ține loc de lumina soarelui devine tot mai întunecat, de la o zi la alta, iar ninsoarea cade mereu de-acum. Nimeni nu ne taie calea.

Parc-am călători la marginea lumii.

Se lasă tăceri lungi, fiindcă nimeni nu mai are chef să vorbească. Până și Magiano călărește în liniște lângă mine, mohorât.

Energia acestor locuri ne atrage înainte, tot mai departe, chemându-ne, parcă. Zăresc fantasme noapte de noapte și în zilele crepusculare, și văd că pot fi gonite doar de lumina focurilor.

Uneori, stafia Violettei merge alături de calul meu. Părul ei negru nu se clintește-n bătaia vântului, iar cizmele sale nu lasă urme în zăpadă. Nu mă privește niciodată.

Cărarea noastră se tot îngustează și, la câteva ore, se tot bifurcă, iar fiecare nouă potecă duce tot mai adânc în inima munților. Dacă nu ne-ar călăuzi Raffaele, n-am nicio îndoială că ne-am fi rătăcit de mult aici, în frig.

Apoi, într-o zi, ne oprim în fața unei peșteri larg căscate.

Este o intrare de rău prevestitoare, cu o intrare mărginită de colți de stâncă și care duce într-o beznă totală. Totuși, nu am fi găsit niciodată

locul acesta dacă energia sa nu ne-ar fi atras! Aici, simt prezența reală, evidentă, a puterii care palpită și care parcă ne cheamă, puterea dintr-o mie de fire de energie care trage de fiecare dintre mușchii trupului meu.

— Trebuie să continuăm singuri, ne informează Maeve, care-și duce calul la trap pe lângă noi. Oamenii mei nu ne vor putea urma aici.

Zicând acestea, face un semn cu capul spre caii noștri: unora le curg firișoare subțiri de sânge din nări.

— Suferința lor se înrăutățește pe măsură ce se apropie de intrare.

Armăsarul meu refuză să înainteze.

Privesc înapoi, la soldații lui Maeve. Și ei bat în retragere. Nu m-am gândit niciodată cum i-ar putea afecta pe oamenii obișnuiți o energie îndeajuns de puternică, încât să o tulbure pe fiecare Tânără Elită în parte, dar acum văd pe fețele lor cât de mult îi chinuie: unii sunt acoperiți de un strat de sudoare rece, alții par palizi și slăbiți. Au mers cât de departe le-a fost cu putință. Dacă vor pătrunde în peșteră cu noi, vor pieri cu toții.

Maeve coboară de pe cal și îi face semn unui soldat.

— Du-i pe toți înapoi cu tine! îi poruncește ea.

Soldatul șovăie. În spatele lui, ceilalți prind să se foiască.

— Veți rămâne într-o pustietate înghețată, Maiestatea Voastră! spune el, privindu-ne pe toți. Sunteți… regina din Beldain. Cum vă veți întoarce?

Maeve îl pironește cu o privire aspră.

— Ne vom găsi noi calea, îl liniștește ea. Dacă voi vă veți alătura nouă, nu veți supraviețui niciunul. Aceasta nu a fost o rugăminte, ci o poruncă.

Chiar și așa, soldații mai așteaptă un moment.

Mă trezesc că simt din nou invidie, amărăciune și durere. Oare mie mi-ar fi la fel de credincioși toți soldații din Kenettra? M-ar urma ei numai de drag, dacă nu aș folosi teama împotriva lor?

Într-un târziu, bărbatul încuviințează și își pleacă fruntea.

— Prea bine, Maiestatea Voastră! spune el, ducându-și o mână la piept și îngenunchind în zăpadă, în fața ei. Vă vom aștepta la intrarea în trecătoare. Nu vom pleca până ce nu vă veți întoarce. Să nu ne cereți să vă părăsim de tot, Maiestatea Voastră!

Maeve încuviințează. Expresia ei lipsită de îndurare dispare: este singurul moment în care am văzut-o vreodată cedând în fața cuiva. Dintr-odată, pare nespus de tânără!

— În regulă, îi răspunde regina Beldainului soldatului său.

Omul se ridică și le strigă un ordin oștenilor săi. O salută pe regină, înainte să își silească, toți, caii să se întoarcă, croindu-și drum pe cărarea pe care am venit.

Îi privesc în tăcere. Oare soldații mei m-ar saluta măcar în semn de prețuire?

Când zgomotele copitelor se sting, devenind doar un huruit surd, Maeve se întoarce pe călcâie și ni se alătură la intrarea în peșteră.

Indiferent cât de mult încerc să privesc în interiorul cavernei, nu văd nimic în afară de întuneric – de parcă de cealaltă parte nu s-ar afla ceva, iar noi am urma să ne prăbușim în beznă, dacă vom îndrăzni să intrăm.

Raffaele se duce la buza peșterii și își închide ochii. Trage adânc aer în piept, apoi se cutremură.

Nu trebuie să îmi vorbească, fiindcă știu ce vrea să spună. Simt și eu atracția. Cu *toții* o simțim.

Bezna-Nopții se află chiar la capătul acestei peșteri!

Teren își scoate sabia și un pumnal lung. Lucent și Magiano fac același lucru. Eu stau aproape de șarlatanul meu drag când intrăm. Absența Violettei este ca un hău care se cască lângă mine. Dacă ea ar fi aici, i-aș spune să nu se îndepărteze. Ar încuviința, fără cuvinte.

Dar nu e aici!

Așa că înfrunt singură întunericul, fără ea, și intru. Mi-e prea teamă să mă întreb dacă voi fi capabilă să mai și ies.

La început, nu văd nimic, iar asta mă face să șovăi la fiecare mișcare. Pașii noștri răsună în beznă, laolaltă cu zgomotul metalului care zgârie, din când în când, piatra. Ceilalți își folosesc, probabil, săbiile să-i călăuzească de-a lungul pereților peșterii.

Aerul este îngrozitor de rece aici și miroase a ceva străvechi, a sare, a piatră și a vânt. Înghit în sec iar și iar, încercând să nu mă gândesc că pereții se strâng în jurul nostru.

Dacă aș vedea… *Dacă aș putea vedea!*

Vechea mea teamă de orbire se retrezește la viață, luând o formă proprie în acest întuneric, iar eu cred că zăresc ochii unor monștri care sunt pironiți asupra mea.

Nu vei ieși niciodată de aici! scandează vocile din mintea mea, nespus de încântate de groaza mea care tot crește. *Vei trăi în beznă pentru totdeauna, așa cum* și *meriți, de altfel!*

Tresar când o mână caldă și bătătorită o atinge pe a mea.

— Ești în siguranță!

Vocea lui Magiano străpunge întunericul ca o rază de speranță, iar eu mă întorc spre el.

Ești în siguranță! Ești în siguranță!

Silesc șoaptele din mintea mea să repete invocația aceasta, și, încet, încet, ea îmi dă forța necesară pentru a face un pas și apoi altul.

După o perioadă care mi se pare a dura o veșnicie, ochii încep să mi se obișnuiască și mie cu

întunericul. Zăresc adânciturile fine din piatra boltei peșterii, aflate la câțiva metri deasupra noastră, și cum din ele țâșnește o strălucire albăstruie, ca de gheață. Încet, încet, pe măsură ce o parte mai mare din peșteră devine vizibilă, deslușesc strălucirea emanată de fiecare șănțuleț din tavan aproape. Încetinesc pasul, căci încerc să mă uit mai bine.

Lumina vine de la milioane de mărgeluțe de gheață care atârnă din boltă. Care sclipesc și scânteiază, palpitând după un adevărat model, și care par să devină tot mai strălucitoare pe măsură ce înaintăm.

Pentru o clipă, îmi uit teama și rămân țintuită locului, incapabilă să-mi dezlipesc privirea de la frumusețea lor.

— Zâne-de-gheață, ne lămurește Raffaele, iar vocea lui răzbate până la noi de undeva, din față. Creaturi mititele de la miazănoapte. Probabil că s-au trezit din cauza undelor stârnite în aer de mișcările noastre. Am citit descrierile care li s-au făcut în feluritele relatări ale preoților despre pelerinajele făcute aici. Acesta este locul pe care pelerinii îl venerează ca și cum ar fi Bezna-Nopții, însă nimeni nu s-a încumetat să meargă mai departe.

Scânteierile ne conduc de-a lungul unei cărări pictate cu praf de stele, parcă.

Și astfel trec minute bune, apoi ore întregi. La un moment dat, simt mușcătura blândă a unei brize reci pe față.

Probabil că ne apropiem de ieșire.

Mă încordez toată, întrebându-mă ce se află de partea cealaltă. Lângă mine, fantoma Violettei tot intră și iese din umbre, ștearsă și cenușie. Vântul bate de-acum încontinuu, până când cotim în peșteră și ne trezim în fața ieșirii.

Trag iute aer în piept, privind lumea de zăpadă scânteietoare de dincolo.

Am auzit poveștile despre locul acesta, despre Bezna-Nopții. Dar acum mă aflu aici, privind o lume neatinsă, magică. Este trecerea care leagă lumea noastră de aceea a zeilor. Și nu putem intra fără afinitatea Violettei, fără atașamentul ei față de compasiune.

Raffaele stă în peșteră și întinde o mână afară, încercând să vadă ce-i acolo. Pe neașteptate, se cutremură – și eu la fel –, fiindcă energia aflată dincolo este de-a dreptul copleșitoare. Un milion de fire sunt conectate la unul singur din lumea muritoare, iar senzația este atât de intensă, încât mă tem că mă va strivi dacă voi îndrăzni să pășesc dincolo.

Când preoții caută acest loc, oare se opresc aici? Oare stau sub lumina zânelor-de-gheață și admiră mărgelușele care atârnă din bolta peșterii?

Poate că muritorii de rând nici nu știu că aici este trecerea! Poate că energia de aici e atât de puternică, încât nu poate fi apreciată de ei.

Raffaele rămâne pe loc pentru o clipă care-mi pare nespus de lungă, de parc-ar pluti între un tărâm și celălalt.

Apoi, ne privește pe toți.

Are de gând să treacă dincolo!

— Oricum, deja suntem cu toții doar niște fantome, ne șoptește conducătorul Pumnalelor.

Deschid gura, căci vreau să-l opresc, însă nu o fac.

Are dreptate, ca întotdeauna! Dacă astfel ne este scris să sfârșim, atunci așa să fie!

Raffaele trage adânc aer în piept, iar eu îi privesc silueta în această lumină spălăcită, albăstruie, a acestui tărâm magic, care-l încadrează ca-ntr-un nimb, pentru ultima oară, parcă.

Aflat lângă mine, Magiano mă ia de mână. Maeve și Lucent sunt una lângă alta. Teren privește înainte fără teamă.

Spațiul de lângă mine i-ar fi aparținut Violettei.

Fără ea, îmi este mai puțin teamă de moarte.
Fără ea, lumea este mult mai întunecoasă.
Raffaele pășește dincolo, iar noi îl urmăm.

Se spune că în Bezna-Nopții pot pătrunde doar cei care au cunoscut o pierdere adevărată…
Că numai supraviețuind unei asemenea agonii poate un muritor să înțeleagă cum este să pășească într-un tărâm al zeilor.

Ye Tsun Le (antologator), Poveștile călătorilor spre Bezna-Nopții

Adelina Amouteru

Cizmele mele se cufundă în zăpada proaspătă, neatinsă pe kilometri întregi de jur-împrejurul nostru. O pădure de trunchiuri înghețate se ridică deasupra noastră, cu crengile golașe acoperite de alb.

Ce ne face însă pe toți să încremenim locului este priveliștea oferită de cele trei luni pe cerul noptatic. Sunt enorme, aurii și reci, acoperind jumătate din cer, atât de mari, încât simt că le-aș putea atinge, trecându-mi degetele peste suprafețele lor ca de marmură. Perdele de stele acoperă cerul, iar constelațiile sunt imposibil de strălucitoare.

Suntem aproape de ceruri, aici.

Privesc cum un văl de-un verde slab dansează peste stele, ondulându-se, apărând și dispărând, într-o tăcere profundă. Nu am mai văzut niciodată o noapte asemănătoare! Este ca și cum tărâmul zeilor ar coborî să ne întâmpine, iar lumea noastră muritoare și-ar dori să urce spre el, drept răspuns.

— Pe toți zeii! bolborosește, uluit, Magiano, de lângă mine.

Am pătruns!

Cum este posibil? Nu ar fi trebuit s-o putem face.

Ar fi trebuit să ne ucidă.

Lângă mine, Raffaele privește, uimit.

Mă uit peste umăr și îl zăresc pe Teren. La fel ca noi toți, încremenește locului la vederea priveliștii. Ochii lui spălăciți sunt foarte mari, înlăcrimați, și are gura larg căscată. Pe față are urme înghețate. Îl aud cum spune, pe șoptite, o rugăciune, atât de impresionat este de frumusețea acestei intrări a zeilor.

Ne croim drum pe tărâmul neatins. Pulsația punctului de origine este ca o bătaie ritmică de-acum, călăuzindu-ne pe fiecare în parte.

Zăpada ne scrâșnește sub tălpi. Șoaptele din mintea mea erup, în chip de voci haotice, cu fiecare pas pe care-l fac, devenind tot mai puternice pe măsură ce ne apropiem.

Încerc din nou să le țin la distanță, însă, treptat, încep să potopească tăcerea din jurul meu, până când nu mai sunt în stare să aud nici pașii, nici răsuflarea celorlalți.

Vocile din mintea mea bâiguie fără noimă de-acum, într-o limbă prea veche pentru ca eu să o pot înțelege. Copacii din această pădure par să se încețoșeze și să se schimbe de fiecare dată când clipesc, așa că mă tot frec la ochi, încercând să mă concentrez.

Când și când, ceva îmi trece fulgerător prin fața ochilor. O formă, o persoană… Nici eu nu-s sigură ce anume.

Alteori, deslușesc case abandonate, acoperite de zăpadă și de cioburi de sticlă. De fiecare dată, clatin din cap și mi le scot din minte, poruncindu-mi să îmi păstrez atenția și puterea de concentrare treze.

Îmi pot controla iluziile! Căci aceasta este puterea *mea,* chiar dacă ne aflăm pe tărâmul zeilor!

O altă formă țâșnește dintre copaci și dispare. Mă opresc să mă uit după ea. Nu are însă niciun rost, fiindcă s-a făcut deja nevăzută, repede.

Mă uit la Magiano.

— Este ceva în pădure, îi șoptesc.

El se încruntă și privește spațiile dintre arbori.

Atunci, mă opresc. Privirea îmi rămâne pironită asupra copacilor. Alături, Magiano se întoarce și se uită fix la mine, neliniștit.

— Ce este? mă întreabă.

Dar nu îi pot răspunde. Tot ce pot să fac e să mă uit țintă la trupurile spânzurate de copaci.

Atârnă de crengile din jurul nostru, cu gâtul înfășurat în frânghii. Trupurile sunt cenușii, cu fețe palide, și încep să îl recunosc pe fiecare dintre ei.

Cel mai aproape de mine este tata. Pieptul lui este scheletic, ca întotdeauna, scobit, și stropi de sânge pătează zăpada de sub el.

Alături atârnă Enzo, cu părul de un stacojiu aproape negru, bogat, cu gâtul rupt, cu aceleași picături de sânge sub leșul care i se hâțână.

În spatele lui se află Gemma, cu fața ei bine cunoscută mie încă acoperită pe jumătate de însemnul ei violet.

Regele Nopții din Merroutas, pe care l-am ucis înjunghiindu-l cu propria lui sabie…

Dante, cu chipul schimonosit de durere…

Inchizitorii pe care i-am ucis, soldații meleagurilor străine pe care le-am cucerit, rebelii pe care i-am executat fiindcă îndrăzniseră să îmi sfideze legile…

Și surioara mea, cea din urmă victimă…

Sunt cu toții aici, cu ochii pironiți asupra mea, cu buzele crăpate, cu fețe solemne. Vocile din mintea mea devin adevărate răcnete și îmi dau seama că ele au fost mereu *ale lor,* glasurile celor pe care i-am ucis și care au crescut tot mai mult în intensitate, în decursul anilor, fiindcă numărul victimelor mele a sporit, la rândul său.

Ce fel de lup? E doar un mieluțel.

Șoapta îi aparține lui Dante.

O, cât de ușor te frângi!

Enzo.

Morții nu pot exista în această lume pe cont propriu.

Gemma.

Nu pleci nicăieri până nu-ți dau eu voie!

Regele Nopții din Merroutas.

Haide! Termină-ți treaba!

Tata.

În acest timp, vocile au fost șoaptele morților, al căror număr a tot crescut!

M-au tachinat, m-au bântuit, aducându-mă în pragul nebuniei, iar sângele lor îmi păta mâinile.

Mă trag înapoi, împleticindu-mă, cu un icnet gâtuit.

Magiano se grăbește să mă prindă, înainte să mă prăbușesc în zăpadă.

— Adelina! exclamă el.

Ceilalți se opresc să mă privească.

— Ce se petrece? Ce vezi? mă-ntreabă Trandafirul meu.

— Pe toți, suspin. Pe Enzo. Pe Gemma. Pe tata. Pe sora mea. Sunt cu toții aici, Magiano! Pe zei, nu pot face asta! Nu pot continua!

Mi se înmoaie genunchii și mă prăbușesc, neputând să-mi desprind privirea de la hoituri.

Nu este real! Nimic nu este real! încearcă să mă liniștească partea mea rațională. *Totul e doar o iluzie! Doar o iluzie! Doar un coșmar! Nimic nu-i real!*

Numai că *este* real! Toți acești oameni chiar sunt *morți.* Și au murit din cauza mea.

— Nu mă siliți să intru acolo, șoptesc, agățându-mă de brațele lui Magiano, când se apleacă deasupra mea.

Raffaele se apropie și îngenunchează în zăpadă lângă mine, iar, mai departe, Maeve, Lucent și Teren ne privesc. Conducătorul Pumnalelor mă ia de mână. Mă zbat să îmi recapăt controlul asupra puterii mele, iar el începe să o folosească pe a sa. Simt cum firele energiei sale

îmi pătrund în inimă, căutând panica și teama din mine și liniștindu-le cu blândețe.

Privirea mea disperată trece de la leșurile spânzurate la Raffaele, la fața lui frumoasă, la pielea lui măslinie și la părul lui negru, încadrate de zăpadă, la gheața de pe genele sale lungi și la ochii lui, unul auriu, celălalt – verde.

— Respiră, *mi Adelinetta!* îmi cere el. Respiră!

Încerc să fac ce îmi spune. Raffaele nu este Violetta și nu mă poate salva de puterile mele. Dar, încet, încet, alinarea sa începe să îmi calmeze valurile furioase de energie din piept, care amenință să mă înnebunească.

Simt cum energia mea se liniștește și, odată cu ea, trupurile încep să pălească. Acum arată ca niște stafii, translucide, plutitoare. Apoi, devin aproape transparente, încât nu le mai pot vedea. Răsuflarea mea încețoșează aerul. Picioarele și brațele-mi sunt slăbite, de parc-aș fi înotat ore în șir. Mă sprijin de Magiano.

Într-un târziu, Raffaele se oprește. Pare și el istovit, de parcă ar fi mai dificil să-și pună magia în funcțiune aici. Trag adânc aer în piept, apoi încuviințez și mă retrag de lângă Magiano.

— Mă simt mai bine, spun, încercând să mă conving și pe mine. Energia de aici mă copleșește!

Raffaele încuviințează.

— Și pe mine mă cheamă, îmi mărturisește, cu blândețe. Într-un milion de direcții diferite. Nu este un loc în care să ne fie ușor să existăm, acest tărâm dintre noi și zei.

Lucent se apropie și îmi oferă mâna ei. Mă uit la ea, surprinsă. Când o iau, mă ajută să mă ridic. Lângă ea, Maeve face un semn din cap. Chipul ei se luminează, ca și cum ar fi înțeles, fulgerător, ceva.

— Sora ta! murmură regina Beldainului. Ai spus c-ai văzut-o acolo, ca iluzie. O fantomă printre cei morți.

— Da, șoptesc.

— Acesta-i motivul, șoptește Maeve. Firește! Se uită la Raffaele și adaugă: Ai spus că *toate* afinitățile față de zei trebuie să se afle pe tărâmul nemuritor pentru ca noi să putem fi aici. Regina mă privește din nou și continuă: Am putut intra *fără* afinitățile Violettei!

— Fiindcă sufletul ei se află *deja* în lumea nemuritoare, încheie Raffaele, înțelegând. Ochii lui mă privesc cu blândețe și apoi mă lămurește: În lumea de dincolo.

Surioara mea este deja aici! îmi dau seama.

Și, cumva, gândul acesta mă face să sper, dintr-odată, pe neașteptate.

Ea este deja aici! Așadar, poate că o voi revedea.

— Nu putem fi prea departe, ne încurajează Maeve, întorcându-mi spatele și apucând-o din nou pe cărarea înzăpezită, prin pădure.

Pulsația energiei devine tot mai puternică.

Simt și ceilalți asta. Nu sunt singură.

Nu suntem departe. Aproape am ajuns.

Îmi tot repet aceste cuvinte, ca pe o încurajare, lăsându-le să mă calmeze și să-mi domolească energia.

Nu suntem departe de Violetta, de locul în care ne așteaptă, în tărâmul lui Moritas.

Ceilalți se întorc și ei, așa că pornesc pe urmele lor. Magiano rămâne lângă mine, ținându-mă de mână. Încerc să mă concentrez asupra căldurii pe care o emană. Îmi este prea frică să mă uit din nou spre copaci, fiindcă aș putea vedea din nou leșurile. Mi-e teamă că, de data asta, voi zări cadavrele celor care trăiesc, ale celor care pot încă să moară.

Ne continuăm drumul, iar lunile par să se deplaseze pe cer, apropiindu-se, crescând tot mai mult, până când am impresia că stau să cadă peste noi.

Se vor alinia, îmi dau seama. Fiecare se va suprapune peste următoarea, când vom ajunge la intrarea în locul nostru de obârșie. Cu coada ochiului, întrevăd forme întunecate care încă se mai strecoară printre copaci, dispărând când încerc să mă uit drept la ele. Apuc firele din pieptul meu și încerc să le țin strâns, cât pot, să-mi opresc țeserea inconștientă. Siluetele se clatină și dispar, pentru o vreme. Dar nu de tot.

În sfârșit, în fața noastră, Maeve și Teren încetinesc. Prin pădure și prin bezna nopții se întrevede o rază de lumină, într-o poiană. Eu o zăresc prima. Strălucește puternic, contrastând cu scoarța copacilor, iar când cotim, se intensifică, scăldând peisajul într-un albastru eteric.

Mijesc ochii. Copacii se răresc, apoi dispar. Intrăm într-o poiană enormă, acoperită cu zăpadă imaculată. De aici, vedem o vale cuibărită adânc între șirurile abrupte de munți, cu păduri care cresc, sălbatice, din toate părțile.

În mijlocul acestei văi se află sursa luminii alb-albăstrui, o rază subțire, care pare să curgă de pe alt tărâm.

În același timp, pulsația energiei pe care am simțit-o în ultimele zile se intensifică fulgerător, trimițându-mi un junghi de durere ascuțită în piept, care-mi amintește de felul în care trăgea, cândva, legătura mea nevăzută cu Enzo. Icnesc. Ceilalți fac la fel – probabil că sunt afectați în același mod. Magiano geme și se prinde cu mâinile de cap, în timp ce Raffaele se apleacă în față, tresărind. În fruntea șirului, Maeve cade în genunchi, iar Teren își înfige sabia în zăpadă și se sprijină de ea. Iluziile mele freamătă, trimițând scânteierile unor siluete întunecate care dansează prin zăpadă în fața noastră.

Aici este punctul de origine, obârșia noastră, locul unde Laetes s-a prăbușit cândva din ceruri, pentru a deveni muritor, acela unde energia lumii nemuritoare a fost sfâșiată, la începuturi, și s-a

scurs în lumea noastră pieritoare, în timp ce în jurul său a apărut Bezna-Nopții.

Aici a început povestea Tinerelor Elite. Chiar și fără Raffaele, simt energia care emană din acest loc, creată din firele fiecărui zeu – Război și înțelepciune, Frică și Furie, Ambiție și Pasiune.

Mă apropii de Magiano, atingându-i brațul, și ne îndreptăm spre conducătorul Pumnalelor. Ceva sclipește în pădurile din vale. La început, cred că sunt din nou iluziile mele. Forme negre, făpturi care arată ca niște monștri.

Doar că Teren se întoarce și el să le privească. Ridică sabia în același timp cu Maeve.

— Ce-i acolo? întreabă fostul inchizitor general.

Și, chiar în clipa în care aceste cuvinte îi ies de pe buze, una dintre fantasme iese din pădure și pătrunde în poiană. Scoate un zgomot ascuțit, un soi de clănțănit din dinți. Mă trag înapoi, îngrozită. Creatura nu are ochi, ci doar două orbite moi și goale, acolo unde or fi fost vreodată aceștia, și o gură largă, numai colți.

Se apropie de noi în patru labe, lăsând urme pe zăpada neatinsă. În urma ei plutește, ca o adevărată pătură, vizibilă parcă, furia, o energie atât de întunecată și de rea, încât mi se face rău.

În spatele primei arătări, se ivește alta. Apoi a treia. Ies și tot ies din toate ungherele pădurii, lingându-se pe boturi.

— Sunt atrase de energia noastră! șoptește Raffaele, cu ochii căscați de groază.

Monștri, îmi spun șoaptele morților. *Monștri din lumea de dincolo.*

Privesc înapoi spre drumul pe care am venit. Mai multe umbre freamătă în pădurile din spatele nostru. Dintr-odată, sunt peste tot, atrase de puterile noastre. Clănțănitul dinților răsună printre copaci.

Fugi!

O luăm cu toții la fugă spre raza de lumină. Mișcarea noastră fulgerătoare le face pe unele dintre creaturi să se răsucească în direcția noastră. Adulmecă aerul, deschid gurile și dezvelesc colți ascuțiți. Țâșnesc la atac!

Răsuflu gâfâit, când aerul înghețat îmi arde parcă plămânii. În fața mea, Lucent se împiedică în zăpadă și mă întind să o prind, înainte să cadă. Maeve se retrage, lăsând o oarecare distanță între ea și Teren, apoi își răsucește sabia. Mijește ochii, până arată ca niște fante. Își arată dinții, își ridică arma și, când una dintre creaturi se apropie, o atacă.

Monstrul mârâie și se aruncă spre regina Beldainului. Sabia lui Maeve îi sfâșie fălcile deschise, pătrunzându-i adânc în gură. Creatura urlă, iar sunetul pe care îl scoate este asurzitor de-a dreptul. Un tremur de furie și frică mă străbate. Mi se pare că Maeve m-a sfâșiat *și pe mine,* odată cu creatura. Regina tresare și ea.

Amândouă suntem atașate de lumea de dincolo! îmi dau seama.

Creaturile acestea sunt monștri de pe tărâmul nemuritor, dar mai sunt și niște făpturi care fac parte din noi, care sunt legate de noi.

Maeve lovește din nou pocitania. De data aceasta, o nimerește într-o parte și o trimite rostogolindu-se prin zăpadă. Acolo, tresare, în timp ce Maeve își continuă fuga.

— Grăbiți-vă! ne strigă.

În spatele reginei, făpturile încep să se ridice iar.

Teren se îndreaptă spre cealaltă latură. În timp ce ne bulucim printre copaci, alergând spre raza albastră, el lovește două făpturi care se repeziseră să ne atace din dreapta. Izbitura este atât de puternică, încât retează direct gâtul primei creaturi, decapitând-o, înainte să o înjunghie adânc în piept pe cea de-a doua. Prima cade în zăpadă,

zvârcolindu-se și împroșcând sânge negru peste tot, în timp ce a doua strigă și se zbate.

Icnesc din cauza durerii pe care mi-o provoacă moartea ei, mă împleticesc și mă prind de gât. Lucent face la fel.

Maeve se poticnește spre noi, ne ridică în picioare și ne face semn să continuăm. Așa că o luăm din nou la fugă, mai repede.

Magiano țâșnește de lângă mine. Se răsucește să înfrunte un monstru care mârâie în spatele nostru, scoate o pereche de pumnale și le implântă adânc în botul creaturii. Își trage apoi afară tăișurile și ne continuăm fuga, în timp ce făptura se prăbușește, urlând.

Ajung prima în vale. Aici, copacii sunt atât de deși, încât par să formeze un labirint care duce drept în centrul locului de obârșie.

Alerg mai departe și privesc printre trunchiuri, zărindu-mi imaginea plutind distorsionată și reflectată ca într-o oglindă de bucățelele de gheață din zăpadă. Sunt palidă, iar părul meu e un râu de argint. Arăt cu totul și cu totul cuprinsă de panică.

— Atenție! îi strig lui Raffaele, când o creatură se rostogolește prin labirintul de copaci, spre noi.

Conducătorul Pumnalelor sare în spate, ferindu-se, iar creatura se lovește de un trunchi despicat, mârâie și își agită ghearele prin spațiul îngust, scrâșnind. Raffaele se dă înapoi și cade în zăpadă.

O sabie apare ca de nicăieri, izbutind să taie creatura în două. Este arma lui Teren, care îi ține plăselele cu ambele mâini și se oprește deasupra lui Raffaele, ca un străjer nespus de ciudat. Mai multe făpturi se reped spre el, iar fostul inchizitor general se rotește, cu sabia în mână, și le respinge. Tăișul lui mai omoară o creatură.

— *Mișcă-te!* se răstește Teren peste umăr, la Raffaele. Nu mă sili să te mai salvez o dată!

Conducătorul Pumnalelor nu mai are nevoie de un al doilea avertisment. Țâșnește în picioare și o rupe la fugă către raza de lumină.

În spatele nostru, Teren scoate un pumnal lung și mai înjunghie o creatură.

Apoi, alt monstru ne sare în față, aterizând în zăpada fină, în care se cufundă adânc. Își îndreaptă orbitele lipsite de ochi spre noi și rânjește cu toți colții.

Lângă mine, Lucent se ridică din poziția în care se ghemuise de durere și scrâșnește tare, apoi își flutură propria sabie și lovește.

Vocile mele se trezesc la viață în mintea mea. Aproape că înțeleg ce vrea să spună creatura. Se concentrează asupra mea.

Ucide-i! îmi cere.

Mă cutremur.

Monstrul face un pas în față.

Nu, mă opun.

Ești una dintre noi! continuă făptura. *Nu ai nevoie de ei în lumea de dincolo. Aici e locul tău! Aici e casa ta!*

Otrava șoaptelor mi se scurge în minte. Mă întorc să îl privesc pe Raffaele, iar gândurile sunt potopite de ură. Conducătorul Pumnalelor vede, și el, probabil, schimbarea din expresia mea, fiindcă se retrage fulgerător din calea mea.

Lucent se holbează de-acum la mine, îngrozită.

— Nu, Adelina! strigă ea.

Îmi încleștez pumnii.

Nu, mă opun din nou, agățându-mă de strigătul ei. *Nu!*

Creatura mârâie și mă atacă, dar sfârșește trasă în țeapă în tăișul sabiei lui Lucent. Ea s-a mișcat în fața mea atât de repede, că nici n-am văzut-o. Monstrul strigă și un spasm de durere mă străbate, în timp ce își dă sfârșitul. Lucent își smulge arma din pieptul arătării, scrâșnind, și

împreună cu Raffaele o luăm din nou la fugă, sărind peste trupul creaturii.

Suntem atât de aproape de locul de origine de-acum! Dar deja și mai multe creaturi se înghesuie în jurul nostru, din toate părțile, iar trupurile lor greoaie se adună lângă raza de lumină și în spatele nostru. Fugim.

În fața noastră, o ceată de arătări înconjoară lumina, întorcându-și fețele hidoase în direcția noastră. Maeve apare, rânjește, arătându-și dinții, și se aruncă spre ele. Eu țes un nor de iluzii în jurul ei și al celorlalți, încercând să îi fac pe toți cât de puțin vizibili îmi stă în putință. Suntem prea mulți însă și ne mișcăm, pe deasupra, așa că nu pot să mențin iluzia, dar e destul de puternică, încât să ne adăpostească oarecum.

Apoi, de nicăieri, apare Teren. Gâfâie, ochii îi sunt sălbăticiți de furie și rânjește larg. Tăișurile armelor îi sunt acoperite de sânge negru, iar hainele îi sunt pătate cu roșu. Se uită la mine și se întoarce spre monștri. Îi atacă, răcnind.

Creaturile îl înconjoară, dar, chiar și așa, nu par capabile să îl înfrângă. Fostul inchizitor general se luptă ca o fiară, în timp ce noi ne adunăm în jurul punctului de origine.

Lumina este îndeajuns de strălucitoare aici, încât să fiu nevoită să îmi apăr ochii.

Mă uit la Teren. Una dintre creaturi și-a înfipt adânc colții în umărul lui, iar el scoate un urlet de agonie. În același timp, se răsucește și înjunghie monstrul în gât.

Tresar. Creatura își desprinde colții din umărul lui, urlând. Îmi arunc energia în direcția fostului inchizitor, încercând să îl ajut să nu mai simtă durerea.

Magiano țâșnește pe lângă mine, alături de Maeve.

— Acoperă-ne! îmi cere. Se uită la ceilalți și le strigă: Continuați!

Înainte să îi pot spune să se oprească, dispare, alergând spre locul unde Teren încearcă să alunge monștrii. Își scoate pumnalele și aruncă unul spre creatura care îl atacă pe fostul inchizitor cu ghearele, din spate. În același timp, Maeve scoate o săgeată din tolbă, țintind o a doua creatură care tocmai se pregătește să se repeadă asupra Teren, și o sloboade din arc.

Ambele atacuri își ating ținta. Creaturile urlă și se retrag, însă în locul lor vin altele!

Teren se luptă el însuși ca un demon. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că râde. Închide ochii.

— Zeii vorbesc! strigă el, când creaturile îl sfâșie.

O clipă mai târziu, unul dintre monștri își înfige ghearele ca niște pumnale în spatele lui Teren, iar vârfurile lor negre îi ies prin piept.

Mă cutremur, uluită. Maeve icnește, iar Magiano încremenește. Apoi, se mișcă iar, grăbindu-se spre fostul inchizitor general, însă, pe neașteptate, Teren își cască larg ochii și gura. Sângele i se scurge din colțurile gurii. Trupul lui încearcă să se vindece în jurul ghearelor creaturii, dar acestea rămân înfipte în inima lui.

Teren tremură. O amintire a morții lui Enzo îmi revine în minte, urmată de aceea a ultimelor clipe ale Giuliettei.

Magiano se aruncă spre creatura ale cărei gheare sunt încă înfipte în Teren. Este îndeajuns de puternic, încât să o izbească în spate, fiindcă se folosește de puterea lui Teren însuși, îmi dau seama.

La rândul meu, trag mai tare de firele de energie din jur, încercând să arunc o iluzie a durerii asupra creaturilor. Ele urlă, însă iluzia mea nu le doboară.

Maeve lovește cu sabia creatura pe care Magiano tocmai a atacat-o și care e încă în viață, iar tăișul armei taie laba demonului. Făptura se

zvârcolește, iar Teren se prăbușește. Știu, înainte ca trupul lui să atingă zăpada, că nu va supraviețui.

Un zbârnâit strident izbucnește și înghite orice alte zgomote în urechile mele. Nu îmi vine să cred, dar Teren zâmbește în continuare. Își ține ochii îndreptați spre mine.

Urmează un moment de tăcere. Rămânem încremeniți cu toții, uluiți.

Maeve și Magiano îl rostogolesc cu grijă pe Teren pe spate, iar eu mă grăbesc să mă apropii de el. Trupul îi e lipsit de vlagă, iar el respiră încet, superficial. Ochii îi sunt mijiți. Rana din piept i se vindecă, însă nu îndeajuns de repede.

— Teren, îi spun, aplecându-mă deasupra lui.

Își deschide ochii pentru o clipă. Îmi dau seama că se concentrează doar cu mare dificultate asupra noastră, iar privirea îi e pironită asupra cerului noptatic.

— Acum, sunt iertat, îmi mărturisește atât de încet, încât mi se pare că am înțeles greșit.

Aștept ca pieptul să i se mai ridice o dată, însă nu o face.

Mă uit la zăpadă, dorindu-mi să-mi amintesc primele întâlniri cu el – cum m-a legat pe rug și și-a dorit să pier acolo, mistuită de flăcări, cum a amenințat-o pe sora mea și cum l-a ucis pe Enzo, cum, chiar și după aceea, a continuat să îi chinuie pe *malfetto* și pe Tinerele Elite, cum l-am înnebunit îndeajuns de mult, încât să-și ucidă iubita. Știu, fără nicio umbră de îndoială, că și-a meritat moartea.

Atunci, de ce sunt tristă? Îmi pipăi lacrimile care îmi scaldă fața. De ce îmi pasă ce i se întâmplă? L-am ținut prizonier, l-am urât și l-am torturat. Ar trebui să fiu încântată în acest moment, pentru că-i văd sângele curgând pe zăpadă și albul pustiu, fără viață, al ochilor.

Teren este mort, iar eu nu am habar de ce îl bocesc!

Și eu am ucis și am distrus! Și eu am făcut rău!

Poate că am fost la fel dintotdeauna, așa cum el însuși îmi spunea cândva. Iar acum, că nu mai e, simt un șuvoi de istovire, o durere eliberatoare.

Moartea lui marchează finalul unui capitol lung din viața mea.

Va fi în lumea de dincolo, așteptându-ne.

Monștrii din păduri se apropie, în continuare.

Maeve și Magiano aleargă spre lumină. Îi urmez, buimacă, iar lumea este încă tăcută în jurul meu, iar zăpada – doar o pâclă.

Cu creaturile pe urmele noastre, cât pe ce să ne ajungă din urmă, și cu lumina orbitoare în fața noastră, îmi desprind privirea de el, trag adânc aer în piept…

Și pășesc odată cu ceilalți.

MEDINA: Am ajuns? Acesta să fie oare, cu adevărat,
oceanul lumii de dincolo?
FORMIDITE: Vorbește, copilă, fiindcă te afli la porțile
morții!
MEDINA: O, zeiță! O, înger al morții!
Nu pot îndura să te privesc.

Tristan Chirsley, Opt prinți

Adelina Amouteru

Energia mă potopește. Toate ungherele minții mele, ale trupului meu sunt cotropite de firele de putere care vin de la fiecare zeu: Frică, Furie, Prosperitate și Moarte, Compasiune și Frumusețe, Iubire și înțelepciune, Timp, Bucurie, Război și Lăcomie.

Simt totul dintr-odată.

Energia mă arde pe dinăuntru cu intensitatea sa pură și, pentru o clipă, cred că nu voi putea să îndur.

Vreau să strig: *Unde sunt ceilalți?*

Nu mai aud vocea lui Magiano sau strigătele lui Raffaele.

Nu mai simt altceva decât lumina și energia.

Încerc să îmi deschid singurul ochi și mi se pare că văd o scânteiere a cerurilor de dincolo de cer, a apelor de sub oceanul pieritor.

Treptat, lumina începe să scadă. Aerul se răcește din nou, însă este diferit de vânturile din Bezna-Nopții. Este o răceală care se îngroapă adânc în oasele mele, o amorțeală care se cuibărește aproape de inima mea și o învelește într-un cocon de gheață.

Încerc, din nou, să îmi deschid singurul ochi. Lumea din jurul meu este încețoșată și cenușie.

Recunosc acest plumburiu: este al lumii de dincolo.

Sub picioare simt apa rece. De o parte îl am pe Magiano. De cealaltă sunt Raffaele, apoi Maeve și Lucent.

Am trecut în tărâmul zeilor!

Deși oceanul lumii de dincolo se află la picioarele noastre, nu ne scufundăm în apă. În schimb, stăm deasupra ei, de parc-am fi lipsiți de greutate.

Când mă uit în jos, la ocean, văd că nici măcar o undă nu îi tulbură suprafața. E doar oglinda cerului veșnic plumburiu, tărâmul dintre tării și pământ, spațiul în care nu ești nici aici, nici acolo. Apa este întunecată, însă complet transparentă. În adâncuri alunecă siluetele unor creaturi enorme, aceleași pe care le-am văzut de nenumărate ori în coșmarurile mele despre lumea de dincolo.

Doar că acum suntem chiar aici!

Adelina!

Șoapta se răspândește în jurul nostru, răsunând în adâncul inimii mele. Este o voce pe care o cunosc prea bine!

Ridic privirea odată cu toți ceilalți. Acolo, în depărtare, o făptură pală, cu părul lung și negru, merge pe suprafața oceanului, spre noi. Când se apropie, nu pot să mă mișc. Ceilalți sunt și ei încremeniți locului. În piept mi se cuibărește un fior de gheață.

Adelina!

Apoi șoptește și numele celorlalți.

Nu ai ce căuta aici. Tu faci parte din lumea celor vii.

Formidite! Îngerul fricii! A venit după noi.

Părul ei se răspândește deasupra oceanului, întinzându-se dincolo de orizont, astfel încât apele din urma sa nu mai sunt decât un câmp de șuvițe întunecate.

Are trup de copil, însă descărnat. Fața ei nu are trăsături, de parcă pielea ar fi întinsă puternic deasupra oaselor, și este mai albă decât marmura.

Dintr-odată, îmi aduc aminte când am văzut-o prima dată în coșmaruri, în seara de după prima probă la care m-a supus Raffaele, înainte să intru în Societatea Pumnalelor.

Mă înclin când se apropie de noi și ceilalți fac la fel. Raffaele este primul care i se adresează, cu ochii plecați.

— Sfântă Formidite! spune el. Păstrătoare a cheilor către lumea de dincolo!

Ne murmurăm și noi saluturile adresate ei.

Sub straturile-i de piele, ea pare să-i zâmbească dulce conducătorului Pumnalelor.

Întoarceți-vă în lumea muritorilor!

— Suntem aici să îi salvăm pe cei asemenea nouă, îi răspunde Raffaele.

Probabil că se teme de ea, la fel ca noi toți, însă vocea lui rămâne fermă și blândă. Nu cedează.

— Suntem aici să salvăm lumea pieritoare.

Zâmbetul lui Formidite dispare. Se apleacă spre noi.

Teama care crește în mine este tot mai adâncă, iar puterea mea sporește odată cu ea, amenințând să mă ucidă.

Ea îl privește, mai întâi, pe Raffaele, apoi se întoarce spre Maeve. Ceva îi atrage atenția la ea, așa că se apropie de regina din Beldain, înclinându-și capul mânată de ceva ce nu poate fi descris decât drept curiozitate.

Apoi zâmbetul lui Formidite se șterge. Se apleacă spre noi.

Ai o putere, micuța mea! Ai smuls suflete de pe tărâmul mamei mele și le-ai readus printre cei vii!

Maeve își pleacă fruntea și mai jos. Văd cum mâna îi tremură vizibil pe plăselele sabiei.

— Iartă-mă, Sfântă Formidite! bâiguie. Mi-a fost dată o putere care știu că vine de la zei.

Eu am fost cea care te-a lăsat să intri, răspunde Formidite. *Ai învățat, de atunci, o știu, că există consecințe dacă te înfrupți din puterea zeilor.*

— Te rugăm să ne lași să intrăm! o imploră Maeve. Trebuie să ne reparăm greșelile.

Dar Formidite așteaptă. Se uită la Lucent și la Raffaele.

Copii ai zeilor, spune ea.

Apoi, mă privește pe mine.

Teama din piept mă înțeapă. Formidite mai face un pas, până când trupul ei se înalță în fața mea, aruncând o umbră deasupra oceanului. Întinde o mână osoasă și îmi atinge cu blândețe obrazul.

Nu îmi pot controla puterile. O iluzie a întunericului țâșnește de peste tot, siluete de brațe fantomatice și ochi roșii, viziuni ale unor nopți ploioase și ale ochilor unor cai îngroziți, fantasme ale unei corăbii în flăcări și ale unor coridoare lungi de palat.

Mă împleticesc în spate, desprinzându-mă de ea.

Copila mea! mă alintă Formidite.

Zâmbetul ei ciudat, fără trăsături, revine.

Tu ești copila mea.

Sunt hipnotizată de chipul ei. Frica plutește în interiorul meu și mă aduce aproape de delir.

Formidite tace pentru o clipă.

Strigătele fantomatice ale creaturilor din adâncuri ajung până la noi, de parcă și ele ar fi fost trezite la viață de prezența noastră.

În sfârșit, ne face un semn aprobator din cap.

Când mă uit din nou în jos, făpturile din apă sunt mai aproape de suprafață și se înghesuie. Dintr-odată, inima îmi bate mai repede.

Știu ce înseamnă totul.

Știu cine ne așteaptă dedesubt.

Îngerul geamăn al lui Formidite!

Apa de sub noi se dă la o parte. Mă prăbușesc în adâncuri, iar capul mi se cufundă și el. Lumea se umple de sunete subacvatice.

Pentru o clipă, orbecăi în beznă, și mă întind, din instinct, după Magiano. După Raffaele. După Maeve și Lucent. Nu găsesc însă nimic.

Siluetele creaturilor imense alunecă în jurul meu, într-un cerc. Continui să mă cufund și văd chipul uneia dintre ele.

Fără ochi, cu aripioare, monstruos, cu colți.

Deschid gura să strig, dar ies doar balonașe.

Nu pot să respir!

Energia din lumea de dincolo mă trage în jos, trage tare de firele din pieptul meu, și nu am de ales decât să o urmez.

Una dintre creaturi alunecă aproape de fața mea.

Este Caldora însăși, îngerul furiei. Își deschide fălcile și un ecou jos, covârșitor, reverberează prin apă.

Chiar dacă nu îi pot vedea pe ceilalți, le simt prezența. Nu sunt singură aici.

Urmează-mă! îmi poruncește, în gând Caldora, pătrunzându-mi în minte.

Se întoarce, iar coada ei lungă, cu solzi, face o buclă prin apă. Înot tot mai adânc în genune, alături de ea.

Urmează-mă!

Urmează-mă!

Sâsâitul Caldorei devine un ritm acvatic. Vocea ei se amestecă printre șoaptele mele, dând naștere unei bizare armonii.

Apa devine din ce în ce mai neagră, până când presiunea crește și nu mai pot să deslușesc nimic în jur, nici măcar pe Caldora, care înoată în fața mea, nici măcar siluetele celorlalte creaturi care bântuie apele.

Totul este de-acum doar un spațiu adânc, negru, fără sfârșit, care se-ntinde în toate direcțiile, pentru eternitate.

Mă cufund în lumea Morții.

Cât de nobilă trebuie să fie durerea lui Moritas, care stă de pază sufletelor tăcute, pentru totdeauna, judecând viața și hotărând când să o curme.

Cărturarul Garun, Viața, moartea și renașterea

Adelina Amouteru

Nu îmi amintesc ce s-a întâmplat, nici cum am ajuns. Tot ce știu este că mă aflu aici, că stau pe țărmul unui ținut întins ca-n palmă, cenușiu, a cărui margine e sărutată de suprafața tăcută, nemișcată, a oceanului din lumea de dincolo. Care-i la fel de liniștit ca un iaz.

Ridic privirea. Acolo unde ar trebui să fie cerul, nu mai e decât oceanul, de parcă aș sta cu capul în jos în văzduh și m-aș uita la el.

Mă întorc spre uscat.

Totul are aceleași nuanțe de un cenușiu spălăcit. Moartea parcă palpită în jurul meu, iar tăcerea pare să-mi răsune, ritmic, în urechi.

Mă trezesc privind un peisaj monoton, un șes neted, presărat cu mii, cu milioane, cu *nenumărate* coloane de sticlă. Care sunt albe, iridescente.

Fiecare are forma unui cristal de cuarț și culoarea pietrei-lunii, aflându-se la o distanță egală de următoarea. Împreună formează șiruri perfecte, care se întind spre orizont și apoi se înalță în uitare.

Fiecare pilastru pare să strălucească într-o lumină slabă, argintie, care îl deosebește puternic de cenușiul monoton din jur.

Când mă apropii de prima coloană, zăresc ceva suspendat în interiorul ei. Este dificil să identific forma, deși pare alungită și neclară. Mai fac un pas spre coloană și pun mâna pe ea.

Înăuntru se află un bărbat!

Iau mâna iute, de parcă tocmai aș fi atins un bulgăre de gheață, și sar în spate. Ochii bărbatului sunt închiși și pe chip i se citește liniștea. Ceva din felul în care arată chipul lui pare atemporal, încremenit pentru totdeauna în floarea vârstei. Îl mai privesc o vreme.

Este sufletul lui, îmi dau seama.

Îi întorc spatele și privesc toate coloanele, care se întind cât vezi cu ochii. Fiecare este locul de veci al unui suflet din lumea pieritoare, rămășițele acelei persoane care dăinuie multă vreme după ce carnea și oasele s-au întors în pământ.

Aceasta este biblioteca lui Moritas: toți cei care au existat vreodată!

Mâinile încep să îmi tremure. Dacă aici se află toate sufletele morților, atunci o voi găsi și pe surioara mea!

Privesc în jur, căutându-i pe ceilalți. Îmi ia ceva timp până observ raza care-mi luminează trupul, de parcă m-ar însemna ca fiind o clipită de viață în lumea asta a celor decedați.

Patru alte raze sunt răspândite în mijlocul acestui labirint de coloane lustruite, iar strălucirea lor se vede limpede pe fundalul de argintiu și cenușiu. Par însă foarte departe, fiecare dintre noi fiind separat de ceilalți prin ceea ce pare un spațiu infinit.

Oricine pătrunde în lumea Morții este singur.

Peste acest peisaj straniu se aude o șoaptă. Care pătrunde prin fiecare spațiu liber din jurul meu, răsunând până la oceanul din cer.

Întunecimea însăși se târăște înainte, ceva mai măreț decât orice am văzut vreodată, un nor negru care se întinde de la ceruri până la mare.

Adelina!

Este Moritas, zeița morții! Știu, fără nicio îndoială, că este vocea ei.

Ai venit să te târguiești cu mine, Adelina?

— Da, îi răspund în șoaptă. Am venit… Cu toții am venit să vindecăm rana, breșa, dintre lumea ta și a noastră.

Da, ceilalți!

Norul se oprește deasupra mea.

Energia ta nemuritoare a lipsit de pe tărâmul nostru multă vreme.

Puterile mele, vreau să spun, însă cuvintele îmi tremură pe limbă.

Chiar și acum… chiar și după ce am parcurs tot acest drum! Șoaptele din mintea mea se revoltă, furioase fiindcă iau în considerare să renunț la ele.

Înaintează, Adelina! îmi poruncește Moritas.

Șovăi. Norul din fața mea este un amalgam teribil de vânătăi și curbe negre, forme monstruoase lipite laolaltă. Teroarea mă face să încremenesc pe loc.

Am străbătut păduri pe timp de noapte.

Am călătorit prin întunericul peșterilor.

Dar să pătrunzi în Moartea însăși…

Teama este sabia ta!

Sabia mea, puterea mea!

Fac pas după pas. Norul se apropie, se tot apropie.

Mai fac un pas și sunt înăuntrul lui, înghițită de el.

Pătrund într-un tărâm de ceață neagră și coloane alb-argintii. În interiorul fiecărei structuri perlate, o persoană plutește cufundată în somnul de veci, iar deasupra lor zăresc o reflexie slabă a mea, privind și întrebându-se cum or fi fost viețile lor.

Inima îmi bate ritmic în piept. Sunt recunoscătoare că o simt și că știu că nu sunt și eu moartă.

O șoaptă plutește prin ceață, când și când – vocea lui Moritas, care mă strigă pe nume! O urmez, chiar dacă nu știu încotro mă conduce.

Trec de un șir de coloane, apoi de altul. Strălucirea lor luminoasă se reflectă pe pielea mea. Merg până când pierd șirul coloanelor pe lângă

care am trecut, iar, când privesc peste umăr, în direcția din care am venit, nu văd decât alte coloane.

Oare și ceilalți rătăcesc prin propriile coșmaruri cu coloane, căutându-mă? Când și când, văd făpturi fantomatice care pășesc pe căile dintre pietrele-lunii, chipuri la care nu mă pot uita direct. Poate că sunt suflete pierdute, stafii. Poate că Moritas le vorbește și celorlalți, pe rând.

Adelina!

Moritas pare mai aproape. Mă întorc la cărarea din fața mea, apoi mă opresc.

Chipul dinăuntrul coloanei celei mai apropiate, cu ochii închiși și expresia calmă, îi aparține fostei regine a Kenettrei, Giulietta.

Părul ei negru pare să plutească în interiorul pilastrului făcut din piatra-lunii, iar brațele ei goale îi sunt încrucișate la piept. Fac un pas, șovăind, spre ea.

Nu are nici urmă de rană pe trup, nicio dovadă că sabia lui Teren i-ar fi străpuns pieptul. Este neatinsă, păstrată pe vecie în lumea de dincolo.

Îi privesc chipul liniștit așa cum nu l-am privit niciodată cât era în viață. Era frumoasă.

Enzo semăna atât de bine cu ea!

Merg mai departe. Apoi îmi dau seama că în coloanele de lângă mine se află toți oamenii pe care i-am cunoscut cândva.

Iată-i pe soldații Inchiziției. Pe Regele Nopții din Merroutas, fără încruntarea lui furioasă, însă. Dante plutește în apropiere. Iat-o și pe Gemma, cu însemnul violet întins pe chipul liniștit. Șoptesc o rugăciune când trec pe lângă ea, cerându-i iertare, și continui, recunoscând chip după chip.

Mă opresc pentru un moment lângă Teren, care se află acum în propria coloană, cu brațele încrucișate la piept, pierdut într-o noapte eternă. Este cea mai senină, cea mai împăcată, imagine a lui și sper că a găsit un soi de pace.

Și Enzo! Mă opresc în fața coloanei sale. Arată de parcă ar dormi, cu chipul calm, perfect. Brațele îi sunt încă acoperite de arsuri, ca întotdeauna, cu pielea distrusă și cicatrizată. Stau acolo mai mult, de parcă s-ar putea trezi, dacă mă voi uita îndeajuns la el. Numai că el nu se trezește.

Merg mai departe. Fețele par să se încețoșeze în jurul meu.

Mă opresc iar când ajung la mama, care se odihnește lângă tata. A trecut multă vreme de când nu am mai văzut-o și era să nu o recunosc, doar că Violetta arăta exact cum arătase ea în tinerețe.

Buzele mi se desfac ușor, iar pieptul mă doare. Pun mâna pe suprafața rece a coloanei. Dacă mă concentrez, parcă îi aud vocea, cântecele dulci și blânde, melodiile pe care le țin minte de când eram foarte mică. Îmi amintesc mâinile ei pe pântecul umflat și cum mă întrebam cine va ieși din el. Mă uit la ea multă vreme, poate o veșnicie, înainte să pot continua.

Nu mă obosesc să mă uit și la tata. Caut pe cineva mult mai important.

O găsesc.

Violetta!

Este adorabilă! Uimitoare! Ochii îi sunt închiși, însă, dacă s-ar deschide, știu că m-aș uitat în cei căprui, cunoscuți, și nu în cei cenușii, lipsiți de viață, pe care îi avea către sfârșit. Mă întind spre ea, dar piatra-lunii îmi taie calea și trebuie să mă mulțumesc să apăs suprafața rece, privind doar imaginea surorii mele. Chipul îmi e umezit de lacrimi. Este aici, în lumea de dincolo. O pot revedea.

Adelina!

Îmi desprind privirea. Și atunci văd și știu că pentru asta am venit aici.

În centrul acestui peisaj de coloane iridescente se află o fâșie întunecată, o coloană neagră în mijlocul întinderii de pilaștri din piatra-lunii. Străpunge văzduhul și se înalță spre cer, cât

văd cu ochii, iar în jurul său se află vălătuci de ceață întunecată. Este o rană care se întinde dinspre lumea de dincolo spre lumea pieritoare, și apoi mai sus, către ceruri.

Cuvintele lui Raffaele îmi revin în memorie. Aceasta este rana, breșa, străvechea sfâșiere, care a deschis lumea nemuritoare spre cea pieritoare, atunci când Bucuria a coborât pe pământ în chip de om și apoi a trecut din nou în lumea de dincolo.

Coloana asta neagră a fost a Bucuriei însăși, după decesul său de muritor, înainte de a reveni în ceruri.

Aici a luat naștere febra sângelui.

Chiar pot să simt puterea întunecată și cât de nelalocul ei, cât de greșită este. Îmi amintesc masa de lemn de sub trupul meu, gustul de coniac de pe buze, după ce doctorul mi-l prescrisese, zgomotul pătrunderii sale în odaia mea, pe când aveam doar patru ani, apropiindu-mi un cuțit înroșit de ochi, în timp ce eu urlam, plângeam și îl imploram să nu facă una ca asta.

Aici este obârșia bolii care ne-a infectat pe toți!

Cu cât pășesc mai aproape, cu atât devine mai întunecat spațiul din spatele coloanei, până când mi se pare că intru direct într-o lume noptatică, înghițită de această pâclă.

Ajung la pilastru. Întunericul se schimbă, devenind o siluetă înaltă, mohorâtă, dar elegantă, cu trupul înveșmântat în pâclă și negură, cu o pereche de coarne răsucite deasupra capului.

Se uită la mine cu ochi negri.

Deschid gura să spun ceva, dar nu reușesc.

Este Moritas, zeița morții.

Copila mea! îmi spune.

Privirea ei întunecată se concentrează asupra mea. Vocea îi este adâncă și puternică, un sunet care răsună în peisajul din jur, dar și în pieptul meu, o vibrație atât de străveche, că îmi dă dureri în oase.

Copilă a zeilor!

De fiecare parte a ei apar alte siluete înalte și tăcute. O recunosc pe Formidite, cu părul ei lung și negru și fața fără trăsături, și pe Caldora, cu aripile ei ca de pește, imense și monstruoase.

Apare apoi un bărbat îmbrăcat într-o pelerină bătută cu aur și nestemate: Denarius, zeul lăcomiei.

Apoi Fortuna, zeița prosperității, cu o strălucire de diamante.

Amare, zeul iubirii, răpitor de frumos.

Tristius, îngerul războiului, cu sabia și scutul.

Sapientus, zeul înțelepciunii.

Aevietes, zeul timpului, și Pulchritas, îngerul frumuseții. Compasia, îngerul compătimirii, și Laetes, îngerul bucuriei.

Zeii și zeițele sunt cu toții aici!

Au venit să-și revendice copiii.

— Moritas, îngăim, iar cuvântul e doar o șoaptă slabă pe buzele mele.

Puterea mea dă în clocot în prezența ei, amenințând să îmi distrugă trupul muritor.

Nu ai fost menită să dispui de puterile noastre, îmi spune fără de cuvinte. *Te-am privit din tărâmul nemuritor. Prezența ta a schimbat lumea pieritoare.*

Moritas își pleacă fruntea și închide ochii.

Lângă mine apar ceilalți, din pâcla neagră: Raffaele, Lucent, Maeve, Magiano…

Vreau să fac un pas în spate, îmi doresc să merg la ei, la *el*… Dar tot ce pot să fac este să privesc.

Și ei par să fie în transă.

— Ce dorești, pentru a repara asta? șoptesc.

Cunosc răspunsul, însă, cumva, nu mă pot convinge să îl rostesc.

Moritas își deschide din nou ochii.

Glasul ei răsună la unison cu vocile fraților și ale surorilor ei: *Puterile tale! Leapădă-te de ele și*

te vei putea întoarce în tărâmul muritorilor. Dă-ni-le nouă, şi lumea va fi tămăduită!

Pentru a vindeca lumea, trebuie să ne cedăm puterile. Vom fi ultimii dintre Tinerele Elite!

Vocile celor uciși îmi revin în minte și își înfig ghearele adânc în mine.

Nu! urlu de durere în sinea mea.

Cum îndrăznești? îmi strigă ele. *După tot ce-am făcut pentru tine! Cum îndrăznești să te gândești măcar să trăiești fără noi? Nu poți supraviețui fără ajutorul nostru! Ai uitat cum te-ai simțit când ți-am fost luate? Chiar nu mai știi?*

Ba da! Amintirea Violettei smulgându-mi puterile mă izbește atât de tare, încât fac un pas înapoi, clătinându-mă. O simt de o sută de ori mai puternic decât îmi aminteam, ca și cum cineva mi-ar fi sfâșiat pieptul, apoi și-ar fi strâns pumnul în jurul inimii mele încă vii, care ar mai fi bătut încă, și ar fi încercat să o scoată afară. Tremur de durere. Este de nesuportat!

Şi pentru ce? Ca să protejezi restul lumii? Nu le datorezi nimic, fiindcă tu îi conduci. Întoarce-te la palat şi continuă-ţi domnia!

Este o propunere atât de tentantă!

— Nu pot face asta! îi spun lui Moritas, iar vocea îmi tremură. Nu îți pot ceda puterile mele.

Atunci, vei muri aici.

Și, zicând acestea, Moritas își înalță brațele, continuând: *Dacă îţi vei oferi puterile de bunăvoie, vei putea părăsi tărâmul nostru şi vei putea reveni într-al tău, în viaţă. Puterile tale nu se pot întoarce însă cu tine. Fiecare dintre voi trebuie să facă acelaşi lucru.*

Fiecare dintre noi! Dacă vom renunța cu toții la puterile noastre, ni se va permite să ne întoarcem în lumea muritorilor.

Totul în jurul nostru este înghițit de întuneric. Trag adânc aer în piept, umplându-mi plămânii cu bezna, și mă cutremur din cauza senzației pe care mi-o provoacă.

Puterea dinăuntrul meu, toată întunecimea pe care am simțit-o vreodată și toată întunecimea pe care am putut-o chema pălesc în comparație cu puterea beznei care emană dinspre zeița morții.

Moritas țese un milion, un miliard de fire infinite, deodată, toate aflate sub teribila influență a puterii sale și pot să văd aproape toată suferința care a existat de la începutul timpurilor. Viziunile mă înghit cu totul.

Zăresc focurile care au creat lumea, oceanul imens care a existat înainte ca zeii să facă pământul să apară. Deslușesc cum s-a pogorât Bucuria în lumea pieritoare, precum și primul val de febră a sângelui. Care mătură sate și orașe, regate chiar, infectându-i pe cei vii cu atingerea nemuririi, ucigându-i pe mulți, marcându-i cu însemne pe alții, oferindu-le puteri fără de moarte doar câtorva.

Aud strigătele și gemetele celor din Kenettra. Văd mulți *malfetto* fiind arși pe ruguri, dar și pe Tinerele Elite care se opun inchizitorilor.

Și-apoi mă zăresc și pe mine.

Văd întunecimea pe care lumea ne-a adus-o, dar și aceea pe care noi i-am adus-o ei.

Sărmană copilă! spune Moritas.

Lângă ea, Caldora și Formidite mă privesc în tăcere.

Ai prefera să mori, ținând întunericul strâns încleștat în pumni?

Nu!

Îmi încrucișez brațele la piept și privesc în urmă, cuprinsă de disperare, de parc-ar mai putea veni cineva să mă salveze.

Violetta!

Cândva, a fost alături de mine. Ne-am iubit una pe cealaltă, demult.

Moritas își înclină capul spre mine, curioasă.

Ești legată de sora ta!

Și apoi înțeleg: trebuia să pătrundem pe tărâmul morților cu *toate* atașamentele noastre,

împreună, chiar și aceia care au pierit pe drum: Teren… Violetta… Dacă le vom înapoia puterile noastre zeilor, atunci ni se vor dărui, în schimb, viețile, vom putea părăsi acest tărâm nemuritor și ne vom putea întoarce printre cei vii. Oare asta înseamnă că, dacă vom renunța la abilitățile noastre, dacă *eu* voi renunța la ale mele, noi toți, cei care suntem aici, pentru a ne oferi puterile, ne vom putea întoarce în lumea muritorilor?

Că Teren va trăi din nou?

Că *Violetta* s-ar putea întoarce?

Oare asta *chiar îmi va aduce sora înapoi?*

Scena se schimbă iarăși. Sunt copilă și mă țin de mână cu Violetta. Zac în pat, căci pierd lupta cu febra sângelui. Îmi privesc părul a cărui culoare se schimbă din neagră într-una luminoasă, devenind argintie. Îmi văd chipul cicatrizat, mă privesc distrugând toate oglinzile.

Apoi, îmi întrezăresc viitorul: sunt regina Kenettrei, ocârmuitoare a Tărâmurilor Mării, Soarelui și Văzduhului. Stau singură pe tron, privindu-mi imperiul.

Ce văd îmi satisface ambiția, iar vocile din mintea mea gânguresc: *Da, asta e ceea ce-ți dorești! Asta e tot ce ți-ai dorit vreodată!*

Dar apoi mă zăresc ghemuită pe podeaua de marmură a sălii tronului, suspinând, înconjurată de iluzii pe care nu le pot face să dispară. Privesc, îngrozită, cum îmi alung propria soră din încăpere, cum îi lipesc pumnalul la gât și o amenință.

Mă văd atacându-l pe Magiano, poruncind să fie executat, după ce mă împiedicase să îmi fac singură rău.

Mă privesc cum îmi doresc să iau înapoi ce am făcut. Cum mă încui în iatac, urlând ca iluziile care mă zgârie cu ghearele lor lungi și negre să mă lase în pace. Și cum rămân încuiată pentru totdeauna, nebună, înspăimântată, până când, într-o noapte, am din nou același coșmar.

Mă trezesc din cauza grozăviei lui, iar și iar, doar ca să mă pierd într-un alt coșmar. Alerg spre ușă, încercând, în van, să țin întunericul la distanță. Mă deștept și fac din nou același lucru. Strig după ajutor. Mă trezesc din nou. Împing în zadar ușa care se cască. Mă trezesc.

Și totul se repetă, iar și iar, doar că, de data asta, nu mai pot ieși din acest ciclu. Nu mă pot trezi în realitate, ci continui până când nu mai pot ține ușa închisă, iar aceasta se deschide larg. De partea cealaltă se află un întuneric fără sfârșit, gura căscată a lumii de dincolo, Moartea care a venit după mine. Încerc iar să închid ușa, dar întunericul pătrunde. Își arată colții. Apoi sare și, chiar dacă încerc să mă apăr, mă rupe în bucăți și îmi devorează sufletul.

Așa ar fi viața mea.

Mă gândesc la mormanul de pietre pe care a trebuit să îl lăsăm în urmă, în munți. Îmi amintesc senzația de a ține trupul surorii mele în brațe și cum am suspinat în părul ei înghețat, spunându-i de nenumărate ori că îmi pare rău, implorând-o să nu mă părăsească.

Dacă îmi voi ceda puterile zeiței morții, dacă vom face asta cu toții, *atunci poate* – poate – *că îmi va înapoia sora.*

Violetta ar putea trăi din nou. Probabil c-am pleca de aici toți. Posibilitatea este redusă, însă există și mă umple de o speranță sălbatică.

Ar putea trăi! Aș putea măcar să repar greșeala asta! Aș putea reface tot ce-am distrus între noi.

Și mă voi putea salva și pe mine însămi.

Încet, încet, mă ridic în picioare. Mi-e încă teamă, dar îmi înalț capul sus, cu îndrăzneală.

Vocile din mintea mea încep să urle. Mă strigă, implorându-mă să nu le părăsesc, strigându-mi că sunt o trădătoare: *Ce faci?* se oțărăsc ele. *Ai uitat? Tatăl tău, care te bătea, duşmanii tăi, care*

râdeau de tine? Rugul aprins? Așa este viața celor lipsiți de putere.

Rămân de neclintit în fața atacului lor violent.

Nu, nu așa ar fi viața mea dac-aș fi lipsită de putere!

Viața mea fără putere ar însemna să pot merge prin mulțime fără ca întunecimea să îmi îmboldească inima. Ar însemna să o revăd pe Violetta în lumea celor vii, zâmbind din nou. Ar însemna să călăresc cu Magiano, urcând munte după munte în căutarea aventurii.

Ar fi o viață fără voci și fără fantoma tatălui meu.

Ar fi *viață.*

O privesc pe Moritas. Apoi, caut adânc în mine, apuc firele care mi-au înconjurat inima încă de când eram doar o copilă și le trag afară. Apoi, le dau drumul.

Vocile din mintea mea urlă nebunește.

În același timp, îi *văd,* cumva, pe ceilalți, cum fac la fel. Îl zăresc pe Magiano oferindu-și puterea de a imita lumi nemuritoare, pe Raffaele sacrificându-și legăturile cu energia, pe Lucent dând înapoi talentul de a controla vântul și pe Maeve cedându-și drepturile asupra lumii de dincolo.

Totul din jurul meu erupe de-a dreptul. Forța exploziei mă aruncă la pământ. Trag aer în piept și urlu de durere, când îmi este smulsă abilitatea. Întunecimea se învârtejește, iar vocile devin de-a dreptul asurzitoare. Îmi urlă în urechi, iar durerea lor devine a mea. Mă ghemuiesc, încercând să mă apăr.

Apoi, dintr-odată, dispar!

Șoaptele care m-au bântuit atâta vreme, fiecare cuvânt, fiecare sâsâit, fiecare gheară, fiecare firicel de întuneric care mi-a cuprins vreodată pieptul.

Nu mai există nimic!

O senzație pătrunzătoare, în care sunt combinate furia, durerea și bucuria, îmi potopește inima, umplând golul.

Trag și trag din nou, însă la celălalt capăt nu este nimic. Nu mai există nimic de care să apuc.

Nu mai sunt o Tânără Elită.

Pleacă! îmi poruncește Moritas, iar vocile celorlalți zei o îngână. *Întoarce-te în lumea pieritoare, cu ceilalți! Locul vostru nu este încă aici!*

Îmi duc mâna la piept, căci mă simt copleșită de cât de goală îmi este inima.

Ne vom întoarce acasă!

Apoi văd, dincolo de rămășițele zdrobite ale coloanei înnegrite, silueta surorii mele.

Violetta!

Este tot închisă în mormântul său opalescent, iar pe chip îi este așternută liniștea morții. Are brațele încrucișate la piept. Și plutește în fața mea. Mă întind spre ea și aștept să revină la viață.

Dar Violetta nu se trezește!

Nerăbdarea mea începe să se șubrezească. În tăcerea copleșitoare, aștept cu disperare ca ea să deschidă ochii.

Moritas mă privește din nou. Abia dac-o mai văd prin pâcla neagră.

Timpul tău în lumea de dincolo nu a sosit încă, Adelina! îmi spune ea. *Fiindcă ai renunțat la puterile tale, îți ofer viața înapoi.* Se întoarce spre Violetta și adaugă: *Dar timpul ei în lumea pieritoare s-a scurs.*

Bucuria mea pălește. Surioara mea a murit deja și Moritas nu vrea să renunțe la sufletul ei! Așadar, ea nu se va întoarce la suprafață cu noi.

— Te rog! șoptesc, întorcându-mă din nou spre zeiță. Trebuie să existe ceva ce-aș putea face!

Moritas mă privește cu ochii ei negri, tăcuți.

Un suflet trebuie înlocuit cu un alt suflet.

Pentru ca Violetta să revină la viață, trebuie să renunț la ceva, fără a aștepta nimic în schimb!

Pentru ca surioara mea să trăiască din nou, trebuie să îi ofer lui Moritas viața mea.

Nu! Nu! Nu!

Mă trag înapoi, împleticindu-mă.

Toate acele scene pe care le-am întrezărit în viitor, acelea pe care le-aș fi putut avea… Mă gândesc la Magiano, la cum aș putea râde alături de el, la cum mi-ar zâmbi și m-ar trage mai aproape.

Nu voi mai izbuti să fac nimic din toate astea niciodată, dacă voi renunța la sufletul meu!

Nu voi mai merge la braț cu el și nu voi mai asculta nicicând muzica lăutei sale!

Inima mi se zbate, cuprinsă de agonie.

Nu voi mai vedea un alt răsărit sau un alt apus. Nu voi revedea stelele și nici nu voi mai simți vântul bătându-mi în față.

Clatin din cap.

Nu! Nu pot să-i iau locul surioarei mele!

Și totuși…

Mă uit la silueta lipsită de suflare a Violettei, închisă pe veci. Știu, cu o convingere absolută, că tânăra care ne-a însoțit în această călătorie nu ar șovăi să își ofere viața în schimbul existenței mele.

Am ucis și am rănit. Am cucerit și am distrus. Am făcut toate astea în numele propriilor dorințe, am făcut totul în viață din cauza propriului egoism. Am luat mereu ce mi-am dorit, dar asta nu mi-a adus niciodată fericirea.

Dacă mă voi întoarce la suprafață, singură, îmi voi aminti mereu această clipă, în care am ales viața mea în locul aceleia a surioarei mele. Iar ea mă va tortura până la moarte, chiar dacă-l voi avea pe Magiano alături.

Tot ce am văzut că ar fi posibil pentru mine, în viitor, reprezintă lucruri pe care nu le voi putea avea, din cauza trecutului pe care mi l-am creat deja. Totul reprezintă doar o iluzie și nimic mai mult.

Poate că, după ce am luat toate acele vieți, ispășirea mea este să redau măcar una.

Mă întind, instinctiv, spre sora mea. Mă ridic apoi, mă îndrept spre ea prin pâclă și îmi lipesc mâna de coloana alb-argintie.

Deschide ochii.

— Adelina? îmi șoptește, clipind.

Și tot ce pot vedea în fața ochilor este surioara care îmi împletea părul, care-mi cânta și care suspina sub scări, care îmi bandaja degetul rupt și care venea la mine când afară bubuiau tunetele. Este sora mea, pentru totdeauna, chiar și în moarte, chiar și dincolo de aceasta.

Inima îmi tresare din nou când mă gândesc la ce fac și îmi înăbuș un suspin.

Oh, Magiano! Îmi vor lipsi toate zilele pe care nu le vom avea, toate clipele pe care nu le vom împărtăși. Iartă-mă! Iartă-mă! Iartă-mă!

Deschid gura. Vreau să îi mărturisesc surorii mele că îmi pare rău, fiindcă nu am putut să o salvez în munți, fiindcă nu am ascultat-o, fiindcă nu i-am spus mai des că o iubesc.

Sunt gata să îi zic o mie de cuvinte.

Dar nu scot nicio vorbă, doar:

— Săvârșitu-s-a!

O strălucire slabă o înconjoară pe Violetta. Coloana dispare. Ea trage adânc aer în piept, apoi cade în genunchi.

Trăiește!

Pot să îi simt bătăile inimii, viața pe care i-o dăruiesc acestea și care o străbate ca un val, aducându-i culoare în obraji și lumină în ochi. Clatină din cap, apoi se întinde să mă prindă de mână, când îngenunchez lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? murmură.

Privește în jur. În spatele ei plutește Moritas, care mă așteaptă, răbdătoare.

Săvârșitu-s-a!

Violetta mă trage.

— Să mergem! mă îndeamnă, ținându-mă strâns de mână.

Dar eu simt deja cum slăbiciunea îmi cotropește trupul. Umerii mi se lasă. Mă zbat să mai respir o dată.

În jurul meu, firele de întuneric care fuseseră cândva legate de trupul meu se ancorează acum adânc în pământul cenușiu, și, când încerc să le împing, simt că fiecare îmi străpunge carnea, ca un milion de cârlige înfipte într-un milion de locuri.

Moartea a sosit deja.

— Nu pot, șoptesc.

— Ce vrei să spui? Violetta se încruntă spre mine, fără să înțeleagă, apoi adaugă: Hai, te-ajut eu! mă încurajează, aplecându-se, trecându-și un braț pe după umerii mei și încercând să mă ridice.

Dar încercarea ei nu izbutește decât să facă în așa fel încât firele de energie să se încordeze și mai mult, iar eu strig, căci mă străbate durerea.

— Sunt prinsă aici, Violetta! murmur. Acesta-i târgul pe care l-am făcut cu Moritas.

Surioara mea cască ochii, uluită. Privește întunericul care s-a lăsat în jurul nostru și conturul șters al lui Moritas, care ne privește în tăcere.

Apoi, Violetta se întoarce spre mine.

Acum înțelege și ea totul.

— Ți-ai dat viața pentru mine! spune. Tu ai venit aici *pentru mine!*

Clatin din cap, căci nu sunt de acord.

Nu! Am venit aici pentru mine și numai pentru mine. Acesta a fost scopul meu de la bun început: să mă salvez pe mine însămi, pretinzând doar că aș salva lumea.

Mi-am petrecut viața luptându-mă pentru binele meu și pentru a obține puterea, distrugând tot în cale pentru a reuși.

Am vrut să trăiesc. Încă mai doresc să trăiesc.

Dar nu vreau să mai trăiesc ca până acum.

Violetta mă apucă de umeri. Mă scutură o dată, tare.

— Eu trebuia să fiu aceea care murea! strigă. Eu eram cea slabă și muribundă! Tu ești regina Tărâmurilor Mării și aveai tot viitorul înainte! De ce ai făcut una ca asta?

Ochii îi sunt plini de lacrimi. Sunt la fel ca ai mamei: triști și blânzi.

Îi zâmbesc ușor. Întunericul pare să palpite, în așteptarea mea, iar firele de energie care mă țin legată de pământ continuă să mă apese.

— Totul este în regulă, șoptesc, luându-i mâna Violettei de pe umărul meu și strângând-o într-ale mele. Totul este în regulă, surioara mea!

Violetta își întoarce fața către Moritas, disperată.

— Dă-mi-o înapoi! îi strigă Morții. Suspină atât de tare, încât nu se mai înțelege deslușit ce spune când continuă: Te rog! Nu așa ar fi trebuit să fie! Eu sunt aceea care nu se mai cuvine să trăiască! Dă-i ei drumul! Nu vreau să revin în lumea pieritoare fără sora mea!

Dar Moritas rămâne tăcută și se mulțumește să ne privească doar.

Căci târgul s-a făcut.

Violetta plânge în hohote. Se uită la mine, apoi se ghemuiește lângă mine și mă trage la pieptul ei. Mă întind și o cuprind cu brațele și ne agățăm una de cealaltă în pâclă.

Simt că îmi pierd puterile. Până și pentru a o îmbrățișa doar pe Violetta care mă ține în brațe trebuie să fac eforturi uriașe, însă refuz să îi dau drumul.

Lacrimile mi se rostogolesc pe față. Îmi dau seama că sunt pe moarte, așa că o strâng și mai tare.

Nu voi mai revedea nicicând suprafața! Nu-l voi mai revedea în veci pe Magiano!

Simt că mi se rupe inima și dintr-odată îmi este frică.

Teama este sabia ta!

— Rămâi cu mine! murmur. Doar pentru o vreme.

Violetta încuviințează, lipită de umărul meu. Începe să fredoneze un cântec, unul bine cunoscut mie, pe care nu l-am mai auzit de multă vreme. Este același cântec de leagăn pe care i-l cântam când eram mici, cel pe care Raffaele mi l-a intonat cândva lângă un canal din Estenzia: povestea fecioarei râului.

— Primele Luni de Primăvară, îmi șoptește. Îți aduci aminte?

Da. Era o seară însorită încă și am tras-o pe Violetta după mine, pe câmpurile cu iarbă înaltă, aurie, care se întindeau în spatele casei noastre. A râs, întrebându-mă de nenumărate ori unde o duceam, însă eu am chicotit doar și mi-am dus degetul la buze.

Ne-am croit drum pe câmp, până când am ajuns la locul unde o stâncă abruptă ieșea din pământ, fiind îndreptată spre centrul orașului. În timp ce soarele picta cerul în mov, roz și portocaliu, ne-am târât pe burtă până la marginea rocii. Scântei de culoare și de lumină dansau pe străzile orașului de dedesubt. Era prima noapte a serbărilor dedicate Lunilor de Primăvară, iar petrecăreții începuseră să își facă apariția. Am privit, încântate, focurile de artificii care au aprins cerul, cam devreme, explodând în toate culorile lumii, în timp ce zgomotul mai-mai că ne asurzea.

Îmi amintesc cum am râs, cum ne-am ținut de mână, precum și sentimentul pe care-l trăiam amândouă, deși niciuna nu i-a dat glas, acela că eram, pentru o clipă, libere de atingerea tatei.

Surori pe veci, declarase Violetta, cu vocea ei de copil.

Până la moarte, chiar și în moarte, chiar și dincolo de ea! adăugasem.

— Te iubesc, îmi declară Violetta acum, agățându-se de mine, în timp ce mă părăsesc puterile.

Și eu te iubesc!

Mă sprijin de ea, istovită.

— Violetta! murmur.

Mă simt ciudat, de parc-aș delira, de parcă febra m-ar fi înfășurat într-un vis. Cuvintele țâșnesc, slabe, diafane, de parc-ar fi rostite de cineva care seamănă, cumva, cu mine însămi, însă eu, una, nu sunt sigură că mă mai aflu aici.

Sunt bună? încerc să o întreb.

Lacrimile curg din ochii Violettei, care nu spune nimic. Poate că nu mă mai aude. Sunt mică, în clipa asta, și mă micșorez încă. Abia dacă-mi mai pot mișca buzele.

După o viață de întunecime, vreau să las în urmă ceva croit din lumină.

Îmi cuprinde fața în mâinile ei. Mă privește cu hotărâre, apoi mă strânge la piept.

— Ești o lumină, îmi răspunde, cu blândețe. Și, când strălucești, strălucești cu putere!

Cuvintele îi devin tot mai încete, iar ea dispare, puțin câte puțin. Sau poate că eu sunt cea care se destramă!

Vocile din mintea mea au dispărut, iar înăuntrul meu este doar tăcere. Nu le duc dorul însă. În locul lor, am căldura brațelor Violettei, bătăile inimii sale, pe care le aud limpede, așa cum stau, cu capul pe pieptul ei, și faptul că știu că va părăsi locul acesta și se va întoarce printre cei vii.

Te rog, șoptesc, dar vocea mea este fantomatică. *Spune-i lui Magiano că îl iubesc! Și că îmi pare rău! Și că îi sunt nespus de recunoscătoare.*

— Adelina! mă strigă surioara mea, speriată.

Continuă să se estompeze. Abia dacă o mai simt.

— Așteaptă. Nu pot…

Du-te! o îndemn cu blândețe, zâmbindu-i cu tristețe.

Eu și Violetta ne uităm una la cealaltă până când abia dacă o mai văd. Apoi, dispare în

întuneric, iar lumea din jurul meu se înceţoşează.

Simt pământul rece sub obraz. Simt cum inima încetează să-mi mai bată.

Deasupra mea, Moritas se apleacă să mă cuprindă în braţe, acoperindu-mă cu o pătură de beznă.

Răsuflu încetişor.

Cândva, când nu voi mai fi decât praf şi vânt, ce poveste se va spune despre mine?

O altă răsuflare.

Încă una.

Şi ultima.

Violetta Amouteru

Există o legendă veche despre Compasia și Eratostene și, în timp ce Violetta se apleacă, plângând, chircită, peste sufletul pe moarte al surorii sale, se gândește la ea.

Adelina i-a spus prima dată povestea când erau foarte mici, într-o după-amiază luminoasă, în grădina vechii lor case.

Violetta își amintește că o ascultase cuminte, în timp ce îi împletise părul surorii sale, dorindu-și ca și al ei să fie la fel de frumos, dar simțindu-se, în același timp, recunoscătoare și vinovată fiindcă nu trebuia să suporte și consecințele purtării unui asemenea însemn al febrei sângelui.

Cu multă, multă vreme în urmă, îi povestise Adelina, pe când lumea era încă tânără, zeul Amare a creat un regat pentru oameni, dar aceștia, nerecunoscători, i-au întors spatele.

Rănit și furios, Amare a chemat fulgerele și tunetele și a ridicat mările pentru a îneca regatul sub valuri.

Însă nu știa că fiica lui, Compasia, îngerul compasiunii, se îndrăgostise de Eratostene, un băiat din regat.

Iar Compasia a îndrăznit să îl sfideze pe Sfântul Amare. În timp ce tatăl ei îneca omenirea cu potopul său, ea a ajuns la iubitul său muritor și l-a transformat în lebădă. Apoi acesta a zburat deasupra apelor revărsate, deasupra lunilor și chiar mai sus, până când penele i s-au transformat în praf de stele.

Iar de atunci, în fiecare noapte, când lumea e tăcută și doar stelele stau de veghe, Compasia se pogoară din cer pe pământ, iar constelația Lebăda Compasiei se transforma din nou în Eratostene.

Împreună, cei doi îndrăgostiți cutreieră pământul, până când zorile îi despart iar.

Violetta nu știe de ce se gândește acum la această poveste. Dar, așa cum Adelina a făcut un târg cu Moritas pentru viața ei, la fel îngenunchează și ea la picioarele Compasiei, zeița sa protectoare, implorând-o să se îndure de sora care a alungat-o cândva, care a lovit-o, dar care, în același timp, s-a luptat și a suferit pentru ea.

Și se trezește visând noaptea în care au navigat împreună pe mare, sub un cer plin de stele.

Violetta are o afinitate cu Compasia, îngerul compasiunii, așa că amândouă încheie un târg al lor și numai al lor.

Eu sunt moartea. Iar prin *moarte* înțeleg *viața.*

Scrisoare a generalului Eliseo Barsanti către soția lui

Adelina Amouteru

Există o lumină mică, micuță, undeva, departe, tare departe. Ea strălucește, alb-albăstruie, cu o culoare care-mi amintește de aceea pe care am văzut-o când am pătruns în tărâmul nemuritor, prin obârșia Tinerelor Elite.

Este lumina nemuririi, lumina zeilor, o stea printre miliardele de pe cer.

Mă trezesc tânjind după ea, zbătându-mă în noapte să izbutesc s-apuc acea scânteie de căldură.

Pentru o clipă, văd lumea de dincolo de noi, cerurile, stelele care ard alături de mine.

De undeva, din întuneric, ajunge până la mine sunetul unor voci. Nu sunt ca acelea pe care le cunosc, ci clare precum cleștarul, puternice și grave, atât de greu de suportat în frumusețea lor, încât îmi e de-a dreptul teamă că voi înnebuni.

Cred că mă strigă pe nume.

Mă apropii de rază și ea se descompune în mai multe culori: roșu și auriu, ambră și negru, albastru-închis și verde pal, primăvăratic.

Toate se adună în jurul meu în raze, până când mi se pare că mă aflu pe pământ, iar culorile mă încercuiesc.

Zeii!

Adelina, îmi spune cineva.

Și știu că este Compasia, îngerul compasiunii.

A fost încheiat un alt târg.

Nu înțeleg! îi răspund.

Ei sunt atât de înalți, iar eu, atât de mică!

Apoi simt cum sunt ridicată pe sus de lumină, de vânt și de stele.

Forma mea se dezintegrează și-apoi simt cerul.

Vei înțelege!

Raffaele Laurent Bessette

Se produce o fulgerare de lumină puternică și un sunet reverberează spre exterior, dinspre obârșia Elitelor.

Raffaele cade în genunchi.

Lumea se învârte în jurul său – zăpada, monștrii, pădurea se amestecă laolaltă – și, pentru o clipă, nu se poate mișca. Chipul îi e brăzdat de lacrimi.

Cu privirea încețoșată, vede cum creaturile își încetinesc atacurile, încovoindu-și trupurile, închizându-și fălcile și întorcându-și dinspre el orbitele lipsite de ochi. Par buimăcite, de parcă le-ar fi luat cineva sau ceva energia și le-ar fi lăsat ca pe niște carcase goale.

Unul dintre monștri se împleticește în față și scoate un geamăt surd. Apoi se prăbușește.

Când cade, trupul i se dezintegrează în țăndări de negru, de-ntuneric, care se-mprăștie prin zăpadă precum sticla spartă.

Altă creatură pățește la fel, apoi alta, și alta.

Toți cei din jurul lor, monștrii care păruseră de neoprit până atunci, se prefac în cioburi.

Raffaele privește spre punctul de origine al Tinerelor Elite. Raza de lumină care reprezintă însăși întrepătrunderea lumii pieritoare cu aceea nemuritoare a dispărut!

Conducătorul Pumnalelor trage adânc în piept aerul rece și încearcă să-și limpezească mintea. Totul i se pare un vis, un șir de evenimente pictate pe o pânză.

Ce s-a întâmplat, de fapt?

Își amintește că s-a prăbușit în adâncurile unui ocean mort, în lumea de dincolo, ajungând pe țărmurile liniștite ale unei alte lumi. Acolo se afla

un număr infinit de coloane alb-argintii, care se înălțau la nesfârșit spre cerul plumburiu, și o pâclă neagră, care înconjura totul, iar fuioarele acestei neguri îi cuprindeau, încet, încet, picioarele, de parcă i-ar fi anticipat moartea.

Își amintește că și-a văzut părinții răposați, închiși în câte un pilastru făcut din piatra-lunii.

Și-a zărit vechii tovarăși și prieteni de la Curtea Fortunata. Pe Enzo.

Știe că a îngenuncheat la picioarele fiecăruia, plângând în hohote.

Și că a zărit lumini îndepărtate, ceilalți tovarăși ai săi, la care nu putea ajunge însă.

Zeii și zeițele se adunaseră în fața lui, cu lumina lor puternică și vocile copleșitoare.

Mai presus de toate, își aduce aminte cum și-a răscolit inima și a tăiat legătura lui cu lumea nemuritoare, redându-și puterea zeilor.

Oare chiar se întâmplase totul?

Raffaele se hotărăște să se așeze în zăpadă. Ridică o mână. Nu prinde altceva decât aer, iar degetele sale nu apucă nimic. În piept nu mai descoperă decât pustiul și ușurarea, iar, când caută firele de energie, descoperă că au dispărut cu totul.

E ca și cum ar fi murit o parte din el, pentru a le permite celorlalte să trăiască.

Bezna-Nopții este ciudat de tăcută.

N-au mai rămas decât zăpada și pădurea, căci până și rămășițele creaturilor dispar încet, cufundându-se în alb.

Timpul trece.

Începe să vadă mai bine.

În sfârșit, Raffaele își regăsește forța de a se ridica în picioare. În jurul său sunt ceilalți. O vede întâi pe Lucent, scuturându-și zăpada din bucle, iar lângă ea pe Maeve, care se chinuie să se ridice în picioare, sprijinindu-se de sabia înfiptă în pământ.

Magiano stă și el ghemuit în apropiere, cu capul în mâini.

Probabil că simt cu toții același gol pe care-l simte și Raffaele și că încearcă să-și regăsească puterile care, cândva, le clocoteau în buricele degetelor.

Din instinct, conducătorul Pumnalelor încearcă să-și întindă energia, să le simtă emoțiile… Dar tot ce percepe este mușcătura frigului.

Această nouă realitate este stranie.

— A dispărut, șoptește Maeve prima.

Regina Beldainului își închide ochii, trage adânc aer în piept și își ridică fruntea spre cer. Pe chip i se citește o expresie nespus de ciudată, pe care Raffaele o înțelege imediat. Este expresia durerii, dar și a liniștii.

— Unde este Adelina?

Cel care a întrebat a fost Magiano, care se uită în jur cu disperare, încercând să o găsească.

Raffaele se încruntă. O văzuse pe Adelina, era sigur de asta. Părul ei argintiu, sclipind în pâcla neagră… Genele ei albe, chipul cicatrizat, bărbia ei mereu ridicată, semeață… Fusese în lumea de dincolo cu ei.

Conducătorul Pumnalelor cercetează împrejurimile. I s-a pus deja un ghem în stomac.

Magiano o strigă iar.

Uite-o!

În apropiere stă o fată, al cărei păr acoperit de zăpadă scânteiază alb-argintiu, căzându-i peste față. Când o vede, Raffaele se simte imediat cuprins de ușurare… Până când ridică privirea.

Nu este Adelina!

Este Violetta, cu părul întunecat ascuns de zăpadă!

Însemnele febrei sângelui care îi pătaseră pielea au dispărut, iar culoarea i-a revenit în obraji. Ea clatină din cap, clipind, și privește în jur. Ochii îi sunt înroșiți de plâns, dar e aici, întreagă… vie!

Raffaele nu poate decât să privească în tăcere.

Asta nu-i cu putință!

Cum a ajuns aici?

Magiano s-a ridicat deja în picioare și își croiește drum prin zăpadă, spre ea.

— Violetta! o strigă Trandafirul.

Ochii lui sunt bulbucați, iar pupilele îi sunt dilatate. Arată de parcă nu i-ar veni să creadă. Apoi, o îmbrățișează, ridicând-o din zăpadă.

Violetta scoate un icnet care-i arată surpriza.

Ce s-a întâmplat?

Cum de…?

Asta nu-i cu putință! își repetă Raffaele.

Cum s-a întors Violetta din lumea de dincolo? Nu arată ca Enzo, atunci când Maeve l-a readus la viață, cu lacuri de beznă în ochi și o energie care mirosea a moarte.

Nu, Violetta pare sănătoasă, radiază chiar, așa cum arătase când o cunoscuse Raffaele. Iar el chiar vrea să se bucure pentru că s-a întors…

Dar expresia ei îi spune să n-o facă.

Magiano o lasă jos și o ține ușor depărtată de el, s-o vadă mai bine. Apoi se încruntă.

— Cum de ești aici? o întreabă. Unde este Adelina?

Violetta îl privește, la rându-i, și-n ochii ei se citește ceva de nesuportat.

Zâmbetul îi piere lui Magiano de pe buze. O scutură o dată.

— Unde este Adelina? o-ntreabă.

— A făcut un târg cu Moritas, șoptește Violetta, într-un târziu, cu vocea frântă.

Magiano se încruntă, neînțelegând.

— *Un târg cu Moritas!* repetă el. Am fost în lumea de dincolo, am fost acolo cu toții, alături de zei și de zeițe.

Privește spre locul unde se află Maeve și Lucent, încă buimăcite, și se oprește să ridice mâna, pe care o răsucește.

— Am simțit că-mi dau jos un strat al inimii, continuă Trandafirul.

Violetta privește cerul. Nu pare să se poată uita în ochii lui.

— Nu, spune ea. Adelina și-a oferit *viața.*

Chiar când Magiano își dă seama despre ce e vorba, tot nu îndrăznește să o recunoască și cu voce tare.

Toți rămân încremeniți în zăpadă, încercând să priceapă gravitatea cuvintelor Violettei, sperând că greșește și că Adelina va apărea, cumva, din pădure, și li se va alătura.

Dar nu o face.

Magiano încuviințează cu un gest ușor din cap și îi dă drumul Violettei. Alunecă lent și se așază în zăpadă.

Prima dată când Raffaele a văzut-o pe Adelina, era o noapte furtunoasă, care nu i-a schimbat doar ei viața, ci a preschimbat, mai apoi, întreaga lume. Își amintește că s-a uitat în jos, pe o fereastră a unei locuințe din Dalia, și a văzut o fată cu păr argintiu, strălucitor, care tocmai chema o iluzie a întunecimii cum nu mai văzuse.

Își amintește ziua în care a venit prima dată în iatacul lui din Estenzia, pe vremea când Enzo încă mai trăia și ea era încă inocentă… Felul în care s-a uitat la el, cu privirea sa șovăitoare, tulburată.

Își amintește cum a supus-o la prima ei probă și ce i-a spus mai apoi, în acea noapte lui Enzo.

Ce mult a trecut de atunci!

Cât de greșit o judecase!

Raffaele privește poiana, căutând o ultimă persoană.

Privește în sus și în jos, sperând să zărească urme în zăpadă sau la liziera pădurii.

Își dorește să poată simți încă energia celor vii, pentru a-și putea da seama unde se află ea.

Dar, chiar și așa, chiar dac-ar mai avea puterea sa, știe prea bine că ar ajunge la aceeași concluzie ca toți ceilalți.

Adelina a pierit.

După ce ea a pierit, mi-am vârât sabia-i în teaca de la centura mea, mi-am pus pe umeri mantia sa, i-am purtat inima în brațele mele și, cumva, am izbutit să merg mai departe.

Lia Navarra, Călătoria de o mie de zile

Violetta Amouteru

Mă numesc Violetta. Sunt sora Lupului cel Alb și sunt cea care a venit înapoi.

Călătoria de întoarcere prin trecătorile din Karra este una nespus de tăcută.

Raffaele a spus cândva că timpul trece diferit pe tărâmul nemuritor. Ceea ce nouă ni s-au părut a fi doar câteva momente au fost, de fapt, luni întregi pentru soldații lui Maeve… Dar, în ciuda duratei, ei au rămas acolo, așteptând-o cu credință.

Privesc cum zâmbește și își salută trupele, cum ei o întâmpină cu urale.

Raffaele stă alături de noi, iar pe chip i se citește o expresie solemnă, sobră. Întoarcerea noastră nu a fost ușoară.

Între mine și Magiano există un spațiu gol, care ne îndurerează pe amândoi, o tăcere prelungă pe care niciunul nu o poate rupe.

Mergem fără să scoatem o vorbă. Privim fără să vedem. Mâncăm fără să simțim gustul hranei.

Aș vrea să-i spun ceva, să ajung la inima lui, în serile petrecute în jurul focului, însă nu știu ce.

Ce-ar schimba, oare? Ea a murit!

Tot ce pot să fac e să-mi întorc privirea spre cer, spre stele, căutându-mi sora.

Poate că timpul e diferit aici, însă zeița mea mi-a făcut o promisiune. Căci am încheiat un târg al nostru și numai al nostru. Așa că eu, una, tot cercetez firmamentul, până când mă fură somnul și

trece timpul, până când voi putea căuta din nou, noaptea următoare și în noaptea de după aceea.

Magiano mă privește în tăcere. Nu mă întreabă însă ce caut, iar mie îmi vine greu să îi spun. Îmi e prea teamă să nu-i dau speranțe false.

Într-un miez de noapte, sub cerul plin de stele, când ne începem călătoria înapoi spre Kenettra, îl descopăr pe Magiano singur pe punte, cu capul plecat. Se frământă, apoi privește în altă parte când mă alătur lui.

— Nava este prea calmă, mormăie el, de parcă l-aș fi întrebat de ce e treaz. Am nevoie de valuri să pot dormi.

Clatin din cap.

— Știu, îi răspund. Și tu o cauți pe Adelina.

Rămânem nemișcați pentru o clipă, privind stelele care se oglindesc în apele calme ale oceanului.

Știu de ce Magiano nu mă privește.

Îi amintesc prea mult de sora mea.

— Îmi pare rău, șoptesc, după o pauză lungă.

— Să nu-ți pară! Un zâmbet trist îi înflorește pe buze înainte să adauge: A fost alegerea ei.

Mă întorc să privesc din nou constelațiile. Sunt deosebit de strălucitoare acum, vizibile chiar dacă toate cele trei luni atârnă într-un triunghi imens, auriu.

Găsesc Lebăda Compasiei, curba delicată a stelelor care iese în evidență pe fundalul negru, precum lumina torțelor.

Îngenuncheasem la picioarele zeiței mele, implorând-o cu vocea înecată în lacrimi, iar ea mi-a făcut o promisiune. Sau nu?

Dacă n-a fost nimic adevărat? Dac-am visat totul?

Apoi, Magiano își îndreaptă spatele, lângă mine. Ochii lui se ațintesc asupra a ceva aflat în depărtare.

Privesc și eu.

Și, în sfârșit, zăresc ceea ce am tot căutat.

Pe cer tocmai s-a ivit… o nouă constelație. Este compusă din șapte stele strălucitoare, ale căror culori alternează între albastru și roșu-portocaliu, formând o pereche de bucle subțiri care se aliniază cu Lebăda Compasiei.

Îmi duc mâinile la gură. Ochii îmi sunt plini de lacrimi.

Când Compasiei i s-a făcut milă de iubitul ei uman, l-a salvat dintr-o lume acoperită de apele potopului și l-a așezat pe firmament, unde el s-a preschimbat în praf de stele.

Când Compasia s-a milostivit de mine, a coborât în lumea de dincolo, i-a atins umărul lui Moritas și i-a cerut iertare. Apoi, Compasia a luat-o în brațe pe sora mea și a așezat-o pe bolta cerească, unde s-a preschimbat, la rându-i, în praf de stele.

Magiano mă privește cu ochi mari. Pare deja să înțeleagă ceva, cumva.

— Zeița mea mi-a făcut o promisiune, șoptesc.

Doar acum îmi dau seama că nu l-am mai văzut niciodată plângând.

În povești, Compasia și iubitul ei uman coborau noapte de noapte dintre stele, cutreierând lumea pieritoare, înainte să dispară la venirea zorilor. Împreună, privim cerul și așteptăm.

În câteva luni, ochii lui Magiano își pierd culoarea aurie și devin căprui. Pupilele îi rămân rotunde și nu se mai schimbă.

Șuvițele de un azuriu strălucitor precum safirul ale lui Raffaele se înnegresc ca pana corbului, pierzându-se printre celelalte. Ochii lui ca niște nestemate se transformă și ei: cel de culoarea mierii în bătaia soarelui devenind perechea identică a celui de un verde de smarald.

Părul lui Maeve, pe jumătate brunet, pe jumătate blond, se deschide treptat, devenind de-un blond spălăcit.

Unghiile lui Michel, cândva dungate cu negru și albastru, prind iar culoarea rozalie.

Ochii lui Sergio nu mai sunt cenușii, ci de un verde ca al frunzelor.

Iar liniile întortocheate de pe brațul lui Lucent dispar treptat, până într-o zi, când nu se mai văd deloc.

Tinerele Elite au fost precum un fulger pe un cer răvășit de furtună, precum întunericul trecător dinaintea zorilor. Nu au mai existat nicicând înainte și nici nu vor mai exista vreodată.

În Estenzia, Kenettra și în restul lumii, ultimele atingeri ale febrei sângelui și lumii nemuritoare pălesc, nelăsând în urmă aproape nicio diferență între cei însemnați de febra sângelui și cei fără însemne.

Numai că nimeni nu poate uita niciodată pe deplin ceva. Aud asta în vocile noastre, sunete dintr-o altă eră, amintiri ale unor vremuri mai întunecate, când puterea nemuritoare străbătea pământul.

La șase luni după ce revenim în Kenettra, la căderea amurgului, mă opresc în grădinile palatului, unde îl văd pe Magiano atârnând doi saci de șaua unui cal. Se oprește când mă vede. După ce șovăie puțin, își pleacă fruntea, în semn de salut.

— Maiestatea Voastră, îmi spune.

Îmi încrucișez brațele la piept și mă apropii de el. Știam că va veni și ziua aceasta, deși nu m-am gândit niciodată că va pleca atât de repede.

— Poți rămâne, să știi…, încep, știind prea bine că-mi răcesc gura degeaba. Va exista mereu un loc pentru tine la palat, iar oamenii te îndrăgesc. Dacă dorești ceva, trebuie doar să-mi spui și va fi al tău.

Magiano izbucnește-n râs, clătinând din cap. Inelele de aur din cosițele lui zornăie, ca o melodie.

— Lucent s-a întors deja în Beldain, împreună cu regina ei. Cred că mi-a venit și mie rândul să plec.

Lucent!

Dincolo de ocean, regina Maeve a declarat că succesoarea sa va fi nepoata ei, fiica nou-născută a fratelui său, Augustine. Astfel, a devenit, în sfârșit, liberă să se căsătorească imediat cu Lucent, aducând-o pe Calcă-Vânt înapoi în sânul poporului care o surghiunise atât de mult.

— Am fost mereu un rătăcitor, adaugă Magiano. Mă cuprinde neliniștea aici, în palat, chiar și într-o asemenea companie nobilă. Se oprește, iar zâmbetul îi devine mai dulce când adaugă: M-așteaptă noi aventuri.

Îmi va lipsi sunetul lăutei sale, ușurința cu care izbucnea în râs. Dar nu încerc să îl conving să rămână.

Știu prea bine de cine îi este dor, de cine ne este dor *amândurora.* L-am văzut plimbându-se de unul singur prin grădini, la apus, stând pe acoperișuri în miez de noapte sau la docuri, în zori.

— Ceilalți, Raffaele, Sergio, vor dori să te vadă înainte să pleci, îi spun.

Magiano încuviințează.

— Nu-ți face griji! mă liniștește. Mi-am luat deja rămas-bun așa cum se cuvine. Își pune mâna pe umărul meu și adaugă: Ești plină de bunătate, Maiestatea Ta! Îmi imaginez că Adelina ar fi putut conduce așa cum o faci tu, într-o altă viață. Mă privește, așa cum face adesea, căutând o fărâmă din sora mea în mine și continuă: Adelina ar fi vrut să te vadă. Vei fi o regină minunată.

Îmi plec capul.

— Mi-e frică, recunosc. Sunt atât de multe lucruri distruse și atâtea de reparat! Nu știu dacă voi putea să fac asta.

— Îl ai pe Sergio lângă tine. Îl ai pe Raffaele ca sfetnic. E o echipă formidabilă.

— Unde te vei duce? îl întreb.

La auzul acestor cuvinte, Magiano își lasă mâna jos și își întoarce ochii spre cer. Mi-am făcut un obicei din a-mi îndrepta și eu, instinctiv, privirea spre cer, când încep să apară primele stele.

— Am s-o urmez, firește, șoptește Magiano. După mișcarea stelelor. Când o să apară de cealaltă parte a lumii, voi fi acolo, iar când se va întoarce aici, voi reveni și eu. Îmi zâmbește și continuă: Nu ne luăm adio. Ne vom revedea, Violetta!

Îi zâmbesc și eu, fac un pas în față și îi înconjor gâtul cu brațele. Ne îmbrățișăm strâns.

— Atunci, la revedere! șoptesc.

— La revedere!

Apoi, ne despărțim.

Îl las pe Magiano singur, să se pregătească de drum. Cizmele lui sunt deja întoarse în direcția în care constelația Adelinei va apărea pe cer.

Sper doar că, atunci când se va întoarce, o să se întoarcă și sora mea cu el și c-o să ne revedem cu toții.

Povestea aceasta este spusă de regi și de vagabonzi, de nobili și de negustori, de vânători și de țărani, de tineri și de bătrâni. Ea poate fi ascultată în toate ungherele lumii, însă, indiferent unde ar fi istorisită, este mereu aceeași.

Un băiat călare rătăcește în noapte, prin păduri sau pe câmpii, ori, poate, pe țărmuri. Sunetele unei lăute se răspândesc în aerul înserării. Deasupra capului său, stelele sunt puzderie pe cerul fără nori și par să țesă o perdea de lumină atât de strălucitoare, încât el se întinde și încearcă să le atingă. Apoi se oprește și descalecă. Și așteaptă. Și tot așteaptă până la miezul nopții, când apare cea mai nouă constelație de pe cer.

Dacă ești foarte liniștit și nu-ți întorci privirea, poți zări cel mai strălucitor astru din această constelație, Steaua de la Miezul Nopții, cum prinde să lumineze tot mai puternic. Strălucește până când lumina sa o copleșește pe aceea a oricărei alte stele de pe bolta cerească, până când pare să atingă pământul, iar apoi dispare și în locul său apare o fată.

Părul și genele ei sunt argintii și o cicatrice îi brăzdează o jumătate de față. Poartă mătăsuri din Tărâmurile Mării și un colier de safire. Unii oameni povestesc că, odată, ea a avut un prinț, un tată, un grup de prieteni. Alții zic c-a fost cândva o regină malefică, o plăsmuitoare de iluzii, o fată care aducea întunecimea pe pământ. Iar alții istorisesc că a avut o soră și că a iubit-o mult. Poate că toate aceste zvonuri sunt adevărate.

Ea se îndreaptă spre băiat, își ridică bărbia spre el și zâmbește. Iar el se apleacă să o sărute. Apoi, o ajută să se aburce în șa și pleacă amândoi spre un loc îndepărtat. Se pierd în zare.

Acestea sunt doar zvonuri, firește.

Nimic altceva decât o poveste de spus în jurul focului.

Dar este *spusă,* totuși.
Și, astfel, trăiește mai departe.

Steaua nopții, *poveste populară*

Mulțumiri

Sunt întrebată adesea dacă Adelina mi-a fost inspirată de cineva, iar eu sunt mereu ușor stânjenită să recunosc că, în ciuda faptului că eu și Adelina avem niște condiții de viață foarte diferite, a fost modelată după mine, de la-nceput până la sfârșit.

Poveștile mele sunt mereu o parte din cine am fost sau din cine sunt. Ele reprezintă ceea ce regret că sunt, ceea ce mă simt mândră să fiu și ceea ce aș vrea să devin. Așa că Adelina sunt eu însămi. Este amintirea tuturor momentelor în care am fost supărată sau tristă, înciudată sau dezamăgită, și a tuturor momentelor în care cei mai buni oameni din viața mea m-au scos din acele stări, cu răbdare și bunătate.

Nu voi minți: seria aceasta a fost, de departe, cel mai dificil de scris. Aș vrea să le mulțumesc multor oameni din viața mea, care m-au ajutat de-a lungul acestui parcurs, atât profesional, cât și personal.

Agentei și apărătoarei mele, Kristin Nelson, îi mulțumesc pentru că a călătorit mereu alături de mine, încă de la prima conferință a scriitorilor de acum mulți ani! Adelina nu ar exista, în forma ei finală, fără sugestiile tale! Voi fi mereu recunoscătoare pentru că te cunosc! Editoarei și prietenei mele, Jen Besser, îi mulțumesc fiindcă a călăuzit-o mereu pe Adelina mea, chiar și în cele mai întunecate clipe. Ești o inspirație într-un milion de feluri! Kate, editoare extraordinară, nu exagerez când spun cât îți sunt de recunoscătoare pentru atenția și implicarea ta! Anne, corectorul meu, tu ești opusul lui Jon Snow: știi totul, mai ales cum să mă faci să zâmbesc. Pentru Marisa: nu

am habar cum reușești de fiecare dată să faci toate lucrurile pe care le faci, dar reușești și nu îți pot mulțumi destul pentru asta. Pentru inimitabilele și neobositele echipe de la Putnam, Penguin și Speak, pentru editurile mele internaționale, pentru agenta mea de film *minunată,* Kassie Evashevski, pentru producătorul meu incredibil, Isaac Klausner, și pentru echipa Temple Hill, pentru comunitatea librăriilor și bibliotecarilor și profesorilor și pentru toți cei care aduc poveștile în cât mai multe mâini posibil, care se luptă în fiecare zi să înlăture bariere: vă mulțumesc tuturor! Vă datorez mai mult decât pot spune!

Mulțumesc, dragă Amie, pentru că ai citit primele schițe ale acestei cărți, cea mai recentă a mea, și pentru că ai fost întotdeauna, fără drept de apel, o prietenă devotată. *Onsenmosis!* Pentru JJ, prima mea prietenă „de scris”: îți sunt veșnic recunoscătoare pentru încurajări, inteligență și pentru cât de remarcabilă ești! Pentru Tahereh și Ransom: vă mulțumesc pentru râsete, pentru căldură, pentru întâlnirile tematice și pentru bunătatea infinită. Pentru Leigh: unii oameni luminează o încăpere și tu te potrivești descrierii; îți mulțumesc fiindcă știi întotdeauna precis cum să mă înveselești și să mă faci să râd. Pentru Cassie, Holly, Sarah și Ally: îmi amintesc că mă zbăteam prin apele mlăștinoase ale acestei schițe, alături de voi, și vă sunt veșnic recunoscătoare pentru ajutor, înțelepciune, opinii și inteligență ilară (și pentru K-drame!). Pentru Sandy: cred că ai văzut prima schiță a *Tinerelor Elite,* așa că îți mulțumesc pentru primele cuvinte (și pentru că ești minunată). Pentru Kami, Margie și Mel: voi stabiliți care-i etalonul în funcție de care trebuie măsurată bunătatea pe lumea asta! Sunt atât de onorată să vă cunosc pe toate și mă inspirați în fiecare zi!

Pentru soțul meu, Primo: te iubesc în fiecare clipă. Mulțumiri mamei mele, lui Andre și

întregului familion, pentru susținerea voastră neștirbită și pentru iubirea voastră! Mulțumiri prietenilor mei, fără care nu știu cum m-aș descurca! Mi se amintește în fiecare clipă cât de norocoasă sunt.

În sfârșit, cititorilor mei: vă mulțumesc atât de mult pentru că m-ați urmat în această călătorie, și pentru că am primit darul de a vă spune povești!

DARTH VADER, VOLDEMORT, MALEFICENT...
ACUM PUTEȚI FI PĂRTAȘI LA APARIȚIA
UNUI NOU ANTIEROU FASCINANT:
ADELINA AMOUTERU!
CÂNDVA, ÎNTUNERICUL ACOPEREA ÎNTREAGA LUME,
CA UN LINȚOLIU. IAR BEZNA AVEA O REGINĂ...
Adelina Amouteru le-a întors spatele tuturor celor care au trădat-o. Domnia sa despotică e încununată de succes. Numai că fiecare biruință îi sporește reginei răutatea, până când cruzimea sa devine cea mai mare amenințare la adresa stabilității adevăratului imperiu clădit cu atâtea sacrificii. Dar, atunci când o primejdie nemaiîntâlnită le amenință pe Tinerele Elite, Adelina se vede silită să li se alăture foștilor camarazi, pentru a porni într-o aventură periculoasă, al cărei țel este salvarea tuturor celor care poartă însemnele febrei sângelui. Vor reuși, oare, Pumnalele și Trandafirii să își dea uitării dușmănia? Sau aceasta le va aduce pieirea tuturor Tinerelor Elite?
„Într-o serie în care sunt înfățișați adolescenți dotați cu puteri uluitoare, e absolut fascinant de urmărit drumul pe care Adelina Amouteru îl parcurge și care o poartă spre iadul celei mai înfricoșătoare răutăți, în timp ce ea se silește să-și controleze abilitățile și să se cunoască pe sine."
Washington Post
ÎN ACEEAȘI SERIE:
MARIE LU
TINERELE ELITE
MARIE LU
SOCIETATEA TRANDAFIRULUI
Partener media:
LEDA EDGE fantasy
ISBN: 978-606-793-618-6
www.edituracorint.ro

{1} „Adelinetta mea” (it. în original) (n. red.).

{2} „Iubirea mea” (it.) (n. red.).

{3} „Doctor în medicină” (it. în original) (n. red.).

{4} *Messere* (pl., *messeri)* (it.), „domnule (-ilor)”, formă protocolară de adresare folosită în special în Evul Mediu, înlocuită în prezent de *signore* (pl„ *signori)* (n. red.).

Table of Contents

Tărâmurile Mării
- Adelina Amouteru
- Raffaele Laurent Bessette
- Adelina Amouteru
- Maeve Jacqueline Kelly Corrigan
- Adelina Amouteru
- Raffaele Laurent Bessette
- Adelina Amouteru
- Adelina Amouteru
- Adelina Amouteru
- Adelina Amouteru
- Adelina Amouteru
- Raffaele Laurent Bessette
- Adelina Amouteru
- Adelina Amouteru
- Magiano
- Adelina Amouteru
- Teren Santoro
- Adelina Amouteru
- Adelina Amouteru
- Adelina Amouteru
- Adelina Amouteru
- Adelina Amouteru
- Maeve Jacqueline Kelly Corrigan
- Adelina Amouteru
- Adelina Amouteru
- Adelina Amouteru
- Adelina Amouteru
- Adelina Amouteru
- Violetta Amouteru
- Adelina Amouteru
- Raffaele Laurent Bessette
- Violetta Amouteru

Mulțumiri

Table of Contents

Tărâmurile Mării 7
Adelina Amouteru 8
Raffaele Laurent Bessette 25
Adelina Amouteru 39
Maeve Jacqueline Kelly Corrigan 53
Adelina Amouteru 60
Raffaele Laurent Bessette 66
Adelina Amouteru 74
Adelina Amouteru 91
Adelina Amouteru 104
Adelina Amouteru 120
Adelina Amouteru 133
Raffaele Laurent Bessette 141
Adelina Amouteru 144
Adelina Amouteru 155
Magiano 165
Adelina Amouteru 168
Teren Santoro 184
Adelina Amouteru 191
Adelina Amouteru 204
Adelina Amouteru 209
Adelina Amouteru 219
Adelina Amouteru 234
Maeve Jacqueline Kelly Corrigan 243
Adelina Amouteru 247
Adelina Amouteru 258
Adelina Amouteru 267
Adelina Amouteru 282
Adelina Amouteru 288
Violetta Amouteru 308
Adelina Amouteru 310

Raffaele Laurent Bessette 312
Violetta Amouteru 317
Mulțumiri 325